

Hedwig Courths-Mahler

Menekülés a boldogságba

Heléna néni levele a legjobbkor érkezik, melyben meghívja magához, chilei otthonába Hannát. A lány nemrég veszítette el a szüleit, és kétségbeejtő helyzetből menekül egyetlen rokonához. Remélheti-e, hogy e távoli földrészen boldogabb élet vár rá?

Megjelent 1999-ben és 2008-ban

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Flucht in den Frieden
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG

Bergisch Gladbach

Fordította: FALVAY DÓRA

I.

Hanna Westmann az ablaknál állt, s meredten bámult a hófúvásba. Anyjára gondolt, aki már a fagyos föld alatt pihent. Szegény, mennyit szenvedett a hidegtől, amióta betegeskedni kezdett! Mikor megérkezett a hír, hogy férje, Hanna szeretett édesapja baleset áldozata lett, összeomlott, és föl sem kelt többé a betegágyból. Anya és leánya roppant szűkösen édegélt a tragédia óta, s egyre-másra érték őket a súlyos csapások. Hanna végre talált állást egy irodában, ám az anya betegsége fölemésztette csekélyke keresetét, és végül még ebből a szerény állásból is elbocsátották. Ez röviddel anyja halála előtt történt. Sikerült mindvégig eltitkolnia előle a dolgot, de most a teljes összeomlás előtt állt. Ki kellett fizetnie a temetést, s rendezésre várt még jó néhány korábbi tartozás. Nem látott más megoldást, mint hogy sorban eladogassa maradék értékeit, s kiadja a lakást, így, nagy ügyel-bajjal fönntarthatja magát még egy darabig. És aztán? Aztán mihez fog kezdeni?

Megírta már a lakást fölmondó levelet, s a ház kapujába cédulát ragasztott, melyen közhírré tette, hogy eladja a berendezést, vasárnap lehet megtekinteni. Mély sóhajjal fordult el az ablaktól, s készülődött az irodába. Néhány napot még le kellett ott dolgoznia.

A portásné szánakozva nézett utána. Milyen szép lány, és milyen szerencsétlen! Nehéz idők várnak most rá, – gondolta, majd megint munkájába merült.

Hanna ezekben az utolsó napokban is a rá jellemző lelkiismeretességgel látta el irodai munkáját. A főnöke mondott is végül pár elismerő és vigasztaló szót, és sajnálkozását fejezte ki, amiért kénytelen elbocsátani. Hannának minden erejét össze kellett szednie, hogy megőrizhesse a nyugalom látszatát. Megint csak anyja járt az eszében, aki – urához hasonlóan – már megszabadult minden szenvedéstől, és itt hagyta őt, egyedül, kiszolgáltatottan. Néma zokogás rázta meg a testét. „Drága édesanyám, milyen jó, hogy ezt nem kellett megéredni! Bárcsak én is melletted fekdühetnék!” Ám keserű gondolatai ellenére hamar összeszedte magát. „Nem szabad elgyöngülni! Szorítsd össze a fogad, őrizd meg a nyugalmad!” – hajtogatta magában, és valóban képes volt rá. Nyugodtan lépett ki az irodából, tartotta magát egész hazáig, de otthon aztán ereje fogytán roskadt egy karosszékbe, és összekulcsolta a kezét.

Hosszan üldögélt így, csak nagy sokára emelkedett föl a székől, hogy készítsen magának egy csésze teát meg valami kis harapnivalót. Ekkor vette észre az ajtó közelében, a padlón heverő levelet. Ez is valami részvétnyilvánítás lesz, – gondolta. Hannának nem voltak rokonai édesanyja nővérén kívül, aki sok-sok évvel ezelőtt Chilébe ment férjhez. Ezt a Helena néni táviratban értesítette anyja haláláról. Tudta, hogy a két nővér nagyon ragaszkodott egymáshoz, állandó levelezésben álltak. A boríték az anyjának volt címezve. Helena néni tehát még nem kapta meg a táviratot, mikor föladta ezt a levelet. Azóta már biztosan eljutott hozzá a gyász hír. Hanna fölnyitotta a borítékot. Édesanyja mindig megmutatta neki Helena néni leveleit, ezúttal sem lehetett benne semmi olyan, amit ő ne tudhatna meg. A következőket olvasta:

„Drága Marthám!

Megkaptam kedves leveledet, és postafordultával válaszolok is rá. Nagyon sajnálom, hogy annyira szenvedsz szegény férjed elvesztése miatt, és hogy olyan súlyos beteg vagy. Azt írtad, még mindig nem bírod elfogadni az urad halálát. Ó, nagyon is megértelek! Én sem hevertem ki mindmáig imádott uram elvesztését. Apósoméék és a férjem testvérei mindent megtesznek, hogy megvigasztaljanak, és hála Istennek, munkám is van, ami eltereli a figyelmemet a gyászról. De ma, mikor a leveledet olvastam, megint erőt vett rajtam a zokogás. És a saját halálodról is beszélsz, drága húgom! Ez rettenetesen fáj. Hát mindent el kell veszítenem, ami kedves és drága nekem? Isten oltalmazzon Téged, kedves Martuskám, ha már én nem lehetek melletted. Most érzem csak igazán, mekkora távolság választ el bennünket egymástól!

Hanem térjünk a lényegre. Azt írod, hogy a lányodért aggódsz, attól félsz, nélküled teljesen magára marad. Átérezem a félelmedet, de ebben a kérdésben megnyugtathatlak. Ha Hanna valamikor is egyedül maradna, nálam mindig otthonra talál. Rengeteg hely van nálunk, és ahol ennyi ember jóllakik, ott eggyel több igazán nem számít. Abból ítélve, amit Hannáról írsz, mi is igen jó hasznát vehetnének a műveltségének, képességeinek. Meg is beszéltem azonnal az apósommal a dolgot. Ő csak megfogta a vállamat, megrázott kicsit, és így felelt: »Minek ezt egyáltalán kérdezni, Helena, hisz tudod, hogy örülünk a tehetséges fiataloknak! Arról nem is beszélve, hogy neked milyen jót tenne, ha itt élhetne egy rokonod.

Bármikor szívesen fogadjuk az unokahúgodat. Jöjjön csak a kis szőke Hanna, képről már ismerjük, szakasztott mintha a te lányod volna! Neked, Helenám, nincs gyereked, szegény kis Robert fiad olyan fiatalon meghalt! Persze hogy jöjjön Hanna, befogadjuk a házunkba és a szívünkbe.» Ezt mondta az apósom, úgy mondom el neked, ahogy tőle hallottam, csak hogy tudd, itt mindig otthona lesz a lányodnak, békés, meleg otthona, már ha rászánja magát, hogy ide költözzön, az Isten háta mögé.

De ezt mind csak azért mondom, hogy megnyugtassalak, mert erősen remélem, hogy még hosszú-hosszú ideig gondoskodhatsz magad a lányodról. Add át neki Helena nénikéje szerető üdvözlését, és mondd meg, hogy mindig szívesen látjuk. A leveleimből úgyis tudja már, hogyan kell az itteni életünket elképzelni. Azt persze nem tudhatom, hogy sikerülne-e itt megszoknia, de azt hiszem, hogy mást nem kellene nélkülöznie, mint a színházat, mozit és efféle szórakozásokat. Ilyesmihez mi legföljebb évente egyszer jutunk hozzá, mikor átmegyünk Argentínába, a mesés Buenos Airesbe.

A környéken van még jó néhány nagyobb rancho, ha nem is akkorák, mint a mienk. A szomszédlátogatás azért jókora autótutakkal jár. Szándékosan mondom most el mindent, ami esetleg nem tetszene Hannának, másfelől viszont garantálom, hogy az itteni élet gondtalan, békés, természetközeli. Mondd meg neki, hogy tárt karokkal várjuk, és szabadulj meg végre a gondjaidtól, aggodalmaidtól. Marthám! Inkább azon legyél, hogy minél hamarabb meggyógyulj, és még sokáig megmaradjál jó egészségben, már csak Hanna kedvéért is, mert az édesanyát, azt senki és semmi nem pótolhatja az életben!

Befejezem most már, mert szeretném a levelet postafordultával föladni. Amúgy is épp elég sokáig tart, sajnos, míg odaér hozzád. Gyógyulj meg hamar, Martuskám! Nagyon-nagyon aggódom érted. Nem hagyhatsz el bennünket. Csókollak százszor, testvércém, és csókoltatom drága kis húgocskámat is! Írj hamar!

Szeretettel, Helena”

Hanna a levél végére ért. Mélyet sóhajtott, az arcán könnyek csorogtak végig. Most tudta csak meg, hogy az anyja érezte a halál közeledését, és nővéréhez fordult segítségért. Hátradőlt a fotelben, és még egyszer végigolvasta az írást. Úgy érezte, égi útmutatást kapott. Talán tényleg kiutazhatna Chilébe. Akár most rögtön indulhat, ez a levél elég biztosíték. Eltöprengett, mikor érhetett célba a sürgönye. Lehet, hogy a válasz is sürgönyben érkezik majd? Annyi mindenestre biztosnak látszott a levél hangvételeiből, hogy nem kell magát egészen magányosnak és védtelennek éreznie. Számítgatni kezdte, mennyibe kerülhet a chilei út.

Holnap már vasárnap. Lehetséges, hogy rögtön akad is valaki, akinek megtetszik az eladásra szánt berendezés? Ez a kérdés hirtelen nagy fontosságra tett szert. Jelentős összeget persze nem remélhet, hiszen használt holmit mindenki csak olcsón hajlandó venni. Örülhet, ha sikerül valamennyire elfogadható áron túladnia a portékáján. Igaz, kitűnő állapotban van minden. Anyja minden gyöngékedése ellenére is szigorú rendet és tisztaságot tartott, míg végképp ágyának nem esett. Hanna bíráló pillantással nézett körül, átkutatta a szekrényeket, és itt is, ott is talált még egészen meglehetősen darabokat.

Másnap korán kelt, hogy rendbe tegye a lakást arra az esetre, ha máris akadna érdeklődő. Tizenegy felé megszólalt a csengő. Fiatal pár állt az ajtóban, s kissé feszélyezett pillantásokkal méregették Hannát. Az ifjú hölgy szólalt meg végül.

– Bocsásson meg, odalent láttunk egy hirdetést, hogy itt háztartási és berendezési tárgyakat kínálnak eladásra. Meg lehetne tekinteni? Házasodni készülünk, és hát nem vet föl bennünket a pénz. Talán nem is tudunk eleget ajánlani. Megnézhetnének azért a holmikát?

Hannának rokonszenves volt a pár.

– Fáradjanak beljebb, nézelődjenek csak nyugodtan – felelte kedvesen.

A fiatal hölgy arca szinte mohó kifejezést öltött, mikor a jó állapotú, minőségi darabokat meglátta. A fiatalembernek is szemlátomást tetszett az áru, de lerítt róla, hogy attól tart, túl nagy árat kívánnak majd érte.

– Ó, Fritz, éppen ez az, amire szükségünk lenne! Neked is tetszik?

– Hm, igen, csak hogy nem valami új...

– De nézd meg, Fritz, milyen pompás fa... és milyen jó állapotban vannak ezek az ágyak! És nézd a szekrényeket... megvan itt minden, alig valamit kellene még hozzá vásárolnunk. Mibe kerülne az egész együtt?

Hanna már végiggondolta magában ezt a kérdést, és ezer márkában szabta meg az árat. A fiatalok egy pillanatra egymás szemébe néztek, aztán a fiú bólintott.

– Ezt még össze tudnánk szedni... mit szólsz, Erika?

A lány belepirult a lelkesedésbe.

– Jaj, igen! Kérlek szépen! Vegyük meg! A függönyök és az edények is beletartoznak? – fordult Hannához, aki rábólintott.

– A személyes holmimat és néhány emléktárgyat kivéve beletartozik minden, ami csak a lakásban van.

– Pompás! – kiáltotta ujjongva az ifjú hölgy.

– Most persze nincs nálunk ennyi pénz – tette hozzá a fiatalember. – Adhatnék kétszáz márka előleget, és a többit akkor, amikor eljövünk a holmikért. Jó lesz így?

Hannának nem volt ellenvetése. Megbeszélték, mikor szállítják el a holmit, aztán az ifjú pár búcsút vett Hannától, aki nem győzött örülni, amiért ilyen szépen elrendeződött a dolog. Persze megint úrrá lett rajta a szomorúság, amint egyedül maradt, de erőt vett magán, és igyekezett józanul gondolkodni. Azért ezer márka nem csekélység! Ha tényleg kiutazhatna Chilébe... akkor ebből már futná az útiköltségre.

Másnap fölkeresett egy utazási irodát, és megtudakolta, milyen összegre is kellene számítania. Fölsorolták neki az első, másod- és harmadosztály árait, és nagyon megörült, mikor kiszámította, hogy pénzéből még akár első osztályú utazásra is futná. Persze azért nem ezt akarta választani, hisz jó, ha marad még egy kis fölös pénze. Hazatérve aztán az előszoba padlóján sürgönyt talált. Helena néni küldte, a következő szöveggel:

„Utazz mihamarabb Valparaisóba, ott várlak, pénz átutalva számodra a Deutsche Banknál. Gyászodban osztozom. Értesíts, mikor jössz. Helena.”

Hanna reszketve roskadt egy karosszékre. „Drága, jó Helena néni, mennyire sietsz segíteni, és hogy megkönnyíted a dolgomat!” – gondolta megrendülten, és végre jól kisírta magát.

Másnap elment a Deutsche Bankba. Valóban nagyobb összeg volt átutalva a számlájára. Elintézte az útlevelel kapcsolatos teendőket, és helyet foglalt magának az óceánjárón. Megsürgönyözte Helena néninek, mikor érkezik Valparaisóba. Így tehát minden a lehető legjobban elrendeződött. A lakás berendezését átadta az ifjú párnak, s meg is kapta érte a maradék pénzt. Ellátogatott még utoljára az anyja sírjához, és intézkedett, hogy a jövőben is rendben tartsák. Most már nem tartotta vissza semmi. Hamburgba utazott, és azonnal hajóra szállt.

Másnap reggel azonban, mikor fölszedték a horgonyt, és a hatalmas óceánjáró lomhán megmozdult, mégis úgy érezte, mintha a szíve szakadna ketté. Szorongva gondolt arra, hogy talán örökre elhagyja most szeretett hazáját. Vajon milyen sors vár rá messze idegenben? De aztán hamar leküzdötte a csüggedését. Helena néninek is egyszer ki kellett hajóznia az Újvilág felé. Csakhogy ő annak tudatában indult útnak, hogy odaát egy szerető szív várja. Jövendőbelije ugyanis rövid németországi látogatása során ismerkedett meg vele, aztán hazatért, hogy családját értesítse és felkészítse az új rokon fogadására. Helena néni tehát biztosan tudhatta, hogy tárt karokkal várják.

Ahogy távolodott a német partoktól a hajó, úgy erősödött Hanna Westmann szívében a bizakodás. Friss, eleven, vidám hangulat töltötte el. Persze egy téli átkelés korántsem annyira kellemes, mint a nyári, de azért az Egyenlítő felé közeledve egyre melegedett az idő, úgyhogy a hölgyek kénytelenek voltak nyári ruhát ölteni. Szerencsére Hanna is föl volt készülve efféle változásokra. Növekvő izgalommal tekintett a mind közelebbi úti cél felé. Végre föltűnt a távolban a part, Hanna új hazája. Elérték Valparaisót. Hanna fogta a kofferjét és türelmetlenül kiállt a mellvédhez.

Alig kötött ki a nagy gőzös, odalent egy hölgy máris utat tört magának a hajóhíd felé. Fialat férfi kísérette, aki legalább egy fejjel magasabb volt nála. Egyenesen a kapitány felé tartottak. Külseje után ítélve a hölgy könnyen lehetett maga Helena néni... de ki az a fiatalember, aki kíséri? Hanna hamar választ kapott erre a kérdésre. A hölgy a következő kérést intézte a kapitányhoz:

– Vezetessen, kérem, Hanna Westmann kisasszonyhoz. Az unokahúgom, én fogadom itt.

A kapitány odaintett egy utaskísérőt, és megbízta, hogy vezesse a hölgyet és az urat Westmann kisasszonyhoz. A steward körbepillantott, fölfedezte Hannát, és Curtius asszonnyal együtt elindult felé. Hanna kihúzta magát, és égő szemekkel bámulta a magas, napbarnított, ismerős arcú asszonyt. A jóvágású fiataleberről egészen meglepedkezett közben. A nagynéni és unokahúga fölismerte egymást, még mielőtt a steward bármit mondott volna, és egymás nyakába borultak.

– Hanna, kicsi Hanna, jaj, de megnőttél! – kiáltotta megindultan Helena asszony.

– Drága Helena néni, annyira hálás vagyok, hogy ide is kijöttél elém! Nagyon aggódtam, hogy nehezen foglak majd a városban megtalálni.

– De hát ez természetes, Hannám. Nekem is itt volt a legkönnyebb rád találni. Hála Istennek, túl vagy a nagy utazáson! Remélem, jól vagy?

– Nagyon is jól, Helena néni. Igazán üdítő volt az utazás.

– Roby, gyere csak közelebb! – fordult most Helena asszony a fiatalemberhez. – Ez itt az unokahúgom, Hanna. Az ifjú úriember pedig az unokaöcsém, Roby Curtius. Nem hagyta, hogy egyedül utazzam Valparaisóba. Az apja és a nagyapja egyetértésével, az egész család képviselőjében jött, hogy elkísérjen téged. És meg kell mondanom, igen kellemes az ő védőszárnyai alatt utazni.

Hanna fölnevetett Roby Curtiusra. A napbarnított, energikus arcából okos, világosszürke szempár nézett vissza rá. Egy időre egybekapcsolódott a két szempár, a barna, melyben mintha szüntelenül egy kis napsugár táncolt volna, és az átható szürke. Hosszan, kutatóan néztek egymásra. Aztán Roby gálánsán meghajolt, és megfogta Hanna tétovázó kezét.

– Örülök, hogy megismerhetem, Westmann kisasszony! – mondta németül.

Helena néni nevetve legyintett.

– Ebből a szép üdvözlésből láthatod, mennyire pallérozott világfi a mi Robyunk. Hanem arról azért ne feledkezzetek meg, hogy ha nem is vérrokonok, de mégiscsak unokatestvérek vagytok. Ezért azt javasolnám, hogy térjetekek át a kevésbé körülményes tegeződésre.

Hanna kissé elpirult, s mosolyogva nézett föl Robyra. A fiú úgy érezte, még sosem látott nőt ennyire bájosan mosolyogni. Egyedül Helena néni mosolya hasonlított hozzá egy kicsit, azt is mindig szívesen elnézte, ámde Hanna mosolyát még sokkalta bájosabbnak találta. A lány megint kezét nyújtott neki.

– Ha ön is úgy gondolja, Curtius úr, én csak örülök, ha ebben az idegen országban nemcsak egy nagynénit találok, hanem még egy unokafivért is.

– Elég nagy rokonságod lesz itt, Hanna – vágta rá Roby sugárzó mosollyal.

Elcsevegtek még egy darabig, közben Hanna és Roby minduntalan egymás szemébe nézett. Fürkésző pillantásukkal mintha egymás szívét akarták volna kikutatni.

Hannának eleinte igencsak nehezebbre esett a „Roby” és a „te” megszólítás. Dadogott is miatta eleget, míg a fiatalember annál könnyedebben tegezte őt, és szólította Hannának. Roppantul tetszett neki az újdonsült rokon, és örült, hogy ezentúl ő is Cuytában fog lakni. Roby a szülei birtokán élt, mióta befejezte külföldi mezőgazdasági tanulmányait. A tanultakat otthon akarta hasznosítani.

A kikötőből egyenesen a szállodába vitették magukat. Útközben így szólt Helena asszony:

– Ma és holnap megmutatjuk neked Valparaisót, utoljára még jól kiélvezheted a kultúra áldásait, mert aztán hosszú időre nélkülözni leszel kénytelen!

– Cuyta sem lehet olyan messze a civilizált világtól – mosolygott Hanna. – Hisz ott laksz te is, Roby is, és ahogy látom, még a ruháitok is a legújabb divat szerint készültek.

A nagynéni és a fiatalember hangosan fölnevetett.

– Hamarjában kistafiroztuk magunkat a fogadásodra! Nem akartuk, hogy már az első pillanatban halálra rémülj – mondta a fiú.

Hanna kedvesen mosolygott.

– Elég csak rátok nézni, és tudja az ember, hogy divatos holmik nélkül is kulturált emberek vagytok.

– Isten tartson meg ebben a jámbor hitedben, Hanna! – vágta rá Roby.

Hanna megjegyezte magában, hogy a fiúnak egyéb, szemmel látható értékes tulajdonságai mellett még humora is van. Tudta már, hogy jól fogja magát érezni Cuytán, ha a birtok többi lakosa csak feleennyire is kedves lesz hozzá.

A hotel igen jó benyomást tett rá. Közvetlenül Helena néni mellett kapott egy kellemes, szép szobát. Roby is egy emeleten lakott velük, de kissé távolabb. Ebéd után Helena néni le akart pihenni, a fiataloknak azonban nem fülött a foga az alváshoz.

– Inkább sétálhatnánk egy kicsit a városban, nem gondolod, Hanna? Megnézegetnénk a kirakatokat, ott aztán a világ minden luxuscikke megtalálható!

– Nem hiszem, hogy Hannának ez nagyon imponálna, Berlinben igazán hozzászokhatott a gazdag kínálatához. Egy kis városnézés persze nem volna rossz. Csak aztán ne csodálkozz, ha nem tetszenek neki azok a stílustalanul agyondíszített homlokzatok. Építészetből is különböz lehet szokva – felelte Helena néni.

Roby nagyot kacagott, mind a harminckét hófehér fogát kimutatva.

– Meghiszem azt, Helena néni, azokat én is épp elég csúfnak találom, pedig még sosem jártam Berlinben!

Hanna elgondolkozva nézte a két önfeledten kacagó embert.

– Én pedig nagyon kíváncsi vagyok rá.

Ezzel a fiatalok elbúcsúztak a nénitől, aki visszavonult a szobájába.

Lassan sétáltak végig a főutcához vezető hosszú úton. A főutca két oldalán paloták váltakoztak gazdag, előkelő üzletekkel. Hanna megcsodált egy pazar gyümölcsös kirakatot. Roby már benn is termett a boltban, és nagy marék gyümölcssel tért vissza. Udvarias meghajlással nyújtotta Hannának a zsákmányt.

– Jaj, Roby, ez biztos rettentő sokba került – nézett rá ijedten a lány.

– El sem hinnéd, mennyire olcsó. Legalábbis ahhoz képest, amit meséltél, hogy Berlinben milyen drága a gyümölcs. Fogadd csak el ezt a kis csekélységet, sose aggódj! Helena néninek is vihatsz belőle. Cuytában egyébként éppilyen szép gyümölcsöket láthatsz majd, méghozzá minden mennyiségben. Gyümölcsünk, az aztán van bőven.

– A ti ranchotokon is terem?

– Ó, hogyné. Nemesítéssel is foglalkozunk. A termést a városban adjuk el, a többi árunkkal együtt.

– Ez nagyon érdekes! Mesélnél még Cuytáról?

A fiú a szeme sarkából nézte, és elgyönyörködött a szépségében. Vannak itt is szép nők, – gondolta, de ilyen egy sincs, mint a szőke kis Hanna! Sokáig nem felelt a kérdésre. Hanna végül értetlenül pillantott rá, akkor kihúzta magát és elmosolyodott.

– Mit is meséljek róla? Talán a történetét? Nagyapám szegény parasztemberként vágott neki a nagyvilágnak. Azért épp ide emigrált, mert sokat hallott az ország termékenységéről. Különösen Közép-Chile földje volt híres erről. Nagyapám bejárta az egész vidéket. Ami most Cuytához tartozik, akkor még szűzföld volt, rendkívül olcsó áron eladó. Végül minden megtakarított pénzét földvásárlásba fektette. Egy hektár mindössze hat pesóba került, ami akkoriban úgy három márkát érhetett. Mikor nagyapa megalapította Cuytát, már igen nagy darab földet mondhatott magáénak. A jószágot is nevetségesen olcsón szerezte. Egyedül a munkaerőhöz volt nehéz hozzájutni. Nagy választék nem volt. Nagyapa végül indiánokat alkalmazott, főként vaquerónak, vagyis tehénpásztornak. De végeztek azért más munkát is, például ők építették nagyapa rönkházát. Mikor a ház készen lett, nagyapa elhozta Santiagóból a feleségét, egészen fiatalon nősült. Most már jócskán túl van a hetvenen, nagyanyám pedig csak öt évvel fiatalabb nála. De mindketten erősek, egészségesek, pedig egész életükben keményen kellett dolgozniuk. És akkor kezdte el nagyapa megművelni a szűzföldet. Ez volt a legnehezebb munka: ekével feltörni a talajt. Most már, ötven évi küszködés után egész másként néz ki a birtok, nehéz is elképzelni az akkori állapotokat. Nagyapám nem hagyott föl a földvásárlással, fokozatosan növelte a birtokát. A jószág is hihetetlenül megszorodott azóta, most már több ezer lovunk és marháánk van. Közép-Chile egész területére, de Argentínába is szállítunk állatokat és mezőgazdasági termékeket. De... mondd, nem untatlak?

– Ellenkezőleg! Nagyon érdekes, amit mondasz, kérek, mesélj tovább!

Roby el volt ragadtatva, hogy a lány ennyire érdeklődik a birtok iránt, hisz neki valóban szívügye volt Cuyta.

– Nos tehát, Cuyta ma már jóformán állam az államban. Három nagy kőházunk van, s ezenkívül számtalan rönkházunk, amikben az embereink laknak. Egyre-másra kell újakat építeni, mert egyre több az alkalmazottunk. Olcsó errefelé a munkaerő, az emberek mégis nagyon elégedettek, boldogok.

– Aztán vadállatok vannak-e Cuytán? Esetleg mérges kígyók?

– Nincsenek mérges kígyók, de még csak malária-szúnyogoktól sem kell tartani! Ne félj, nem él ott olyan állat, ami megkeseríthetné az ember életét. Egyetlen veszélyt a mérgező tövises bozótok jelentik. Igyekszünk is irtani, ahogy csak az erőnkéből telik. A nagybátyám halálát is ez okozta, tudod, Helena néni férjéét. Felbukott a lovával, és szerencsétlenségére épp egy ilyen tövisbokorba zuhant. Meghalt, és a ló is kimúlt. De Helena néni előtt ezt nem szabad emlegetni, még mindig szenved a férje elvesztésétől. Az egyetlen kisfiát is el kellett veszítenie... a folyónál játszott, és beleesett. Csak a holttestét fogták ki.

– Jaj, szegény nénikém!

– Bizony, igazán sajnálatra méltó. És milyen bátran viseli a sorsát! De mi azért tudjuk, mennyit szenved. Helena néni csodálatos asszony, mindnyájan nagyon szeretjük. És azt hiszem, téged is szeretni fogunk, mert nagyon hasonlítasz rá.

Hanna elpirult és mosolyogni próbált. Gyámoltalan igyekezete elbűvölte Robyt. Soha chilei nő arcán még nem látott ilyen angyali mosolyt.

– Ó bárcsak úgy volna, Roby! Mióta anyám meghalt, nincs senkim, aki szeretne.

A fiú részvétellel nézett rá. Aztán tovább csevegett, Cuytáról mesélt ezt-azt, s oly eleven képet festett az ottani életről, hogy Hanna lenyűgözve csüggött minden szaván.

Ideje volt lassan visszatérni a szállóba, ahol Helena néni várta már őket teára. Roby vizet hozatott a pincérrel, hogy megmossák a városban vett gyümölcsöket, aztán nekiláttak a lakomának. Hanna el volt bűvölve a számára ismeretlen, különleges zamatú gyümölcsöktől, de a többiek is eszegettek belőle, hisz egyedül nem is tudott volna annyit elfogyasztani. Tea után nagy városnéző körútra indultak, és csak vacsorára tértek vissza a szállóba. Tíz óra felé aztán visszavonultak a szobáikba, és lepihentek a fárasztó nap után. Hanna azonban még sokáig ébren forgolódott ágyában. A sok új benyomástól csak úgy kavargtak a gondolatok a fejében, no meg a városi zaj is szokatlanul hangos volt és zavaró. Nagy sokára sikerült csak álomba merülnie.

Reggel Helena néni ébresztgette. Nyitva hagyták ugyanis a szobáikat összekötő ajtót, s a néni csöndesen átsétált. Már jó ideje figyelte békésen szendergő, szép unokahúgát. Végül puhán végigsimított hosszú haján. Hanna fölriadt, s kissé ijedten meredt rá.

– Álmodom még? De... nem! Tényleg te vagy az, Helena néni!

A néni leült mellé, és megfogta a kezét.

– Azt hitted talán, csak álmodtad, hogy Chilében vagy?

– Hisz valóban csoda, hogy itt vagyok! És igen... nagyon mélyen aludtam, pedig tegnap éjszaka azt hittem, le sem fogom hunyni a szemem. Szörnyű lárma volt odakint.

– Nekünk ez nem újdonság – mosolygott Helena néni. – Ha ide jövünk, már előre fölkészülünk rá, hogy nemigen fogunk aludni. Buenos Airesben még rosszabb a helyzet. Hanem azt mondhatom, hogy Cuytában fenséges nyugalom honol éjjelente. Ott aztán egyből elfelejted a városi zajt! Nos, itt már csak egy éjszakát töltünk, aztán irány haza. Sok-sok órán át kell majd vonatoznunk, és készülj föl rá, hogy rémes lesz a por. Mi már hozzászoktunk ezekhez a nehézségekhez, de azért ne félj, ki lehet bírni!

– Nem is félek én, Helena néni! Annál szebb lesz aztán Cuytában. Képzeld, Roby azt mondta, betanít nekem egy lovat! Gondolod, hogy elfogadhatom?

– Nemigen lesz más választásod. Mi ott mindnyájan lovagolunk, még nagyanya is, pedig ő aztán nem fiatal. Cuytában el sem lehet képzelni az életet hátszló nélkül. Robyra pedig számíthatsz. Ő a legmegbízhatóbb ember a világon.

Hanna kissé elpirulva felelte:

– Látni is rajta. Rögtön bizalmat kelt az emberben.

– Örülök, hogy te is így érzed. Tudod, Roby az én kedvencem, és gyakran elábrándozom azon, hogy a fiacskámból is ilyen derék ember lehetett volna...

Hanna együtt érzően simogatta meg nénje kezét.

– Szegény Helena néni, szörnyű, mi mindent kellett elveszítened!

Helena Curtius könnyes szemmel nézett maga elé.

– Azt te nem is sejteted, kislányom, hogy mekkora az én veszteségem. Kívánom, hogy ne kelljen megértened soha. De ne is beszéljünk róla, ne tépjük föl a régi sebeket! Hanem most már ki az ágyból, fűgén! Roby már egy ideje föl-alá járkál a teraszon, és biztosan alig várja, hogy reggelihez ülhessen.

– Ó, akkor sietek!

– Nono, annyira kapkodni azért nem kell. És míg felöltözöl, meséld el, hogyan birkóztatok meg azzal a rengeteg nehézséggel odaát. Reggeli után pedig bevásárolunk. Láttam, hogy a ruhatárad elég szerény. Veszünk hozzá egyet-mást, mert egy egész évig ki kell tartania. Mondd, nagyon fontos neked, hogy fekete ruhával fejezd ki a gyászodat? Mert a mi éghajlatunkon ez eléggé kellemetlen viselet. Meg aztán azt hiszem, hogy úgyis a szívedben gyászolod szegény édesanyádat. Látod, én sem viselek gyászt érte. Persze nem kell holmi tarka ruhákra gondolni, de azt hiszem, a fehér nagyon kellemes volna, és jól is állna neked.

Hanna megcsókolta a kezét.

– Legyen úgy, ahogy te mondod, Helena néni. Anyám biztosan nem vetné a szememre, hogy nem hordok feketét.

– Abban én is biztos vagyok, pedig én aztán jól ismertem anyádat. Nagyon szerettem őt, és végtelenül elkésérített a halála. Úgy szerettem volna elhívni magamhoz, Chilébe, de féltettem a nagy úttól. És aztán... kérdezgettem mindig, mit tehetnék érte, és egyszer csak megkért, hogy ne is kérdezzem többé, mert szerényen ugyan, de megvan a megélhetésetek. Kénytelen voltam engedni neki.

– Úgy is volt, tulajdonképpen ha szűkösen is, de mindig kijöttünk a jövedelmünkből. Hanem azért nagy kő esett le a szívemről, mikor elhívtál magadhoz, Helena néni. A vége felé egyre jobban szorult a hurok, végül még az állásomat is elvesztettem, és szörnyű nehéz lett volna újat találni.

– Most már nem is kell, nincs rá szükséged.

– De azért remélem, hogy Cuytán majd hasznossá tehetem magam! Szívesen dolgozom, bármilyen feladatnak örülnék.

– Egyet se félj, Hanna, Cuytán mindnyájunknak jut tennivaló. Találunk neked is, ne aggódj!

– Ennek nagyon örülök.

Helena néni visszavonult a szobájába, hogy befejezze a reggeli készülődést. Hanna pedig a szomszédos fürdőszobába sietett, hideg zuhanyt vett, és magára kapkodta a ruháit, nehogy nagyon megvárassa a nénjét. Együtt mentek le a teraszra, ahol a reggelihez terített asztalok várták a szálloda lakóit. Roby ragyogó arccal lépett eléjük.

– Olyanok vagytok, mint anya és lánya! Nem is lehet megmondani, melyiktek a szebb!

– Hannára nézve ez ugyan nem túl jól sikerült bók – jegyezte meg mosolyogva Helena néni.

Hanna viszont helyeslően mosolygott a fiúra.

– Én bizony bóknak veszem.

– Igazad is van. Nem látom be, miért ne lehetne egy kinyílt rózsa éppolyan szép, mint a hamvas rózsabimbó.

– Hol tanulsz te ilyen poétikus bókokat, Roby?

– Ez belülről jön, Helena néni. Csak te nem nézed ki belőlem az ilyesmit! – nevetett a fiú, majd a költészetről gyakorlatiasabb témára áttérve, kijelentette, hogy farkaséhes, és asztalhoz vezette a hölgyeket.

Reggeli után a hölgyek elindultak bevásárló körútjukra, Robynak viszont üzleti ügyeket kellett intéznie, így hát egy időre elváltak egymástól.

Helena néni végigjárta Hannával a belvárosi üzleteket, és úgy kistafirozta a lányt a maga ízlése szerint, mintha a saját gyermeke volna. Hanna szabadkozott, egyre-másra hajtogatta, hogy túl sok lesz ennyi holmi, és hogy túl szép és drága az, amivel a nagynénje meg akarja ajándékozni, de Helena néni mindig csak mosolyogva ingatta a fejét.

– Hadd öltöztesselek föl szépen, úgy élvezem! Hisz nincs senkim, akiről gondoskodhatnék! És a jövedelmemből nyugodtan megengedhetem magamnak, ne aggódj.

Ebédnél aztán Hanna izgatottan mesélte Robynak, hogy Helena néni úgy kistafirozta, mint valami hercegnőt.

– Úgy is kell – bólított roppant elégedetten Roby. – Annál jobban tetszel majd nekünk. Remélem, lovaglóruhát is rendeltetek.

– Még szép! Csak nem gondoltad, hogy erről megfeledkezem! Hisz a nap jó részét lóháton töltjük.

– Ilyen sokat szoktatok lovagolni? – esett le Hanna álla a csodálkozástól.

– Persze. Cuyta akkora, hogy a legritkább esetben lehet bármit is gyalogosan elintézni. Majd meglátod te is. Amint hazaérünk, elkezded a lovaglóléckéket Roby-val. Ért hozzá, elhiheted.

Roby és Hanna egymásra néztek. A lány elpirult, amit Roby nagy elégtétellel vett tudomásul.

A nap hátralevő részét a szórakozásnak szentelték.

Moziba mentek, megnézték a kikötőt, végül pedig megvacsoráztak a hotelben.

Korán tértek nyugovóra, és Roby azt tanácsolta Hannának, sose aggódjon az utcai hangoskodás miatt, nem ütnek odakint senkit agyon, és egyéb izgalmas dolog sem történik. Csak éppen az a szokásuk a város lakóinak, hogy szívesen mulatoznak éjjelente, és ez már csak zajjal jár. Hanna meg is ígérte, hogy igyekszik majd nem törődni a lármával.

– Okvetlenül ki kell pihened magad – nézett rá komolyan a fiú. – Nehéz utunk lesz holnap. A vonatozás után még nyolcórás autót áll előttünk, méghozzá nem éppen aszfaltozott utakon. Pihend ki magad előre, amennyire csak lehet! Majd ha Cuytába érünk, ott annyit alhatsz, amennyi csak tetszik, ott majd megint összeszeded magad.

– Hiába is akarsz rám ijeszteni – mosolygott a lány. – Előre örülök, hogy holnap továbbutazunk.

Hanna valóban sokkal jobban aludt most, mint előző éjszaka, minden lármázás ellenére. Mire a nagynénje mozgolódni kezdett a szomszéd szobában, ő már ébren volt. Sietve tisztálkodott, magára kapta a ruháit, és befejezte a csomagolást. Böröndjei készen várták, hogy a vonathoz szállítsák őket. Tudta már, hogy a Cuytához legközelebb eső vasútállomáson teherautó vár majd, amely elszállítja a csomagjainkat, és magában egyre jobban elálmélkodott, mekkora gazdaság is lehet az a Cuyta.

Megreggeliztek hármásban, és azonnal indultak az állomásra. A vonat már indulásra készen állt. Roby valóban kiváló útimarsallnak bizonyult. A hölgyeknek semmire nem volt gondjuk, mindent készen találtak, amire csak szükségük lehetett a minél kényelmesebb és szórakoztatóbb utazáshoz. Hanna sokkal jobban bírta a megerőltető utazást, mint az várható volt. Roby nem győzte dicsérni, amiért zokszó nélkül visel minden kényelmetlenséget, mire Hanna bevallotta, hogy az elmondottak alapján sokkal rosszabbra számított. A por ugyan valóban kellemetlen, de ettől eltekintve egyáltalán nem jogos nehézségekről beszélni, hiszen minden elképzelhető kényelmi berendezés a rendelkezésükre áll.

Roby fölnevetett.

– Még a végén kijelented, hogy már előre örülsz a következő valparaisói útnak!

Hanna is kénytelen volt elnevetni magát, és incselkedve felelte:

– Egyelőre inkább Cuytának örülök, no meg a beígért zavartalan éjszakai nyugalomnak!

Az állomáson várta őket az érkezésük örömeire ragyogóan kifényesített autó. A sofőr német ember volt, Roby szerződtette a birtokra. Előző napon érkezett meg két szolga kíséretében, akiknek az volt a tisztük, hogy gondoskodjanak az uraságok kényelméről, s aztán a teherautóval Cuytára fuvarozzák a poggyászt. Kifogástalan volt a szervezés.

Roby barátságos vállveregetéssel üdvözölte a sofőrt, látszott, hogy egyenrangúként bánik vele. Cuytán mindenkit az érdemei szerint kezeltek, és ez a Fritz Bernburg igen rátermett, ügyes ember volt. Az a fajta, aki nem áll neki értelmetlenül siránkozni a múlton, hanem megtalálja a neki való feladatot és pozíciót egy új világban. Udvarias meghajlással köszöntötte a hölgyeket, mire Hanna, Helena nénihez hasonlóan, barátságosan viszonzta az üdvözlést.

Alig pirkadt még. A széles folyóvölgyből lassan szakadt föl az éjjeli sötétség. Ahogy világosodott, Hanna szeme előtt fokozatosan bontakoztak ki a hóborította hegycsúcsok körvonalai.

– Mi ez? – kiáltotta a lány.

– A Cordillerák hegyvonulatai – felelte Roby.

– Teremtőm! Milyen gyönyörű... hihetetlen... csodálatos!

Álmélkodása meghatotta a fiút. Mosolyogva nézett Helena néniére, aztán vissza Hanna elbűvölt szemébe. Nagyon is jólesett elmerülni e szempár tükrében, amely mintha a szikrázó napsugarak fényében csillogott volna. Szép lány ez a Hanna Westmann, el kell ismerni – és a fiú egyáltalán nem is vonakodott ezt elismerni. Örömmel töltötte el a szívét, hogy Hanna ezután mindig a közelében lesz Cuytán. Még egyetlen lány sem tetszett neki ennyire. Udvarolt már persze, voltak futó kalandjai, mint minden egészséges fiatalembernek az ő korában, de olyan lánnyal még nem találkozott, akit a szívébe zárt volna. Lelke mélyén mindig is egy német lányról ábrándozott, aki olyan volna, mint Helena néni. Kamaszos rajongásának első tárgya a szép német nagynéni volt annak idején. És most bevonul Cuytába a régi ideál egy gyönyörű fiatal lány alakját öltve – mi ez, ha nem a gondviselés keze? Az asszonyról alkotott eszményképét egyre inkább Hannában látta megtestesülni.

És ekkor megálljt parancsolt a képzeletének. A legkevésbé sem volt az a tolakodó, erőszakos típus, aki rohammal veszi be az áhított célt. Apjától megfontolt, nyugodt gondolkodásmódot örökölt, amely tartózkodásra intette, bármennyire fűtötte is a szenvedély. De azt már most tudta, hogy Hanna Westmann, ha csak gyökeresen meg nem változik, és amennyiben viszonzza majd az érzelmeit, egykor a felesége, házának úrnője és gyermekeinek anyja lesz. Ez a gondolat megmelengette a szívét, és boldog várakozással töltötte el.

A hosszú út során egyszer megálltak, hogy harapjanak valamit. A sofőr gondoskodott hideg éleletről az egész társaság részére, és Roby segítségével egy pillanat alatt tűzhelyet hevenyészett, melyen már melegegett is a teavíz. Hanna is segíteni akart, és éppen száraz gallyért indult volna, ám Roby megragadta a karját.

– Egyelőre ne éj itt semmihez! Látod, az ott egy mérgező tövisbokor. Elég, ha megszúr egy túske, és vérmérgezés lehet belőle!

Oda is vezette Hannát a bokorhoz, de csak biztos távolba, nehogy véletlenül is hozzáérjen.

– Nézd meg jól, Hanna! Ezt mindig messziről kerüld el! Cuytán már majdnem sikerült teljesen kiirtanunk, de itt, a környéken sajnos még mindig bőven van belőle.

– Istenem, és ha valaki csak úgy a közelébe megy, mit sem sejtve... akár meg is halhat?

A fiú megnyugtatóan mosolygott.

– Aki csak itt él, mind ismeri ezt az ellenséget. Ne aggódj! Ezentúl te is felismered, és elkerülsz majd.

Ezzel visszatértek az autóhoz. Helena néni négy poharat vett elő egy tokból, s teát töltött mindenkinek. A hideg harapnivalót is föltálták már a magukkal hozott kis papírtányérokra. Nekiláttak az ebédnek. A sofőr is közöttük ült, és Robyval vállvetve gondoskodott a víg hangulatról. Hanna a paradicsomban érezte magát. Falatozás után mindent gondosan elcsomagoltak, és a hulladékot elégették.

Továbbindultak, mert még hosszú út állt előttük. Az országút itt kiszélesedett, és gondos szakértelemmel megművelt földek tünedeztek föl kétfelől. Itt gabonamezők, amott zöldségágyások, aztán kukoricaföldek következtek, vagy éppen dúsan termő gyümölcsösök. Félig érett gyümölcsötől roskadoztak a fák, legtöbbször még a fajtáját sem ismerte Hanna.

Roby elcsodálkozott a lány nyitottságán, minden iránt megmutatózó kíváncsiságán, vidám elevenségén. Meg nem kottyant neki a megerőltető utazás! Helena néni egyre-másra elbóbiskolt, Hanna viszont le nem hunyta volna a szemét, nehogy valami látnivalót, újdonságot elmulasszon. Útjuk egy darabon egy folyó partján vitt, mely a hegyekből lezúduló gleccserpatakok vizét egyesítette magában. Ebbe a folyóba fulladt bele Helena néni kislánya. A folyó széles kanyart írt le előttük, ebben a kanyarulatban álltak Cuyta lakóházai. De még jó órányi út volt hátra odáig. Végre föltűntek a messzeségben a házak. Középen kis domb emelkedett, ezen állott a legnagyobb ház, a nagyszülőké. A két kisebb ház valamivel lejjebb állt kétfelől. Impozáns épület volt mindegyik, frissen festve, hogy csak úgy ragyogtak a napfényben. A sofőr vadul nyomta a dudát, úgyhogy valóságos fanfár jelezte a vendégek érkezését. A legnagyobb ház és a tőle jobbra álló egy csapásra megelevenedett. Csak a bal oldali ablaktáblái voltak még bezárva: ez volt Helena néni háza. De aztán itt is sorra nyíltak az ablakok. A sofőr megkérdezte, melyik ház elé hajtson.

– Először a nagyszülőkhöz – felelt Roby, és az autó már föl is hajtott a dombra vezető úton. A ház előtt büszke, egyenes tartású emberpár állt.

A férfi egy jó fejű magasabb volt az asszonynál. Ezerráncú, nemes vonású arcát fehér körszakáll keretezte. Ő volt Curtius nagyapja. Mellette a nagyanya állt. Nehéz fekete selyemruhát viselt, szűk felsőrésszel, de a szoknya deréktől dús redőkben omlott le a földre. A két öreg szellemi frissességet sugárzó arcán barátságos mosoly ült, ám ennek ellenére roppant méltóságteljes benyomást keltettek.

Hannára igen erős hatást tett az idős pár látványa. Tisztelettudóan térdet hajtott előttük, s csak akkor emelte föl a fejét, mikor a nagyapa odalépett hozzá, és régimódi lovagiassággal fölsegítette. Helena Curtius a lány mellé lépett, és így szólt szép csengésű hangján:

– Édesapa, édesanya, ez itt Hanna Westmann, az unokahúgom. A ti oltalmatokba ajánlom!

Hanna most már föl mert nézni. Egyenesen Curtius nagyanya fürkésző, mégis jóságos, meleg fényű szemébe tekintett. Az idős hölgy kinyújtotta felé a kezét.

– Isten hozott, édes gyermekem! Mostantól fogva te is hozzánk tartozol, a mi családjunkba. Itt a helyed, hiszen a mi kedves Helenánk rokona vagy. Hadd öleljelek meg, csak hogy lásd, mennyire fogunk szeretni téged!

Ezzel magához vonta Hannát, és homlokra csókolta. A szokás ellenére sem csókolt soha szájon fiatalokat, csakis arcon vagy homlokra, mivel az volt a véleménye, hogy öreg száj nem illik a fiatalra. Hanna gyorsan lehajolt, hogy kézcsókkal fejezze ki háláját. Szeméből forró könnycsepp hullott a kézre, amely az imént anyai gyöngédséggel ölelte, s ezzel máris megnyerte magának a nagyanya szívét.

– Ez az első könnyed itt Cuytán, és azt akarom, hogy az utolsó is legyen, gyermekem. – Ezzel a nagyapa felé fordította a megindult Hannát. – Zárd őt a szívedbe, nagyapó! Nem bánod meg soha, hisz a szeméből is látni, hogy jószívű, igaz lelkű teremtes.

Az öregúr Hanna vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Igazad van, nagyanyó – bólintott. – Én is úgy látom, hogy jó leány ez. Isten hozott Cuytán, Hanna Westmann!

Most Roby borult a nagyapa nyakába.

– Ő majd életet és fiatalságot hoz a birtokra – mondta.

Az öregúr megveregette a fiú hátát.

– Remélem is, Roby fiam! De nézd csak, már jönnek is a te jó szüleid, hogy üdvözljék az új rokont!

Újabb büszke tartású emberpár lépett oda hozzájuk: Roby szülei. Először a fiukat és Helenát üdvözölték, aztán a szerényen álldogáló Hannához fordultak. Helena bemutatta a lányt a sógoráéknak, akik szintén igen szívélyesen fogadták új rokonukat. Első pillantásra nyilvánvaló volt, hogy egész Cuytán a családi béke és egyetértés szelleme honol. Messze volt a háborúsággal, nyomorúsággal teli nagyvilág, erre az eldugott helyre nem hatolt el semmi, ami megzavarhatta volna a paradicsomi állapotokat.

Nagyanya azt javasolta, hogy Helena először is menjen unokahúgával a saját házába, hogy kipihenhessék magukat a megerőltető út után.

– Biztos nagyon kifáradtatok. Nem akarunk zavarni benneteket. Ha a teáig kellőképpen sikerül kipihenni magatokat, akkor gyertek át, várunk. Akkor végre cseveghetünk egy kicsit, és közelebből is megismerkedhetünk Hannával. Jó pihenést, kedveseim!

Ezzel el is bocsátotta a társaságot, de olyan magától értetődően, mintha másképpen nem is történhetnének a dolgok. Helena a sógora és sógornője mellett ballagott le a dombról. Roby Hanna oldalán követte őket.

– Nos, milyenek az első benyomásaid Cuytáról? – nézett kérdően a lányra, aki könnybe lábadt szemmel tekintett vissza rá.

– Bár a szívembe láthatnál, Roby! Úgy érzem, mintha valami szentséghez járultam volna. Nagyon boldog lehetsz, hogy ilyen szüleid és nagyszüleid vannak! Most értem csak meg a lényedből sugárzó kiegyensúlyozottságot. Ilyen környezetben nem is lehet másképpen felnőni, csakis nagy-nagy lelki békekészségben. Irigylésre méltó! Csodálatos...

A fiú megragadta a kezét.

– Örülök, hogy ilyen kedvezők az első benyomásaid... és hogy ezentúl te is hozzánk tartozol.

Hanna arca lángba borult, a tekintete bizonytalan, riadt kérdést fejezett ki.

– Szinte félek, hogy túl jók vagytok hozzám... nem szolgáltam még rá. És talán... talán túlbecsültök engem...

– Van ám szemünk az emberi értékekre – szorította meg a kezét Roby.

Helena házához érve a szülők elköszöntek. Roby anyja átölelte Hanna vállát, s így szólt sógornőjéhez:

– Régi, kimondatlan vágyunk teljesült ma. Mindig is szerettünk volna egy kislányt. Remélem, kölcsönadod majd néha.

Helena mosolyogva bólintott.

– Cuytán nemigen tarthat meg az ember semmit egymagának. Nagyanya szeméből is ki lehetett olvasni, mennyire örül, hogy végre van egy lány is Cuytán. Mindig csak fiúk vették körül.

– Ó, és mi?! Mi talán nem voltunk jó kislányai? Nem vagyunk azok még mindig?

– Igazad van, Maria, magunkról se feledkezzünk meg! De abban biztos vagyok, hogy nagyanya is igényt tart majd a maga részére az új rokonból!

– Rólunk bezzeg egészen elfeledkeztek, ti nők! – tréfálkozott az apa. Hannához lépett, és olyan gyöngéden, ahogy az ember nem is várta volna ettől az erős férfitől, két kezébe fogta az arcát, a szemébe nézett, aztán bólintott, mint aki helyesel mindent, amit ebből a tekintetből kiolvas. Roby szótlánul nézte végig a jelenetet, s magában örült, hogy a szülei így fogadják Hannát. Végül ő is elbúcsúzott a két hölgytől, és szüleivel együtt elindult a házuk felé.

Helena néni kézen fogta az unokahúgát, és kedvesen így szólt:

– „Térj be hozzánk, hozz ránk áldást!” – Ezzel átölelte a lány derekát, és betessékelte a házba.

Nagyméretű, négyzet alakú szobába léptek be. A faburkolatú falak előtt beépített padok futottak végig, melyeket tarka párnák tettek kényelmessé. Két fiatal, karcsú indián lány sietett elő, némán, de barátságos mosollyal, hogy lesegítsék a hölgyek kabátját. Aztán a néni föl kísérté Hannát a lépcsőn. Széles galériára jutottak, mely körülbelül félmagasságban osztotta meg a teret, és egyszerű, fából ácsolt korlát határolta. A galériáról be lehetett látni az egész tágas helyiséget, és innen nyíltak az ajtók a környező szobákba. Helena Curtius odalépett az egyikhez, és kinyitotta.

– Ez lesz a hálószobád, kislányom – mutatott a barátságos, világos helyiségre. – Itt van mellette a fürdő- és az öltözőszoba is. Az én hálószobám és budoárom közvetlenül mellette van, nehogy egyedül érezd magad. Ha akarod, nyitva hagyhatjuk az átjáró ajtót. Odafönt, a második emeleten a vendégszobák vannak, aztán a gardróbok meg a kamrák. A személyzet nem velünk lakik, hanem az egyik rönkházban. Lent a földszinten található a nappali meg az étkező. Van egy kis könyvtárunk is, egy írószoba, meg még néhány kellemes helyiség. Az egyikben zongora is áll. Na, és most magadra hagylak végre. Próbáld aludni egy keveset, hogy fölfrissülj a teáig.

– Ó, drága Helena néni, ti mind annyira jók vagytok hozzám! Olyan ez, mint a mesében!

Helena néni elmosolyodott.

– Tudod, kislányom, remélem, hogy valóban jó emberek vagyunk, de azért nem hibátlanok. Majd megismered te is a bogarainkat, meg az apró rigolyáinkat! Az a fő, hogy jó benyomást tettél mindenkire, elégedett lehetsz.

– Tényleg így gondolod, Helena néni?

A néni komolyan, nyugodtan nézett a szemébe.

– Mi itt mindnyájan azon vagyunk, hogy lehetőleg mindig az igazat mondjuk. Legföljebb csak akkor hallgatunk el valamit, ha fájdalomtól akarjuk egymást megkímélni.

Hanna átölelte a nénje nyakát.

– Milyen csodálatos ez, Helena néni! Annyira szép mindig őszintének lenni!

– Hisz itt nem is volna értelme a tettetésnek, ugye? Azt hiszem, azonnal megérezné mindenki. Nagyon jól ismerjük egymást, és pontosan tudjuk, hogy hazugsággal nem sokra mennénk. De most aztán ideje aludni! – És ezzel Helena néni már be is húzta maga mögött az ajtót.

Hanna magára maradt. Körülnézett a világos színeivel elbűvölően kedves és vidám hálószobában. A falak tele voltak beépített szekrényekkel. Itt aztán sok mindent el lehet helyezni. Az ő csomagjai még nem érkeztek meg, a teherautó lassabban tette meg a hosszú utat. Egy kis bőröndöt azonban magával hozhatott a személyautón, úgyhogy a legszükségesebb holmik nála voltak. Csodálkozva látta, hogy a kis koffert már ki is csomagolták. Az egyetlen könnyebb ruha, amit magával hozott, vállfán lógott már. A friss fehérnemű és a fürdőköpeny a fürdőszobában volt kikészítve. Hanna nagy élvezettel dobta le magáról poros úti ruháját, beállt a zuhany alá, és alaposan lecsutakolta magát. Végül beburkolódzott a fürdőköpenybe, és visszament a hálószobába. Boldogan nyújtózott el a kényelmes ágyon, és a következő pillanatban már aludt is.

Halk szólomtatásra ébredt. Az ágy lábánál az egyik indián szolgáló állott, és mosolygott rá. Hanna egy darabig álomittasan bámulta, aztán hirtelen kipattant az ágyból. Most már ráébredt, hol is van. Csak azt nem tudta még, hogyan értik majd meg egymást az indián lánnyal. Először angollal próbálkozott, de a lány csak rázta a fejét mosolyogva. Hanna eltöprengett. Azt észrevette, hogy a családban a német nyelvet járja. De azt aligha értik az indiánok! Marad tehát a francia. De a lány ezt sem értette.

– Nos, hát meg kell kérdeznem Helena nénit, hogy értethetem meg magam velük – mondta félhangosan, németül.

– Jonia ért – felelte nyugodtan a lány.

Hanna fölnevetett.

– Tehát ért németül, Jonia?

– Egy kicsi.

– És milyen más nyelven beszél még?

– Csak indián.

– Azt sajnós én nem értem. Akkor hát németül fogunk társalogni. Rendbe rakná a fürdőszobát, kérem?

– Már volt, úrnő.

Hanna benézett a kicsiny helyiségbe: valóban tökéletes rend volt odabent. Ruhái kimosva, kitisztítva lógtak a fogason.

Barátságosan bólintott Joniának.

– Akkor egyelőre nincs más dolga, köszönöm. Mindjárt készen vagyok, kérem, mondja meg Helena néninek.

Jonia engedelmesen bólintott, és kiment. Hanna sietve készülődött. Valóban sikerült jól kipihennie magát, egészen fölfrissült a rövid alvástól. Mosolyogva mesélte aztán Helena néninek:

– Nem raktam rendet a fürdőszobában lefekvés előtt, mert tényleg nagyon fáradt voltam. És mire fölkeltem, már ragyogott minden. Jonia egészen csöndben dolgozhatott, mert a legkisebb zajt sem hallottam! És örömmel állapítottam meg, némi kísérletezés után, hogy Jonia egész türethősen beszél németül.

– Igen, a szülei is Cuytában élnek, és már ők megtanultak valamennyire. Az itteni indián családok gyermekei mind pötyögnek németül. Jonia meg a többi cseléd minden szót megért. Beszélni már kevesebbet beszélnek, de hát az indiánok általában is csak a legszükségesebbet mondják. Egyáltalán nem

beszédes népek, a férfiak sem. Azt egyébként nagyon jól tetted, hogy nem raktál rendet a fürdőben. Ilyesféle munkát nem szabad végezned, mert csak lenézne érte az indián személyzet.

– Na de hát csak nem szolgáltatathatom ki magam állandóan!

A néni föl kacagott Hanna döbbsent arca láttán.

– Hiszen találunk neked is munkát, ne aggódj! Hagyd rá nyugodtan nagyapára, ő aztán mindenkiől ki tudja hozni a lehető legjobb teljesítményt.

– És mi lesz a feladatod?

– Majd nagyapa próbára tesz, csak várd ki! Belőlem például egész jó kertész lett az ő keze alatt. Tudok már rózsát és gyümölcsfát is metszeni. Meg a lányiskolát is én vezetem, amit az alkalmazottak gyermekeinek tartunk fön. Te csak ne törd a fejed, nagyapa majd talál neked való munkát. Rábízhatod magad, ő tapasztalatból tudja, hogy csak attól az embertől lehet jó teljesítményt és lelkesedést várni, aki a képességeinek megfelelő feladatot kap.

– Ez jól hangzik! Úgy látom, sokat tanulok majd itt.

– Ha el vagy rá szánva, akkor valóban lesz is hasznod belőle. A tudatlanság egyáltalán nem szégyen, csak az, ha az ember nem is akar tanulni. De most gyere, várnak a nagyszülők. A pontosság is a fontos erények közé tartozik itt.

Egymásba karolva ballagtak föl a dombra. Túloldalról Roby érkezett épp a szüleivel. A fiatalember hatalmas léptekkel sietett feléjük, aztán hármásban bevárták a szülőket. A kis társaság együtt folytatta útját a nagyszülők házához. A szülők megint elől haladtak Helena nénivel, mögöttük ment Roby Hannával.

– Sikerült aludnod egy kicsit?

– Úgy aludtam, mint a bunda! Mikor fölébredtem, egészen értetlenül bámultam az indián cselédlányt, azt hittem, még mindig álmodom.

– De hál' istennek, nem álom volt.

– Nem, de most a valóság is olyan, mint az álom!

– Annyira tetszik neked itt?

– Hát van ember a földön, akinek ne tetszene?

– Hát, ha egy igazi nagyvilági dámát hoznál ide, az biztos nem viselné el a világtól való elzártságot, az itteni csöndes magányt.

– Én viszont nem vagyok nagyvilági nő, csak egy szegény kis irodakukac, aki el volt zárva Isten teremtett világától egy szűk irodában. Most pedig itt járhatok-kelhetek ezen a gyönyörű tájon. Fehér hegycsúcsok, zöld erdők, mezők! És mi az, hogy magány? Hát magány az, ha ilyen kedves emberekkel lehetek együtt?

Roby megragadta a kezét, és megszorította.

– Milyen kár, hogy nagyapa és nagyanya nem hallhatták, amit mondtál. Nagyon örültek volna neki.

Hamarosan fölértek a domb tetejére, és Hanna Roby oldalán beléphetett a tágas hallba. A falakat itt is faburkolat fedte, a padlót pedig színes szőttesek, valamint az indiánok által készített szalmafonatú szőnyegfélék. A terem közepén óriási, kerek asztal állott, körülötte hét magas támlájú szék. Ilyen székből még jó néhány sorakozott körös-körül a falak mellett.

A család általában itt étkezett. A jókora tálalószekrényekben vélhetőleg éppen elég edény, pohár és ezüst evőeszköz volt elhelyezve.

Nagyapa és nagyanya kissé még álmos arccal jöttek rokonaik elébe. Étkezések után a szobájukban szoktak sziesztázni kényelmes füles foteljeikben, ahol rendszerint el is szundítottak. A tekintetük azonban már újra élénk volt és vidám. A család tagjait – közöttük immár Hannát is – a megszokott, őszinte, barátságos modorban üdvözölték. Mindenki helyet foglalt a nagy asztal körül. Nagyanya ült le először, mellé nagyapa, aztán Maria Curtius, Roby anyja. Roby apja a felesége után következett, őutána pedig Helena Curtius. Roby a nagynénje mellé ült, a kört pedig Hanna zárta be, aki Roby és nagyanya között kapott helyet. Vendégek inkább csak vasárnaponként jelentek meg az asztalnál, ezek is leginkább Cuyta lakosai közül kerültek ki, mint például Fritz Bernburg, a sofőr vagy Alexander Droit, a helység orvosa, aki Bernburgnak jó barátja volt, s vele együtt lakott az egyik közeli rönkházban. Ezt a két fiatalembert gyakorta és szívesen vendégelték meg Curtiusék, de most nem voltak jelen, mivel a család ezúttal magában óhajtott maradni, hogy minél jobban megismerkedhessenek Hannával. A fiatal lány jól kipihente magát, és frissen, vidáman, fekete-fehér mintás selyemruhácskájában most még megnyerőbb benyomást tett, mint első pillantásra, a poros úti ruhában.

Udvariasan megkérdezte, segíthetne-e kitölteni és körbekínálni a teát. Nagyanya elégedetten mosolygott rá.

– Nagyon helyes, kislányom. Ezt a feladatot rád ruházhatjuk, mint a társaság legfiatalabb hölgytagjára. Akkor nem is lesz szükségünk a személyzetre, és magunk között lehetünk.

Hanna igen ügyesen látta el új tisztét, megjegyezte, ki issza cukorral a teáját, ki citrommal, ki rummal, és másodsor nem is kellett már kérdeznie. Ezt mindenki fölöttébb elégedetten konstataálta. Nagyapa még ugratta is ezzel, megpróbálta megvesztegetni, hogy öntsön még két kanállal a jóféle rumból a teájába. Nagyanya azonban rászólt:

– Meg ne zavarod a gyermek fejét, nagyapó! Ha több rumot akarsz, akkor kénytelen leszel magadnak tölteni.

Mindenki nevetett a kis jeleneten. Nagyapa szeretett csintalankodni, nagyanya azonban éberem ügyelt rá, nehogy valaha is két kanálnál több kerüljön az erős rumból a férje teájába. Doktor Droit szigorú előírása volt ez. Nagyapán kívül még Roby apja kért egy kis rumot a teájába, a hölgyek citrommal vagy egy csöpp tejszínnel itták. Hanna is a citromot választotta, mivel így látta Helena nénitől, és magában elhatározta, hogy mindenben a nagynénjét tekinti ezentúl példaképnek. Roby is citrommal itta a teát, és élvezettel figyelte Hanna szorgos ténykedését. Kecses, finom kis keze sokkal jobban tetszett neki, mint az indián lányé, aki általában fölszolgált a teát.

A teához apró sós, illetve cukros kukoricásüteményt eszegettek. Az édes változatra házi lekvárt lehetett kenni, ami Hannának annyira ízlett, hogy ugyancsak belakozott belőle. Nagyanyó boldogan nézte. Végül megpaskolta a lány kezét, és kedvesen rákacsintott.

– Kitűnő ez a lekvár! – mondta Hanna, amivel megint csak belopta magát a nagyanya szívébe.

Roby buzgón kanalazta a tányéjára a lekvárt, úgyhogy végül kénytelen volt tiltakozni.

– Igazán csodálatos, de azért az élvezetekben is tökéletesnek kell lenni!

Nagyapa mosolyogva bólintott.

– Nézd csak, miből lesz a cserebogár... A kicsi Hanna már valóságos életbölcösségre tett szert!

Hanna kissé zavarba jött, és nem válaszolt. Később aztán feltűnés nélkül odahajolt a nagyanyához.

– Kérem szépen, mondja meg, hogyan kell önt és a tisztelt férjurát szólítanom! Nem szeretnék hibát elkövetni.

Nagyanya mosolyogva nézett a férje ragyogó szemébe, aztán a maga szívélyes modorában így felelt: – Mi itt mindenkinek nagyapa és nagyanya vagyunk. Tehát neked is, gyermekem. És ehhez hozzátartozik a barátságos tegeződés is. Érted, kislányom?

Hanna megragadta a kezét, és rászorította gyöngéd, fiatal ajkát.

– Köszönöm, köszönöm, drága nagyanya! Hogy ezt milyen jó kimondani!

– Na és velem mi lesz? – érdeklődött az öregúr.

– Ha megengeded, téged nagyapának szólítalak... és akkor valóban családtag leszek én is! Köszönöm, tiszta szívemből!

– Én pedig Maria néni vagyok – tette hozzá Roby anyja.

– Engem Heinz bácsinak tisztelj – mosolygott a férje.

Hanna most már mindenkit meg tudott szólítani, s ettől rögtön fesztelenebbül is társalgott. Roby tréfáinak hatására aztán minden feszélyezettsége felengedett, és nagyokat nevetett a fiúval együtt. Olykor a többiek is csatlakoztak vidám nevetésükhöz, mivel a Curtius házban hírből sem ismerték a feszengést. Itt nyíltan, szíve szerint beszélhetett mindenki, aminek a jó ízlés és tapintat szabott csak határt, s azt itt senki sem lépte volna át.

Annyi mindenesetre máris bebizonyosodott, hogy Hanna jelenlétét senki sem érzi zavarónak, sőt, inkább örülnek kedves, eleven lényének. Nagyapa és Heinz bácsi között nemes versengés tört ki, hogy ki tudja több ómódi figyelmességgel elhalmozni a lányt.

III.

Cuytában másnap folytatódott a megszokott, mindennapi sürgés-forgás. Mikor Hanna fölkel, az ablakból látta, hogy nagyapa és Heinz bácsi lovagolnak lefelé a dombról, élénk társalgásba merülve. Roby kezdte keresni a szemével, s végül sikerült is megpillantania, amint épp kilépett Helena néni házából. Szólt még pár szót az indián lányokhoz, aztán sietős léptekkel eltűnt a ház mögött. Nyilván ott

várt rá a lova, mert a következő pillanatban már sebesen nyargalt a két idősebb úr után. Alighogy elérte őket, még két lovas csatlakozott a kis csapathoz: Droit doktor és Fritz Bernburg. Friss ügetésbe csaptak, és hamarosan eltűntek a hegység irányában.

Hanna csöngetett Joniának, aki azonnal megjelent, s egy óriási, virágzó mirtuszokból és vad fuksziából kötött csokrot hozott magával. Roby szedte még hajnalban. Szíve szerint tiszta mirtuszcsokrot küldött volna a lánynak, de így, fuksziával keverve mégiscsak kevésbé volt célzatos az ajándék. Hanna meglepetten nézegette a pompás csokrot, és kérdő pillantást vetett Joniára. Az indián lány üvegvázába helyezte a virágokat, és egy borítékot nyújtott át barátságosan mosolyogva. Aztán kiment, hogy egy kancsóban vizet hozzon. Hanna kinyitotta a borítékot. Roby vizitkártyája volt benne, s a hátoldalán pár sor:

„Cuyta küldi itt neked illatos reggeli üdvözetét. Mi, férfiak kilovagolunk a tövisbozótokhoz, égetni. Találkozunk nagyanya ebédjénél. Szerető üdvözlettel kuzinod, Roby.”

Hanna arca csak úgy lángolt. Gondosan elrendezgette a virágokat a vázában, hogy minél tovább frissen maradjanak. Jonia már rendet rakott a fürdőben, és Hannának most fölűnt, hogy a néni szobájába vezető ajtó be van csukva. Úgy látszik, zajtalanul betette valaki, míg ő aludt.

– Helena néni fölkelte már? – kérdezte.

– Ő vár.

Hanna lesietett az étkezőbe. Helena néni az ablaknál állt, és mosolyogva fordult feléje. Hanna a nyakába borult.

– Kérlek, ne haragudj, hogy megvárattalak! Többet nem fordul elő. Nagyon mélyen aludtam.

– Ez igazán nem csoda, kislányom. Senki nem vetheti a szemedre. Örülj inkább, hogy ilyen jó alvó vagy. Roppantul kifáraszthatott a nagy utazás. Remélem, sikerült kipihened magad.

– Csodálatosan, Helena néni! Fenséges itt a levegő! Mintha még a vér is frissebben és szabadabban csörgedezne az ereimben!

– Nem is vártam mást. Az urak egyébként már útban vannak a tövisbozótok felé.

Hanna szégyellős mosollyal felelt:

– Tudom már... Robytól, képzeld csak, egy csodálatos mirtusz- és fuksziacsokrot küldött nekem Joniával. Egy névjegy is volt mellette, nézd csak! Olvasd el nyugodtan!

Odaadta a kártyát a nénjének, aki mosolyogva futotta át a hátoldalára írt szöveget.

– Nahát... most mondd, hogy Cuytában nincsenek figyelmes gavallérok! Fogadni mernék, hogy nagyapa, Heinz bácsi és Roby együtt fundálták ki ezt a virág-csokros köszöntőt. Hová tetted a csokrot?

– A hálószobámban van. Jonia hozott neki vázát.

– Jól van, csak délután ne feledd el kitenni a szobádból. A virágok errefelé sokkal erősebben illatoznak, mint nálatok otthon, és ha a hálószobádban tartod őket, megfájdulhat a fejed.

– Köszönöm a tanácsot. Éjszakára a fürdőszobába teszem a csokrot.

– Helyes. Most pedig lássuk a reggelit! Utána mennem kell az iskolába.

– És én? Nekem mi lesz a feladatomban?

– Azt hamarosan megtudjuk nagyapától. Ne hidd, hogy megfélemlenek rólad! Tudja jól, milyen áldás a munka, és nem fosztana meg tőle senkit, legkevésbé azokat, akiket szeret.

– És mit kezdjek akkor a szabad időmmel?

– Csomagold ki a holmidat Joniával! Aztán pedig tehetnél egy kis sétát. Nézz körül itt nálunk! Az erdőig nyugodtan elmehetsz, megnézheted a rönkházakat a domb túloldalán. Egészen érdekes, és lehet, hogy holnap már nem lesz időd rá.

Hanna csatlakozott nagynénjéhez az iskolához vezető úton. Az oktatás is az egyik rönkházban folyt. Útközben láttak egy-két megkésett diáklányt, akik ugyancsak szedték a lábukat, hogy még a tanárnő előtt beérjenek. A tanulók zöme indián volt, de együtt tanultak velük a német, illetve angol alkalmazottak gyermekei is. Helena csak a kislányokkal foglalkozott, a fiúknak tanáruk volt.

Ez a német fiatalember éppen elsietett mellettük. Helena odaszólt neki:

– Várjon egy percet, Hannes! Szeretném bemutatni az unokahúgomnak.

Hannes Kiefer megtorpant.

– Kedves Westmann kisasszony, nagyon örülök, hogy újoncunk érkezett Németországból.

– Hát ön is német, Kiefer úr?

– Igen, kisasszony. Tizenkilenc éves koromban érkeztem Chilébe a szüleimmel együtt, és mivel tanítóképzőt végeztem, megkaphattam ezt az állást. Gyönyörű itt, nem igaz, kisasszony?

– Ezt már nekem is volt szerencsém megállapítani.

Hannes Kiefer elbúcsúzott, hogy a dolga után nézzen. Vele együtt Helena néni is belépett az iskolaépületbe. Hanna tétován álldogált egy darabig, aztán sarkon fordult, és lassan elindult a településen át.

Nem győzte csodálni, milyen ápoltak, milyen tiszták mindenütt a házak. Itt-ott ajtók nyíltak, idősebb, fiatalabb indián asszonyok surrantak elő, mindennapi teendőiket végezve. Mindnyájan néma biccentéssel üdvözölték Hannát. Öntudatlan bájtól sugárzó, valódi szépségek is voltak közöttük. Mindegyikük megjelenése fölöttébb tiszta, rendes volt.

Mintha Cuyta minden lakosát az a meggyőződés hatotta volna át, hogy a munka nemesít. Mogorva, elégedetlen ábrázatoknak nyoma sem volt itt, sem vonakodó vagy hanyag munkásnak. Mindenki frissen, energikusan tevékenykedett, tudva, hogy minden egyes ember munkája Cuyta javát szolgálja, s ezzel egyszermind a sajátját is. Kitüntetésnek tekintették, hogy nagyapának dolgozhatnak, és teljes szívvel-lélekkel vetették magukat a munkába, annál is inkább, mert az uraságok ebben is példát mutattak.

Ezen a napon minden épkézláb ember a tövisbozót-égetéshez volt kirendelve. Jól haladt a munka, de azért nem lehetett a tüzet magára hagyni, egy-két munkásnak és irányítónak mindig jelen kellett lennie. Míg nagyapa, Heinz bácsi és Roby ebédelni ment, az orvos és Fritz Bernburg ügyelt helyettük a tűznél. Nagyanya tudta, hogy ma különösen pontosnak kell lennie a főzéssel, mert Roby és Heinz bácsi ebéd után kénytelenek azonnal visszatérni a munkához.

Már érkeztek is a férfiak, kormos arcukkal igencsak ijesztő látványt nyújtottak. Roby tréfás szavakkal üdvözölte Hannát, mert látta rajta a megrökönyödést.

Hamarosan már megtisztálkodva ülték körül az asztalt, s Helena Curtius villámló szemekkel kérdezte:

– Ugye, elbántok végleg azzal a bozóttal?

– Ne félj, Helena, könyörtelenül kiirtjuk az utolsó szálig – felelte nagyapa, csaknem ugyanolyan elszánt arckifejezéssel.

Ebéd után Roby és az apja azonnal lóra pattant, s elvágtatott. Nagyapa és nagyanya visszavonultak szokásos délutáni szieszájukra. A család tagjai szétszéledtek, s legközelebb teánál találkoztak. Hanna tudta, hogy aznap Helena néninél fognak teázni. Az indián szolgálok már neki is láttak az előkészületeknek. Nagyanya, Helena néni és Maria néni állandó vetélkedésben álltak, hogy ki tud ezeken a közös teázásokon ízletesebb meglepetésekkel előrukkolni. Mindhármuknak garmadával voltak féltve őrzött receptjeik teasüteményekhez, lekvárokhoz, különféle ínycsalatokhoz. A nemes versengésből a férfiak húztak hasznot, akik persze élvezték, hogy kényeztetik őket. Aznap Fritz Bernburg és dr. Droit is hivatalos volt a teára, ezért aztán Helena néni különösképpen kitett magáért, s a legétvágygerjesztőbb falatokkal készült a vendéglátásra.

A felszolgálás feladata ma is Hannára várt. Magában még egyszer sorra vette, ki hogyan issza a teát: nagyapa és Heinz bácsi két-két kanál rummal, Roby és a többiek viszont csak citrommal.

– Doktor Droit és Bernburg úr hogyan szereti a teát? – kérdezte a nagynénjét.

– Azt elárulhatom – bólintott kedvesen Helena. – Droit doktor teljesen üresen issza. Süteményt sem eszik soha, csakis szendvicset. Bernburg viszont egy kis rummal szokta és két cukorral. Az édességet sem veti meg. Északi-tengeri fiú, nyugodtan mérheted neki bővebben is a rumot. Talán még szívesebben inná tea nélkül – tette hozzá nevetve. – A többiekre emlékszel még?

– Hogyne, Helena néni. Épp végigvettem magamban, kinek mi jár. Azt hiszem, menni fog.

– Ebben nem is kételkedem. De nézd csak, jönnek is már! Zárt hadrendben az egész család, mögöttük meg a két vendég.

Helena néni átkarolta a húga vállát, s együtt léptek ki az ajtó elé, a család fogadására. A néni először nagyanyát vezette be a házba. Hanna nagyapához lépett, s a karját nyújtotta neki.

– Egész nap keményen dolgoztál, nagyapa. Én meg csak pihengettem. Kérlek, támaszkodj rám!

– Na nézd a kis csibét! – kiáltotta mosolyogva nagyapa. – Támogatni akarja szegény öregapját! Csakhogy jó erőben vagyok én még, nincs szükségem támaszra!

– Tőlem mégis el kéne fogadnod, csak azért, hogy egy egészen picikét hasznosnak érezhessem magam!

Nagyapa erre gáláns meghajlással elfogadta a karját.

– Igazad van, kislányom, nekünk öregeknek nem kellene annyit hencegnünk a nagy erőnkkel. No rajta hát, nagyanya már a helyén ül, meg ne várassuk!

Hannának eddig még nem is volt érkezése Robyt üdvözölni. Most végre neki is kezet nyújthatott.

– Sikerült kissé kipihened magad az izzasztó munka után? – kérdezte mosolyogva.

– Hogyne, már régen. De azért nagyon vágyom egy csésze jó teára a te kezedből.

Hanna előbb az idősebb családtagoknak töltött. Közben a két vendég is befutott, ők is kaptak egy-egy csészével. Mindenki csodálkozott, milyen jól tudja Hanna, ki hogyan szereti a teáját. A bemutatkozásnál Droit doktor kedélyesen így szólt hozzá:

– Nem nagy öröm az orvosnak az olyan ember, akit egy csöpp reménye sincs kuruzsolni. Ám egyszerű halandói minőségemben nagyon is örülök, hogy megismerhettem kegyedet!

Meg is kapta a teáját, persze üresen, s Hanna már nyújtotta is neki a szendvicses tálat.

– Hogy találta így el a gusztusomat? – kérdezte somolyogva a férfi.

Hanna nevetve nézett a doktor intelligens, bár nem túl szép arcába.

– Nem az én érdemem. Helena néni adott egy-két tanácsot.

– Hálás köszönetem, Curtiusné asszony – hajolt meg a doktor Helena felé. Ő szinte még a többieknél is jobban tisztelte az özvegyet.

Ekkor Bernburg is megkapta az ízlésének megfelelő uzsonnát, és kacagva vetette oda doktor Droitnak:

– Csak el ne bízza magát, doktorom! Westmann kisasszonyt az én ízlésemről is tájékoztatták. Fogadja hálámat, Curtiusné asszony!

Végül, mikor már mindenki el volt látva enni- és innivalóval, s legutoljára Roby is megkapta a részét, Hanna leült mellé, és így szólt:

– Még nem is volt alkalmam megköszönni a csodálatos csokrot.

– Tetszik? – kérdezte nyugtalan pillantással a fiú.

– Káprázatosan szép!

Az asztal körül kellemes társalgás alakult ki, és Hanna elégedetten állapította meg, hogy a beszélgetés úgyszólván a kultúra minden területét érinti. Cuytában tehát nemcsak az elsőrangú fizikai munka magától értetődő, hanem az eleven szellemi élet is. Ez újabb örömteli felfedezés volt számára, és boldogan vett részt a társalgásban.

A délutáni tea mindig pontosan egy óra hosszát tartott. A szokásos idő leteltével itt, Helena házában is nagyapa és nagyanya bontott asztalt. Az öregúr Hanna vállára tette a kezét.

– Te most velem jössz – mondta mosolyogva –, itt az ideje, hogy komolyan elbeszéljünk. Helena néni elárulta, hogy ég benned a tettvágy, ezért aztán szeretnék a lehető leghamarabb munkát találni számodra. Tudom jól, hogy a tétlenség éppoly keserves lehet, mint az éhség!

Így aztán Hanna a nagyszülőkkel tartott. Helena néni előbb még átadott neki egy meleg kendőt.

– Este gyorsan lehül a levegő, és lehet, hogy későig maradsz majd – mondta gondoskodó szeretettel.

Roby hazaindult a szüleivel, miután megbeszélte az orvossal és Bernburggal, hogy együtt töltik az estét. A három fiatalember gyakran összejött esténként, és kedélyesen pipázgatva elbeszélgettek. Roby most ragyogó szemekkel csodálta a kecses, karcsú kis alakot, aki oly elegáns, lendületes léptekkel haladt előtte.

Nagyapa a dolgozószobájába vezette Hannát, nagyanya pedig a konyhába sietett, hogy gondoskodjék a vacsoráról. Az öregúr odahúzott az asztalához egy jókora karosszékét, megragadta Hanna vállát, és mosolyogva leültette a lányt. Ő maga az íróasztal mögött foglalt helyet, és komoly, kíváncsi pillantással méregette új rokonát. A lány nyugodtan állta a tekintetét. Az öregúr helyeslően bólintott.

– Becsületes és okos szemed van, Hanna Westmann. Mostantól tehát Cuyta az otthonod, és az is lesz, míg csak akarod. Családi közösségünk tagja lettél hát, és ezentúl rád is érvényesek a törvényei. A birtok ura én vagyok, de ezt a jogkört csak arra használom, hogy mindenkinek biztosítsam a jogait... és a kötelességeit. Mikor Helena nénéd ideérkezett – jó néhány éve már annak –, ő is majdnem ugyanígy nézett ki, mint te most. Derék, jó felesége volt a fiának. Helena is arra vágyott, hogy feladata legyen, és miután elvesztette a férjét és a gyermekét, megint csak a feladatok adtak erőt neki a folytatáshoz. Most tehát te kérsz feladatot, munkát. Nagyon fontos volna, hogy a megfelelő helyre állítsunk téged, ezért aztán el kéne mondanod, mi mindent tanultál, és mi is az a munka, amit a legszívesebben végeznél. Mert igen fontos, hogy az ember szívesen tegye a dolgát. Csakis az ilyen tevékenység teszi boldoggá és szabaddá az embert, csakis az örömmel végzett munka nemesít. Mondd hát el nekem, mihez értesz, és mihez érzel kedvet magadban!

Hanna összekulcsolta kezét az ölében, és bátran, nyugodtan nézett Curtius nagyapa szemébe.

– Jó iskolát végeztem, nagyapa. Ezenkívül külön tanultam még angolt és franciát. Most már kifogástalanul beszélem mindkét nyelvet. Enélkül nem is kaphattam volna meg az otthoni állásomat. Megbízhatóan gépelek, a gyorsíráshoz is értek. Aztán édesanyám ránevelt a háztartási munkára, tudok főzni, mosni, varrni, vasalni. Ha rákényszerülök, még egy ruhát is képes vagyok kiszabni. Tűrhetően zongorázom, és nagyon szeretek énekelni. De ez minden tudományom.

Hanna zavartan lesütötte a szemét, mert csak most ébredt rá, hogy tulajdonképpen milyen keveset is tud. Nagyapa azonban elégedetten bólogatott.

– Nos, kicsi Hannám, ez igazán nem kevés! Míg itt beszéltél, nekem már eszembe is jutott, hogyan lehetne u képességeidnek legjobban hasznát venni. Hisz az imént is a karodat nyújtottad nekem odaát, hogy arra támaszkodjam. Én ugyan, hála Istennek, még elég jó erőben érzem magam, de azért az is igaz, hogy az én koromban már van, ami nehezebbre esik az embernek, úgyhogy elkél itt-ott a segítség. Sosem szerettem a szobában kuksolni, pedig az itteni gazdaság sok irodamunkát ad. És ha az asztalnál vagy az írógép mellett kell görnyednem, szörnyen megmacskásodnak az ízületeim. Éppen ezért nagyon jól jönne egy titkárnő. Volna kedved hozzá?

– Ha megvan hozzá a tehetségem, akkor örömmel! – csillant föl Hanna szeme.

– Helyes! Legfontosabb itt az angol nyelvtudás. A francia nekem mellékes, francia cégekkel nemigen van kapcsolatunk. De ha angolul kell levelet írnom vagy olvasnom, akkor bizony nehezemre esik összekapirgálni a kevés tudásomat. Többnyire kénytelen vagyok Robyt zaklatni az effélével. De neki anélkül is rengeteg a dolga, szívesen tehermentesíteném. Na, mit szólsz hozzá... el tudnánk intézni további segítség nélkül ezt a kis üzleti levelezést? Nagy hasznára lennél ezzel Cuytának! Elég volna naponta két óra reggel és kettő délután. Vasárnap természetesen szünnap. Mit szólsz hozzá?

Hanna boldogan nézett rá.

– Csak annyit, hogy ez még mindig kevés nekem.

– No, csak várd ki a végét! Azt mondtad, zongorázol, és énekelni is tudsz. Ezt aztán könnyörtelenül ki fogjuk használni. Roby is egész takarosán énekel, de nem tudja kísérni magát Helena néninek van egy zongorája, és ha egy kis házi muzsikára szottyán kedvünk, hozzá szoktunk menni. Ő az egyetlen, aki tud nekünk játszani, a kísérethez viszont már nem igazán ért. Ezentúl a te feladatod lesz, hogy a zenei tehetségeddel megörvendeztess bennünket. Betanulhatnál Robyval egy-két szép német duettet. De még más módon is hasznosíthatnád a tehetségedet. Mindig is mondogattam, hogy az iskolásainkat zenére is kéne tanítani, de Hannes Kiefer, a tanárunk egyáltalán nem muzikális. Helena néni pedig épp elég dolga van anélkül is, úgyhogy őket ezzel nem terhelhetem. Te viszont adhatnál hetente négy zeneórát az iskolában, egyet a nagylányoknak, egyet a kicsiknek, egyet a nagyfiúknak és egyet a kicsiknek. Van egy régi zongora az iskolában, szinte sosem használjuk. Azon előjátszhatnád a gyerekeknek, amit énekelniük kell. Volna merszed hozzá?

Hanna lelkesen bólintott.

– Ez biztosan nem lesz nehéz. Örülnék, ha minél hasznosabbá tehetném magam itt. És pontosan mikor tartasz igényt a titkári munkámra?

Nagyapa eltöprengett, aztán mosolyogva mondta:

– Mondjuk, kilenctől tizenegyig és hattól nyolcig. Akkor mindjárt itt is maradhat vacsorára. Énekórát meg tarthatnál tizenegy-től tizenkettőig. Megoldható. Lovagolni pedig tanulhatnál vagy korán reggel, vagy ebéd után, valamikor kettő és öt óra között. Hiszen ti, fiatalok nem szoktatok szunyókálni ebéd után. Ezt még meg kéne beszélned Robyval és Fritz Bernburggal. Mert ugye az autóvezetésről sem szabad megfeledkezni, és Bernburg nagyon megbízható tanár. Rövid idő alatt megtanít téged is. És attól fogva nyugodtan járhat az autóval a vidéken, vagy akár lóháton is, ahogy jólesik. Roby már mondta, hogy elkezdett betanítani egy lovat a számodra. Nos tehát, kislányom, besoroztalak a cuytai dolgozók közé. Most aztán megmutathatod, mit tudsz. – Nagyapa ezzel fölkelte a székéből. Azonnal fölpattant a lány is.

– Nem kezdeném most rögtön a titkárnői munkát, nagyapa? Látom, hogy egész halom levél hever itt, ezekre még biztos nem tudtál válaszolni!

– Várhatnak holnapig, a mai napod legyen még szabad. Nálunk naponta egyszer jön a posta, általában dél felé. Akkor szoktuk elküldeni a mi leveleinket is. Meglátod majd a levelezésből, milyen kiterjedt és szerteágazó üzleti kapcsolataink vannak. Egészen érdekes lesz, meglátod. Jut eszembe... betanulhatnátok Robyval néhány egyházi éneket is, az istentiszteletekre. Vasárnaponként mindig tartunk istentiszteletet az iskola előtt. Egészen egyszerű kis szertartás, Heinz bácsi szokta a prédikációt fölolvasni, vagy olykor

Maria néni. Aztán elimádkozzuk együtt a Miatyánkot. Ezentúl énekelhetnétek is a végén. Nem akarjuk valami nagy ájtatoskodásra nevelni az embereket, de az egyszerű, őszinte vallásosság nagyon fontos. És tudod, néha olyanok, mint a gyerekek... biztosan élveznék, ha szép zene is volna. Mellesleg egy vándorprédikátor is meglátogat bennünket úgy havonta, hogy bibliamagyarázatot tartson. Elég is ennyi, a többi ki-ki maga intézi el az Úristennel.

– Hát az indián embereitek is keresztények, nagyapa?

– Hogyne, mind meg vannak keresztelve. Nos, kislányom, most már visszamehetsz Helena nénédhez, biztosan türelmetlenül vár.

Hanna még egyszer megcsókolta nagyapa kezét, ő pedig végigsimított a lány selymes haján, és barátságosan biccentett.

Az előcsarnokban Hanna összetalálkozott nagyanyával, aki épp az alagsori konyhából jött föl. Odalépett hozzá.

– No, kislányom, talált nagyapa valami neked valót?

– Ó, igen! Nagyapa olyan csodálatos ember!

Az asszony megölelte, megcsókolta Hannát, aki gyorsan elmesélte neki, mi minden feladata lesz ezután. Nagyanya mosolyogva bólogatott.

– Örülj hát, most már teljesen közénk tartozol!

Hanna hazasietett Helena nénihez, és boldog izgalommal újságolta neki, miről is beszélgettek nagyapával.

– Hát nem megmondtam előre? – mosolygott Helena néni. – Ő mindenkit a legmegfelelőbb helyre tesz. Hanem én csak most hallom először, hogy zenével is foglalkozol! Ragaszkodom hozzá, hogy most azonnal játssz nekem valamit, és énekelj is. Roppant kíváncsi vagyok, milyen meglepetéseket tartogatsz még.

– Csak túl sokat ne várj, Helena néni! Sosem tanultam énekelni, legfeljebb a zongoratanárom oktatgatott egy kicsit, mert úgy vélte, szép a hangom.

– Hadd ítéljem meg magam!

Ezzel indultak is a zeneszobába.

– Nagyon jó, hogy gyakorolhatok egy kicsit, mielőtt még nagyapa is hallaná az éneklésemet – jegyezte meg Hanna.

Leült a zongorához, és egy egyszerű kis dallal kezdte. Oly lágyan, édesen énekelt, hogy Helena néni szeme könnybe lábadt. De nem ő volt ám az egyetlen, aki hallotta az egyszerű dalocskát. Odakint a félhomály leple alatt magas termetű férfi közeledett a ház felé. Roby Curtius jött meglátogatni a két hölgyet, s megtudakolni, mire jutott Hanna nagyapával. Épp belépett volna a házba, mikor a nyitott ablakon át megütötte a fülét az édes hang. Földbe gyökeredett a lába. Tudta, hogy egyedül Hanna lehet az énekes, mivel Helena néni, bár mesterien zongorázott, énekelni sohasem szokott. Különös érzés telepedett Roby szívére. Órákig el tudott volna ácsorogni így, hallgatva a gyönyörű hangocskát.

Az ének odabent kis időre elhallgatott, és Roby összeszedte magát annyira, hogy belépjen a házba. Hanna ebben a pillanatban új előjátékba kezdett, majd megint fölcsendült édes hangja: Mozart „Ibolyáját” énekelte. Elbűvölő volt a bájos dalocska, nem kevésbé a mesteri kíséret, mely oly eltéveszthetetlenül idézi föl a pásztorlány szapora lépteinek hangjait. Könnyű koloratúra zárta a dalt.

– Csakis ilyen hangulatú dalokat kellene énekelned – szólalt meg odabent Helena néni. – Nem hiszem, hogy a hangod a súlyosabb, komorabb művekhez is illenék. Annál csodálatosabban harmonizál az ilyen könnyedebb zenékkal. Minden szívet meg fogsz itt hódítani a művészeteddel... hacsak meg nem hódítottad már a puszta lényeddel. Kérlek, énekelj még egyet!

Hanna nem nagyon kérette magát, így az orv hallgatózó hamarosan egy harmadik dalt is hallhatott, éppoly édeset, mint az előző kettő. Beethoven műve volt, a „Szeretlek, ahogy te engem...” kezdetű.

Robynak hirtelen elszorult a szíve, és nehéz sóhaj emelte meg a mellkasát. A bensőséges dal kimondhatatlanul a lelkébe markolt, s azon töprengett, vajon nem egy bizonyos férfira gondol-e Hanna, miközben énekel... talán volt valakije a messzi Németországban. De nem, az nem lehet. A sok-sok áruló jelle gondolt, a pirulására, ha csak ránéz, a lányos zavarára. Nem lehet, hogy Németországban hagyta a szívét! Hevesen tiltakozott a gondolat ellen, mert érezte, mennyire boldogtalanná tenné, ha beigazolódna a félelme. Most vált csak igazán világossá számára, milyen mélyen, őszintén szereti Hannát.

Úgy tűnt, a lány nem akar tovább énekelni, úgyhogy Roby összeszedte magát, és belépett a házba. Az egyik indián lány betessékelte a zeneszobába, ahol a két hölgy üldögélt. Roby üdvözölte őket, aztán megfogta Hanna kezét, és gyöngéden a szemébe nézett.

– Kihallgattam ám az éneklésedet az ablaknál. Kimondhatatlanul tetszett!

– Jó, hogy nem vettelek észre, Roby – felelte zavartan a lány. – Nem mertem volna énekelni, ha tudom, hogy hallgatózol.

– Pedig bátran fölléphetnél nálam sokkal hozzáértőbb közönség előtt is.

– Ugye, milyen elbűvölően énekel? – kapcsolódott be Helena néni a beszélgetésbe.

A fiú lelkesen bólogatott, miközben forró gyöngédséggel nézte Hanna lángoló arcát.

– Lesz majd nagy csodálkozás, ha a többiek is megtudják, hogy egy kis csalóány vetődött közénk!

– Jaj, kérlek, ne ess túlzásba, csak mert ismerek néhány dalt! – tiltakozott bátortalanul Hanna, s nem mert Roby szemébe nézni.

A fiú szerette volna kiségiteni zavarából, ezért Helenához fordult.

– Mondd, néném, hát láttál már valaha ily balga ifjú hölgyet? Még majd bocsánatot kér azért a fennkölt élményért, amelyben részesített minket! No, csak hallják meg a szüleim és nagyapáék, ők is éppúgy el lesznek ragadtatva, mint mi!

– Hálás vagyok nagyapának, amiért fölfedezte Hanna zenei tehetségét – mosolygott Helena. – Megint csak ő az, aki napvilágra hozott egy elrejtett kincset.

– Végül is mire jutottatok nagyapával, Hanna? – kérdezte Roby, miközben helyet foglalt a karosszékben, melyet Helena kínált neki.

Hanna arcán megint átfutott az a bizonyos csibészes mosoly, amit Roby már ismert és olyannyira szeretett.

– Most aztán eltáthatod a szádat, Roby! Nem kisebb személy áll előtted, mint nagyapa titkárnője, az iskolás gyerekek énektanárnője és hivatalos házizenész!

Roby kellőképpen tisztelettudó arcot vágott, miközben a szeme neki is nevetett, és részletesen akarta hallani a nagyapával történt megbeszélést. Hanna el is mondott rendre mindent, s a fiú elégedetten hallgatta. Aztán elbeszélgettek arról is, hogyan kellene beosztani Hanna énekóráit és megszervezni közös énekléseiket. Roby ugyanis azonnal beleegyezett a javaslatba, igaz, szerényen megjegyezte:

– Ha egyáltalán merhetem kinyitni a számat melletted!

– Legjobb, ha most azonnal megpróbáljuk – szölt közbe Helena néni, és leült a zongorához. – Egyházi éneket még csak-csak tudok kísérni, ha nagyon muszáj.

És a két fiatal elénekelte a csodálatos „Térj magadhoz, drága Sion...” első strófáját. Oly szépen csengett össze a hangjuk, hogy Helena néni szeme könnybe lábadt a meghatottságtól.

– De rég nem hallottam már ezt a gyönyörű éneket! Csodaszép! Milyen kár, hogy sosem hallhattuk Cuytá-ban. De ezentúl minden másként lesz, és azt hiszem, az ének áhítatosabbra hangol majd minket, mint akár a legszebb szentbeszéd.

– Hát nem megmondtam, hogy Hanna új életet hoz Cuytába?

– Igazad volt, Roby. Magamon is észreveszem, mennyire felüdít a jelenléte. A drága uram halála óta sosem éreztem magam ennyire szabadnak és elevennek. Hanem, gyerekek, ideje lassan átmenni nagyapáékhoz, mert még elkésünk a vacsoráról. Okvetlenül végy kabátot, Hanna, az esték nálunk meglehetősen hűvösek!

Jonia már jött is a kabáttal. Roby átvette tőle, és föladta Hannára. Helena néni a szobájába ment rendbe hozni magát.

– Sosem felejttem el, hogy hallhattam az első dalaidat Cuytában – mondta a fiú fojtott hangon.

Hanna nem mert ránézni.

– Ha tudtam volna, hogy hallgatózol, biztosan nem énekeltem volna.

– Sajnálta volna tőlem az élvezetet?

– Nem arról van szó. Csak éppen nagy zavarban lettem volna. Most viszont boldog vagyok, hogy átestem ezen a vizsgán, miközben nem is tudtam, hogy jelen van egy kritikus.

– Még hogy kritikus! Legfőljebb egy elbűvölt hallgatóról lehet szó. Gyakran kell majd énekelned nekünk! Gondold csak meg, itt el vagyunk zárva minden zenei élménytől. Minden tiszteletem a rádióé, de az csak konzervzenét közvetít.

Helena néni kilépett a szobájából, és a kis társaság elindult a nagyszülők háza felé.

IV.

Hanna másnap elfoglalta titkárnői hivatalát Cuyta ura mellett. Az első nap mindkettejük meglepedésére szolgált. Nagyapa épp csak megemlítette, hogy hallotta, Hanna aznap először vett lovaglórát, s délután Bernburg úr is átjön majd, hogy vezetni tanítsa. Így igaz, – biztosította Hanna, aztán rögtön belevetették magukat a munkába. Hannának angol leveleket kellett lefordítania, s arra is kitanította nagyapa, hogyan válaszoljon rájuk. Aztán tollba mondott néhány levelet, különféle rendeléseket, reklamációkat, figyelmeztetéseket, igazolásokat. Mindketten keményen megdolgoztak ezen az első napon. Az öregúr csöppet sem kímélte Hannát, aki viszont fáradhatatlannak bizonyult. Pontban tizenegykor nagyapa véget vetett a munkának. Volt még néhány olyan üzleti teendője, amihez nem kellett titkár, meg aztán ideje is volt, hogy a lány átmenjen az iskolába. Ma mutatják be a gyerekeknek leendő énektanárnőjüket, és Hannes Kiefer meg Helena néni már várt rá.

Nagyapa nagyon kedvesen búcsúzott tőle, megsimogatta selymes haját, és elégedetten bólintott:

– Igen derék munkát végeztél! Akkor hát délután hattól dolgozunk tovább.

Hanna elégedetten sietett az iskolába. Helena néni még nem engedte el tanítványait, a nagyobb lányokat, meg akarta várni, hogy bemutatassa nekik az új énektanárnőt. Hannes Kiefer is benn tartotta a nagyfiúkat, mert hallotta Helena nénitől, mit határozott nagyapa. Nagyon örült, hogy a gyerekeket ezentúl énekelni is tanítják majd. Hanna először a lányokhoz ment nagynénjével. Helena elmondta a tanítványoknak, hogy ezentúl Westmann kisasszony lesz az énektanárnőjük. A lányok tantermében zongora is állt, melyet még sohasem használtak. Hanna végignézett a gyerekhadon. Nagy többségük indián volt, alig egy-kettő származott a birtokon dolgozó német vagy angol családokból. A tanítás nyelve mindenesetre a német volt.

Hanna mosolyogva szólt hozzájuk:

– Hetente egyszer fogunk együtt énekelni és muzsikálni. A kislányoknak is heti egy órájuk lesz, a fiúknak szintén. Szépen figyeljetek rám, akkor gyönyörű dalokat tanulhattok meg. Jó mulatság lesz, ugye?

A gyerekek félénkségüket leküzdve helyeseltek. Hanna a zongorához lépett, és leütött egy-két akkordot. Aztán megint a gyerekek felé fordult.

– Biztosan tudtok már most is valamilyen éneket!

Néhány bátrabb leánya jelentkezett, s Hanna megénekelte őket. Az eredmény persze nem volt valami ragyogó: a kislányok csak egyhangú indián dalocskákat tudtak. Énekelte aztán az egyik angol alkalmazott lánya is; szép kis angol népdalt adott elő, az „Otthon, édes otthon”-t, de a legcsekélyebb zenei tehetség nélkül.

Hanna azonban nem csüggedt.

– Jól van, gyerekek. Holnap tizenegykor találkozunk, és megtartjuk az első énekórát. Most pedig átmegegyek, megnézem magamnak a fiúkat is.

A fiúk kíváncsian meresztették a szemüket, mikor Kiefer úr bemutatta nekik az új tanerőt. Hanna őket is megénekelte, s persze ők sem mutattak több zenei műveltséget, mint a lányok. Arra azonban fölfigyelt Hanna, milyen pompás hangú gyerekek vannak közöttük. Holnapután tizenegyre rendelte be a fiúkat az iskolába.

Helena néni már várt rá. Együtt tértek haza. Helena jó tanácsokkal látta el unokahúgát, hogyan boldogulhat a gyerekekkel. A lányok ugyan eléggé fegyelmezettek, jól neveltek, a nagyfiúk viszont olykor igazi vad suhancok módjára viselkednek. Ilyenkor csak legyen Hanna nagyon határozott, szigorú, még hozzá a legelső pillanattól fogva. Ne tűrje a fegyelmezetlenséget. Hanna figyelmesen hallgatta, és alaposan az agyába véste a jó tanácsokat, de azért a maga részéről bizakodva várta a közös munkát.

Nyugodtan elcseveghettek kettesben, mivel ez a pihenés ideje volt Helena néni házában. Volt bőven mesélnivalója Hannának, sok újat hozott neki ez a mai nap. Egy óra telhetett el, aztán már jöttek is lóháton a férfiak, és nekiültek megebédelni.

Az asztalnál főként arról esett szó, milyen jól haladnak a tövisbozót irtásával. Nagyapa mosolyogva kijelentette, hogy roppantul meg van elégedve új titkárnőjével. Hanna pedig az iskolai benyomásairól mesélt.

Ebéd után befutott Fritz Bernburg az autóval. A tanítványáért jött. Porköpenyt is hozott neki, azt okvetlenül föl kell vennie a ruhája fölé, – mondta. Roby kikísérte Hannát a ház elé, és szemlátomást nem szívesen engedte át Bernburgnak az oktatói szerepet. Vágyakozva nézett a távolodó autó után, mely

hatalmas porfelhőt kavart, aztán kelletlenül visszatért a munkájához. Apja is vele tartott. Helena ezalatt ebéd utáni sétára indult sógornőjével.

– Maria – kezdte komolyan a beszélgetést. – Ugye emlékszel, milyen jelentőségteljesen néztünk össze ma egy bizonyos pillanatban?

– Hogyne emlékeznék. És azt hiszem, ugyanarra gondoltunk.

Helena bólintott.

– Tegnap még úgy véltem, jobb, ha nem beszélünk erről. Ma viszont észrevettem valamit, ami elkerülhetetlenné teszi, hogy beszéljek veled a dologról. Te is úgy gondolsz?

– Beszélj csak, Helena! Sosem voltak egymás előtt titkaink.

– Észrevettem, hogy Roby olyan különösen néz Hannára. A kislány még teljesen elfogulatlan, bár az is igaz, hogy néha elpirul, ha Roby váratlanul előbukkan. Éppen ezért kötelességemnek érzem, hogy figyelmeztesselek... Roby veszélyben forog... és Hanna is.

Maria Curtius belekarolt a sógornőjébe, megszorította a karját, és huncut mosollyal felelte:

– Talán olyan borzasztó volna ez a bizonyos veszély?

– Mariám, én most anyaszerepet töltök be Hanna mellett. Nagyon megszerettem, és nem akarom, hogy belebetegedjen valami reménytelen vonzalomba. A kislány az én fajtám. Ő is csak egyszer szeret életében, de akkor úgy, hogy számára nem lesz többé más férfi a világon. Roby is igen mély érzésű fiatalember. Ha tehát a sejtelmeim beigazolódnak, akkor mindkettejük számára sorsdöntő kérdéstről van szó. És akkor okvetlenül tudnom kell, hogy ti hogyan viszonyultok a dologhoz. Most még talán el lehetne küldeni Hannát, meg lehetne védeni attól, hogy összetörjön a szíve.

Maria megragadta Helena karját.

– De Helenám, miért kellene elküldeni? Micsoda örülség ez? Hát lehet annál szebbet elképzelni, mint hogy ez a két fiatal szív egymásra találjon?

Helena föllélegzett.

– Hát ez a véleményed? – kiáltotta, mint akinek mázsás kő gördült le a szívéről.

– Mi más lehetne? Képzelnék-e magamnak szebb és kedvesebb menyet, mint a te húgod? És te kívánhatnál neki jobb férjet az én Robymnál?

– Nem, az már biztos. Pompásan összeillenek. Én csak azt nem tudhattam, hogy nektek megfelel-e egy ilyen szegény lány.

– Efelől aztán nyugodt lehetsz. Nagyon is megfelel.

– Heinz is így gondolja?

Maria halkán fölkacagott.

– Tudod, mit mondott nekem tegnap este elalvás előtt? „Te, Maria, ezt az édes kis Hannát talán maga a gondviselés küldte nekünk ide Cuytára. Éppen ilyen feleséget kívánnék a mi Robynknak! Mit szól ehhez a te anyai szíved?” Hát az én anyai szívem erre csak áment mondhatott. Hanna szakasztott olyan, mint te, Helena, és éppen olyan áldott jó feleség lesz belőle, amilyen te voltál. Na, leesett végre az a buta kő a szívedről?

Helena is elnevette magát, bár a szeme könnyes volt még.

– Vajon mit szólna hozzá nagypapa és nagymama?

– Fogadok, hogy ők sem szólnak mást, mint te meg én meg Heinz. Nagymama kijelenti majd, hogy Hannát egyenesen az Úristen küldte ide a mi Robynknak, nagypapa pedig kinyilatkoztatja, hogy Hanna pompás úrnője lesz Cuytának, amikor mi már nem leszünk.

– Jól van, akkor megnyugodtam, megvigasztalódtam. Képzeld csak el, milyen szörnyű lett volna, ha éppen én hozok a nyakatokra egy nem kívánt asszonyt.

– Igazán megértelek, de hát most már megnyugodhatsz, azt hiszem. Bízd csak a gondviselésre a dolgot! Nem szólhatunk bele, az semmi jóra nem vezetne, maguktól kell egymásra találniuk.

– Teljességgel egyetérték. Meg aztán... végül is Hanna nem is annyira szegény... hiszen ő lesz az örökösöm.

– Nagyon helyes, legalább együtt marad a vagyton. De még ha koldusszegény volna, akkor is gazdaggá tehetne bárkit a szerelmével.

– Adná meg az ég! Hát akkor lássunk a munkánkhoz! Köszönöm, drága sógornőm, hogy így megvigasztaltál.

– Nem is értem, hogy lehettek kétségeid egyáltalán, túlságosan aggályos természetű vagy! Viszontlátásra a teánál. Ma mi vagyunk soron. És még egyszer... nem szabad firtatni a dolgot, míg magától be nem érik!

Nagy egyetértéssel egymásra mosolygott a két asszony, bólintottak, és ki-ki ment a maga dolgára.

Hanna ezenközben jókora utat tett meg Fritz Bernburg-gal. Ma megint új oldaláról ismerte meg a roppant birtokot. Bernburg olyan jó humorral alakította a sofőroktatót, hogy gyakorlatilag végignevezték a leckét.

A fiatalember első pillantásra beleszeretett a lányba, éppen úgy, mint Roby és Droit doktor. Mindhárom férfi úgy érezte, hogy ez a bájos tündéralak teszi az életet Cuytán igazán széppé, és mindhárom a maga módján rajongott érte.

Fritz Bernburg persze nem csodálkozott volna azon, ha megtudja, hogy Hanna szíve másfelé húz, nagyon is jól tudta, milyen keveset kínálhat ő ennek a lánynak. Valószínűleg egy pillanatilag sem gondolta komolyan, hogy elnyerhetné a szerelmét, csak éppen jólesett neki, hogy végre szívvel-lélekkel rajonghat egy német lányért.

– Természeti törvény, hogy német férfi csak német nőt imádkozhat igazán – bölcselkedett legutóbb Alexander Droit. Ám hozzáfűzte azt is: – Hanem ha azt hiszed, Fritz barátom, hogy akár csak egy morzsányi reményed lehet... pontosabban reményünk... hát akkor azt kell mondanom, hogy született fajánkó vagy! Westmann kisasszony tekintete sohasem téved ilyen jelentéktelen alakokra, mint te meg én. Te ugyan rettentően jóképű vagy, de hát az ilyesmi csak a kevésbé válogatós kisasszonyokra hat, nem az ilyen tündérkirálynőre, akinek a társaságában az ember bolhánál is kisebbnek érzi magát. Rólam pedig ne is beszéljünk, én leghátul álltam, mikor a szépséget osztották. Magam is undorodom a pofámtól. Legyünk hát realisták, és engedjük át szépen a terepet a harmadiknak.

Fritz Bernburg persze tisztában volt vele, ki az a harmadik, és számot vetett azzal, hogy a tündérkirálynőt ezentúl csak messziről imádkozza. Arról azonban nem tudott lemondani, hogy a tanórák alatt igyekezzék minél szeretetreméltóbbnak mutatkozni Hanna szemében. Az első óra előtt így szólt hozzá Droit:

– Egyet jól jegyezz meg, Fritz! Nagy kegyet kaptál, igyekezz hát kiérdemelni! Épp eléggé irigyellek ezekért az órákért, és ha bármiféle veszélybe sodrod ezt az angyalt, hát saját kezűleg töröm apróra a csontodat!

Fritz mindent megígért, de hát azért csak ember volt ő is, megvolt benne a kellő adag hiúság. Legalább mondja magában Hanna Westmann, hogy ez aztán derék ember, ez a Bernburg, és milyen kitűnően oktat! Ennyit csak kívánhat az ember az élettől, – gondolta a fiatalember, és ehhez határozottan ragaszkodott. Igyekezett hát komoly, lelkiismeretes oktatónak és egyszersmind vidám, szeretetre méltó fiúnak mutatkozni. És Hannának eszébe sem volt megtagadni tőle az elismerést. Tüzes buzgalommal tanult, és csak egy kicsit sajnálta magában, miért nem inkább Roby tanítja vezetni. De azt már maga sem tudta, hogy ez miért is volna jobb. Már majdnem két órája kocsikáztak, mire Bernburg észbe kapott, hogy ideje lesz visszafordulni.

Helena néni házához visszaérkezve, Hanna lelkesen újságolta néniének, mi mindent tanult, és hozzáfűzte, hogy ennél több ma már bizony nem megy a fejébe. Helena nevetve sürgette, hogy siessen átöltözni Maria néni teájára. Hannának nem kellett kétszer mondani. Futott a szobájába, megmosdott, átöltözött. Pasztellék ruhát vett föl, virágot is akart tűzni rá. Roby csokrát kereste, de azt kellett látania, hogy a mirtusz- és fukszia-csokor eltűnt, és másik áll helyette az ablak előtti kis asztalkán. Különös, óriási anemónákból és ismeretlen, kicsi rózsaszínű virágokból kötötték ezt az új csokrot, Hanna Joniához fordult, aki épp a fésűt és hajkefét nyújtotta át neki.

– Hová lett a tegnapi virágom, Jonia?

– El.

– Mi az, hogy el? Hová?

– Hervadt. Jonia eldob.

Hanna kis híján felzokogott.

– A szép virágaim!

– Nem jó szobában hervadt virág. Jonia szed új.

Hanna ezután nem szidhatta össze a lányt. Jonia csokra persze semmiképp sem pótolja a Robyét, de hát nyilvánvalóan jót akart. De jó, hogy tegnap leprésett egy szálat a fuksziából! Szívesen megörzött volna egy mirtuszgallyat is, de hát ezzel, úgy látszik, elkésett. Más virágot nem akaródzott kitűznie, inkább egy kis medaillont akasztott a nyakába. A virágmintával keretezett, fekete zománcozott apró ékszer vékony aranyláncon lógott. Hanna emlékebe kapta boldogult édesanyjától.

Helena néni már készen várta odalent. Meglátta húga nyakán a medaillont, és nem állhatta meg, hogy a kezébe ne vegye.

– Jaj, gyermekem, hisz ezt ismerem, anyánk adta Marthának! Ó, a drága otthonra emlékeztet... Viseld csak minél gyakrabban... anyád és nagyanyád áldása van rajta. Én ugyanakkor kaptam ezt a gyűrűt anyánktól... látod, ugyanolyan anyagból van, ugyanaz a kidolgozás. Állandóan hordtam, ám egy napon megmagyarázhatatlan módon nyoma veszett. Sokáig kerestem, de hiába. És akkor vesztettem el előbb a fiamat... és aztán férjemet is. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy ha nem veszem el a gyűrűt, akkor a szeretteim is élnének még. Milyen ostoba is tud lenni az ember...! És képzelj, a férjem halála utáni napon fekete anyagot keresgéltem a kamrában, a rongyos ládámban. És egyszerre csak a gyűrűre bukkantam a láda mélyén. Nyilván lecsúszott az ujjamról, amikor utoljára kotorásztam rongyok között. Azóta újra állandóan hordom. Nézd csak, a teteje fölnyitható, anyám egy hajszálát őrzöm benne – mondta, és megmutatta Hannának.

Kart karba öltve léptek ki a házból. Hanna már nem siratta eltűnt virágait. Azzal vigasztalta magát, hogy a fukszia úgyis piros, nem is illenek a kék ruhához, a mirtusz pedig... no nem, mirtuszt nem hord egy lány, amíg menyasszony nem lesz.

Menyasszony?

Lángoló pír futotta el az arcát e gondolatra, annál is inkább, mert ugyanebben a pillanatban Roby került a szeme elé. De mintha sötétebb lett volna a szeme a szokottnál, s most nem csillogott olyan vidáman. Ennek jó oka volt: az, hogy Hanna két teljes órát töltött Fritz Bernburg mellett a volánnál, míg az ő lovaglóléckéjére csak egy óra jutott reggel. Ezt nem hagyhatta annyiban.

– Hanna, holnap el kéne halasztanunk a lovaglóórát ebéd utánra – mondta –, délelőtt nem lesz időm.

A lány nem is sejtette, mi a halasztás valódi oka. Elfogulatlanul bólintott.

– Jól van, Roby, akkor megmondom Bernburgnak, hogy ő meg tegye át az óráját reggelre.

– Föltételeztem, hogy nem lesz kifogásod, és megüzentem neki előre.

– Akkor ez rendben is van – felelte nyugodtan a lány.

Roby röstellte féltékenységét, de örült, hogy így tovább lehet majd kettesben Hannával. Bernburgnak pedig bőven elég lesz az a reggeli egy óra, Hanna úgyis hamar megtanul vezetni. A fiúnak egyből jobb kedve kerekedett, és a szeme is vidámabban csillogott. Tea után megmutatta Hannának a szülei házát, amely igen hasonló volt a Helena néniéhez, csak a berendezése volt más. Ám a teázóasztal itt is a nagyszobában állott, mivel ez bizonyult a legpraktikusabb elrendezésnek.

Tea után Hanna nagyapával tartott, mert jócskán volt még dolguk. Nagyapa választ diktált neki egy Buenos Aires-i lókereskedés rendelésére, miszerint a lovakat másnap útnak indítják. Eldolgozgattak együtt, míg meg nem szólalt a vacsorára hívó gong. Hanna akkor összeszedte munkaeszközeit, és a hall mellett elhelyezett kis fürdőszobába sietett, hogy kezet mosson, és rendbe szedje a haját. Visszatérve aztán Robyval találta szemben magát, aki a hallban várt rá.

– Vendégeink lesznek ma este – újságolta kissé kelletlenül.

– Talán nemkívánatos vendégek? – kérdezte Hanna, mert nem lehetett nem észrevenni a fiú rosszkedvét.

– Á, csak Bernburg és Droit.

– Ó, hát ők talán csak nem zavarnak! Gyakran meghívjátok őket, nem igaz? – felelte Hanna, Roby nagy megkönnyebbülésére teljesen nyugodt és közömbös hangon. Azért árgus szemmel figyelte az asztalnál Hannát, de megállapíthatta, hogy teljesen elfogulatlanul viselkedik Bernburggal, éppúgy, ahogy a doktorral is. Az sem kerülte el persze a figyelmét, hogy mindkét férfi imádattal csügg a szép leányon. Ez végül is érthető és rendjén is van, amíg Hanna nem érdeklődik irántuk a kelleténél jobban. A lány pedig éppenséggel őiránta érdeklődött a leginkább, és egyre-másra hajtogatta, mennyire örül már előre a következő lovaglóléckének.

– És az autózás? Annak is örülsz? – tette fel ravaszul a kérdést, mint egy utolsó próbatételt, mielőtt hajlandó félretenni féltékenységét.

Hanna ártatlan szemekkel pillantott rá, és így felelt:

– Vezetni csak azért tanulok, mert autóval gyorsabban közlekedhetek, mint lóháton. De tudod-e, mennyire megszerettem máris a lovacskámat? Holnap viszek neki cukrot, Helena néni mondta, hogy azt nagyon szeretik a lovak. Mintha bizony az emberek nem szeretnék... persze képtelenek érteni.

– Nyilván az elismerésre célozol.

– Pontosan így értettem.

A fiú lángoló szemekkel nézett rá.

– Akkor nekem is az a legfőbb vágyam, hogy cukrot kaphassak tőled.

Hanna hangosan fölkacagott, egészen elfogulatlanul és ártatlanul, de aztán egy picit elbizonytalanodott. Enyhe zavarát látva öröm töltötte el Roby szívét.

– Kaphatsz – felelte a lány hetykén csak aztán el ne bízd magad, az senkinek nem áll jól!

– Szentül megígérem.

– Ma éppen arra gondoltam, hogy szívesebben tanulnék tőled vezetni, mint Bernburgtól. Igaz, rettentően igyekszik, hogy a lehető legjobbat hozza ki belőlem, csak hogy egy kicsit sokat fecseg. Jobb szeretem a te nyugodt stílusodat. De kérek, vissza ne mondd neki, biztosan csak a legjobbat akarta, nyilván azt hitte, el kell szórakoztatnia vezetés közben. Csak hogy túlságosan eltereli a figyelmemet, nem tudok úgy összpontosítani, ahogy szeretnék.

Hát ennek a „cukornak” aztán szívből örült Roby! Mekkora kő esett le a szívéről! Egészen megtáltosodott örömeiben, szilaj jókedve kerekedett, amilyennek még sosem látta Hanna. Egymás mellett ültek a vacsoránál, ahogy már megszokták, és kitűnően mulattak kettesekén. Hanna szinte tudomást sem vett a többiekről. Doktor Droit, aki Bernburg mellett ült, csendesen dudorászta a Szép Helénából: „Hanem a harmadik, jaj, a harmadik, jaj, a harmadik legény!”

Bernburg fölsóhajtott.

– Kiforgatod a Szép Helénát! – mordult rá a barátjára. – Nem így szól az, hanem úgy: a harmadik leány!

– Ezúttal harmadik legény a textus, fogd föl, Fritz!

– Hiszen értem én, ne bosszants már velem!

Hanem az étvágya azért nem romlott el Bernburgnak. Nagyanya konyhája minden dicséretet megérdemelt, és a fiú elégikus sóhajjal vett repetát a besameles krumpliból... ennek nem bírt ellenállni.

Roby és Hanna ezalatt túlcorduló szívvel ültek egymás mellett, és maguk sem tudták, mitől olyan boldogok, csak azt, hogy az élet csodálatos, és sehol a világon nem létezhet annyi boldogság, mint Cuytán.

V.

Másnap aztán tömérdek tennivaló szakadt Hannára, kezdődött a reggeli autóvezetéssel, miközben Bernburg panaszkodott, hogy egy kurta óracskával kell beérnie. A titktitkári szolgálattal folytatódott nagypapa mellett, aztán következett az első énekóra a lányiskolában. Várakozáson felül jól sikerült ez az óra. A lánykáknak tagadhatatlanul volt zenei hallásuk, s miután Hanna előénekelte nekik a dalt, és zongorakisérettel gyakorolták egy kicsit, igazán gyönyörűen ment a közös éneklés. Hanna boldogan tért haza Helena nénihez, és elújságolta neki első sikereit. Ebédhez egyszerű ruhát vett föl, hogy könnyen lovaglóruhára cserélhesse, és azonnal mehessen majd órát venni Robytól.

Az asztalnál elő kellett adnia az első énekóra történetét. Olyan mulatságosan ecsetelte az óra minden részletét, hogy egészen lenyűgözte a hallgatóságát.

– Nagy dolgot cselekedtél, nagypapa! – mondta vidáman Roby. – Cuytát ezentúl valósággal el fogja árasztani a zene.

Ebéd után Hanna hazasietett átöltözni. Mire elkészült, Roby már az ajtó előtt várta a két lóval. Nyeregbe segítette a lányt, aki napról napra bátrabban és ügyesebben mozgott.

– Nem fájt semmi tegnap a lovaglás után? – kérdezte aggódva a fiú.

– Hát nem mondom, kicsit össze voltam törve – nevetett Hanna. – De hamar elmúlt. Ma már biztos nem visel meg annyira, ugye?

– Hát persze.

Roby is lóra pattant, és – egyelőre lépésben – elindultak. Miután elhagyták a karámokat, Roby gyorsabb tempót diktált. Hanna elszántan összeszorította a fogát, mert nem akarta elárulni, hogy fél egy

kicsit. Váltakozva haladtak lépésben, illetve könnyű galoppban. Vagy negyven perce lehettek úton, mikor Roby pihenőt rendelt.

– Szálljunk le, pihend ki magad itt, a töltésoldalon!

– Nem vagyok fáradt – felelte Hanna, de a fiúnak fontos volt, hogy legalább egy kis időt zavartalanul kettesben tölthessenek.

– Hazafelé viszont alaposan kimerülsz majd, ha most nem pihensz.

Már le is ugrott a lóról, és egyszerűen kiemelte a nyeregből a lányt. Kényelmes helyet készített neki a meredek rézsű tövében, ahonnan csodás kilátás nyílt a hegyekre. Hanna leült, és megigézve hordozta körbe tekintetét a tájon. Mélyet sóhajtott, és a havas bércekre mutatott.

– De szeretnék egyszer följutni oda! Te már voltál odafönt, Roby? Egészen fönt, a csúcson?

– Ha a legmagasabb csúcsra gondolsz, hát ott nem voltam soha. Nézd csak, milyen meredeken szakad le az oldala: nem is lehetséges oda fölkapaszkodni. De egy kicsivel lejjebb, ahol ez a roppant meredek szakasz véget ér, oda már fölmentem egyszer apával, pár évvel ezelőtt.

– Lenyűgöző lehet onnan a kilátás!

– A legszebb, amit el lehet képzelni. Nyugat felé ellátni Valparaisóig, és még tovább, ki a nyílt tengerre, tiszta időben még Santiagót is lehet látni. Kelet felé pedig a roppant síkságot, egész Argentínáig, igaz, ahhoz már jó látcső kell. De a legeslegszebb a többi hegyóriás látványa. A Cordillerák vad bércei, sziklái, szakadékai. Hatalmas élmény!

– Bárcsak láthatnám egyszer én is!

– Sokat kellene edzened ahhoz. Meg aztán nem is engednék soha olyan magasra mászni, ahol mi voltunk. Nőnek az nem való, még a legerősebbnek sem. De nem is kell odáig fölmászni, már félútról is lenyűgöző a kilátás. Ha van hozzá kedved, legközelebb nekivágunk a hegynek, de csak addig mászunk, amíg neked nem túl megerőltető. Idővel aztán egyre magasabbra juthatunk, persze mindig csak óvatosan, módjával. Addig-addig, míg... – itt egy pillanatra elakadt, aztán egészen más irányt vett a mondat: – ...míg majd nem kirándulhatunk tovább kettesben, mert... nos, mert nagymama nem engedné.

Hanna megütközve pillantott rá, aztán fölfogta szavai értelmét, és mélyen elpirult. De hamar összeszedte magát, és látszólag ártatlanul azt kérdezte:

– Hja, persze, mert akkor már többnapos túrákkal kellene számolni, ugye?

Pirulása azonban nem került el Roby figyelmét, és nagy meglepődésére szolgált. De azért belement a játékba.

– Igen, az már okvetlenül több napot venne igénybe – felelte. – Rendes felszerelés is kell hozzá. Helena néni egyébként gyakorlott hegymászó. Talán elkísérhetne egyszer odáig, ahonnan már igazán szép kilátás nyílik. Egy ilyen túra két napot venne igénybe, oda-vissza számítva. Beszélhetnénk Helena nénnel, mit szólsz hozzá?

– Jaj, de nagyszerű volna! Beszéljünk vele minél hamarabb! Följebb még nem is merészkednék, az ráér később is.

Roby különös pillantást vetett rá, s magában ezt mondta: „Igen, később... amikor már a feleségem lesz...” De hangosan nem mondta ki.

Elbeszélgettek még erről-arról, tréfálkoztak, nevetgéltek, egyszóval remekül mulattak. Időnként elhangzott egy-egy szó, amitől Hanna elpirult, mert a legrejtettebb érzéseit érintette, melyekről még maga sem tudta, hogy már ott dolgoznak a szíve mélyén. Bizalmasan elmondtak egymásnak ezt-azt az életükről, gondolataikról, egyre jobban megismerték egymást. Hanna elárulta a fiúnak, hogy a cuytai életet valami bájos, ódon meséhez érzi hasonlónak. Beszélt neki a berlini élet nyugtalan forgatagáról, az állandó kenyérharcról, az összeroppant egzisztenciákról és a saját rémületéről, mikor asztalán találta az elbocsátó levél fehér borítékját. Akkor a szívébe markolt a rettegés, hogy már ő is azok közé tartozik, akik végképp nem tudják, mihez kezdjenek.

– Nem is sejtettem, hogy ilyen csodálatos élet vár rám! Csak kétségbeesetten kapaszkodtam a reménybe, hogy új életet kezdek, és minden fáradságot, küzdelmet vállaltam volna ennek érdekében. Hogy is sejtettem volna, hogy így meg fogják könnyíteni a dolgomat!

Roby megfogta a kezét, és megsimogatta. Mélyen megrendült annak hallatán, milyen nehéz, küzdelmes élete volt a lánynak.

– Mindnyájan azt akarjuk, hogy boldog légy itt nálunk – mondta gyöngéden.

Érezte, hogy remeg a kezében Hanna kis keze, és nagy erőfeszítésébe került, hogy ne szorítsa magához a lányt.

– Olyan jók vagytok hozzám mind, Roby... sosem lehetek elég hálás érte – mondta Hanna megbicsakló hangon.

Roby nem beszélt a vágyairól, nem akarta nyugtalanítani Hannát. Tudta, hogy várnia kell, amíg önmagával, saját érzéseivel tisztába jön a lány. Elmosolyodott hát, és így felelt:

– Megállj csak, a végén benyújtjuk majd a számlát! Én legalábbis biztosan megteszem!

– Úgy legyen! Nem kívánhatsz olyat, amit meg ne tennék, hogy a hálámat bizonyítsam.

– Csak óvatosan az ígéretekkel! Mert lehet ám, hogy nagyon is követelődző leszek.

Hanna a fejét rázta, és bizalommal nézett Robyra.

– Épp eléggé ismerlek már, tudom, hogy nem kívánál tőlem olyat, amit teljesíthetetlennek éreznék.

Roby föl pattant. Nem bírta tovább nézni Hanna édes arcát.

– Sajnos, ideje visszafordulnunk. Kipihented magad?

– De hisz mondtam, nem is voltam fáradt.

– Akkor gyerünk!

Roby tenyérrel fölfelé nyújtotta a kezét, hogy Hanna beleléphessen. Segítségével a lány ügyesen lendült föl a nyeregbe, és megsimogatta lovacskája bronzbarna sörényét.

– Boldoggá tesz, hogy itt vagy nálunk! – mondta Roby, és azzal a gyöngéd pillantással nézett Hannára, ami mindig megdobogtatta a lány szívét.

Most is önkéntelenül elpirult, de igyekezett nyugodtan felelni:

– Ugye mindig is szeretted volna, ha van egy húgod?

Roby fürgén nyeregbe pattant, és onnan fordult újra a lány felé.

– Nem is tudom, de az biztos, hogy most nagyon örülök neked!

Szótlanul lovagoltak sokáig. Roby gyorsabb ügetésre ösztönözte lovát, csak hogy sikerüljön kissé megnyugodnia. Hanna elszánt igyekezettel lépést tartott vele. Végre sikerült Robynak erőt vennie magán, és mosolygós oldalpillantást vetett rá:

– Bravó, Hanna!

Hanna összerezett.

– Mivel érdemeltem ki az elismerést?

– Azzal, hogy olyan bátran tartod a tempót. Egész szép teljesítmény egy kezdőtől. Most megint lépésben teszünk meg egy szakaszt, és a végén jön majd a friss galopp. Vagy nem akarsz már?

– Dehogynem!

– Nagyon helyes. Igazán bátor vagy. Állj csak meg egy pillanatra, félrecsúszott a sapkád.

Hanna megállította a lovát. Roby odaléptetett hozzá, és megigazította fején a lovaglósapkát. Az ugyan egyáltalán nem csúszott félre, de Roby égett a vágytól, hogy megérinthesse Hanna aranyhaját. Ez volt a legegyszerűbb megoldás, hogy célját elérje. Mintha áram szaladt volna a kezébe a puszta érintéstől. „Örületes boldogság az, ha feleségül jön hozzám” – gondolta, és alig tudta leplezni izgatottságát.

Sikerült erőt vennie magán, és folytatták útjukat. Végül szerét ejtették a galoppnak is. Roby azért nagyon vigyázott Hannára, nehogy valami baja essék. Akkor sem lassítottak, amikor a lakóházak közelébe értek. Hanna meg akarta mutatni Helena néninek, milyen biztosan ül már a nyeregben. Nénje megpillantotta az ablakból, és kitérte az ablaktáblát. Odakiáltott nekik:

– Máris ilyen merészen vágatsz, gyermekem? Ez igazán csodálatos!

Roby már le is ugrott a lóról.

– Bizony, Helena néni, Hanna nem elégszik meg, míg elsőrangú lovas nem válik belőle!

Leemelte a nyeregből a lányt. Helena néninek föltűnt, milyen körülményes lassúsággal végzi ezt a művet, de persze semmi jelét nem adta, hogy szemet szűrt neki a dolog. Hanna elköszönt a fiútól, aki búcsúzóul megjegyezte, hogy legjobb volna, ha ezentúl mindig ebéd után tartanak a lovaglóleckét. Hannának nem volt ellenvetése, és elsietett, hogy átöltözzön.

Roby elálldogált még egy darabig Helena néni ablaka alatt, aki egyszer csak megkérdezte tőle:

– Mondd csak, nem veszi el nagyon sok idődet az oktatás?

– Ugyan, dehogy, nénikém! Gondold csak el: mindennap úgy választhatom meg az utat, hogy másik karámot ellenőrizhessek közben. Így kötöm össze a kellemeset a hasznossal, és nagyon örülök, hogy társaságom is akad közben. Hanna nagyon okos és elbűvölő lány, jól lehet vele beszélgetni. Egyébként ma említette, hogy a hegymászás is érdekli, szeretné azt is megtanulni. Mit szólsz hozzá, Helena néni? Természetesen szívesen teljesíteném a kívánságát, de úgy volna az igazi, ha egy éjszakát odakint tölthetnénk, a menedékházban. Ezért aztán kísérőre is szükségünk volna. Velünk jönnél?

– Hát, ha tényleg be akartok venni a csapatba, én szívesen veletek tartok! Tudod, hogy hegyet mászni nagyon szeretek. Csak szólj majd idejében, mikorra tervezitek, hogy az iskolát úgy intézhessem, és Hanna is kimenőt kérhessen nagyapától.

– Azt majd én elintézem. Talán a jövő héten, szombat-vasárnap mehetnének. Akkor csak egy munkanapot kellene mulasztanunk. Az időjárás éppen kedvező.

– Akkor nincs semmi akadály.

– Közölnéd te Hannával, hogy melyik napot néztük ki? A lányaid meg szabadnapot kaphatnának szombatra, vagy esetleg Hannes Kiefer vehetné át őket.

– Rendben van, Roby, mindent megbeszélék Hannával. Előre örülök a hegymászásnak! De vigyáznunk kell ám Hannára, mert még teljesen gyakorlatlan.

– Természetesen nagyon vigyázunk majd rá. Akkor hát viszontlátásra nagyanya teáján. Gyorsan körülnézek még a birtokon. – Ezzel nyeregbe szállt és elvágtatott.

Helena néni eltöprengve nézett utána. Roby napról napra jobban hasonlított az ő elhunyt urára. Pont így nézett ki ő is annak idején, amikor megismerkedtek Németországban! Lehet, hogy Hannát is olyan boldogság várja, mint ami neki megadatott a férje oldalán? Remélhetőleg az ő boldogsága tovább fog tartani. „Imádkozni fogok érte” – gondolta Helena.

Hanna hamarosan hazaért, és Helena elmondta neki, mit beszéltek meg Robyval. Észrevette, hogy az unokahúga már a fiú nevének hallatán is elpirul.

– Ó, hát ilyen hamar véghezvisszük a tervet, néném? – kiáltotta Hanna örömteli meglepetéssel.

– Most a legkedvezőbb az időjárás a túrázáshoz, kislányom. Nem volna értelme sokáig várni, és én nagy örömmel veletek tartok. Idén még nem is voltam a hegyekben.

– De nem leszek vajon a terhetekre? Hisz csak hátráltatlak majd benneteket a gyakorlatlanságommal.

– Először csak kisebb kirándulást teszünk a menedékházig, amelyet pár évvel ezelőtt építettünk. Később nagyobb túrát is megkockáztathatunk.

– És el tudjuk intézni, hogy egyszerre mind a hárman elmehessünk a birtokról?

– Roby elintézi. A gyerekeknek persze szabadnapot kell adnunk. De nem hiszem, hogy bánnák.

Hanna elnevette magát.

– Ebben a dologban aligha különböznek az indián gyerekek az európaiaktól.

Roby már aznap délután, a teánál megkérte nagyapát, hogy engedje el őt és Hannát két napra a hegyekbe. Ellenvetéseinek elébe vágva azonnal közölte azt is, hogy Helena néni hajlandó elkísérni őket. Maria megint csak jelentőségteljesen összenézett sógornőjével, és a szemében egyetértő mosoly bujkált. A terv ellen nagyanyának sem volt kifogása. Nagyapa azonban szigorúan így szólt:

– Megígértétek, hogy vasárnap elénekeltek egy szép korált az istentiszteleten. Szórakozások kedvéért nem szegjük meg az ígéreteinket!

Roby nyugodt lelkiismerettel nézett az öregúr szemébe.

– Nem is erre a vasárnapra gondoltunk, hanem a következőre. Eszünk ágában sincs az ígéretünket megszegni.

Nagyapa arca azonnal földerült. Egyetértése most már teljes volt. Az adott szó szentségét ugyanis rendkívül komolyan vette, és ezt a családtagjaitól is megkívánta. Engedélyt adott tehát a túrára, amiért Hanna és Roby hálásan köszönetet mondtak. A fiú pontosan elmagyarázta a tervezett útvonalat. Apja és nagyapja ellátták tanácsokkal, hogy lehet a túrát úgy megszervezni, hogy a lehető legkényelmesebb legyen a hölgyek számára.

Tea után ki-ki ment a dolgára. Hannának elég nehéz napja volt. Santiagóban elhatározták, hogy lovas rendőrséget szerveznek, és Cuytából akarták a lovakat beszerezni. A birtokon azonban nem áll rendelkezésre kellő számú állat, mivel épp most teljesítettek egy nagyobb szállítást. Ezért nem maradt más megoldás, vad lovakat kellett befogni a pusztán. Roby feladata volt, hogy erre a munkára embereket szerződtessen. Hanna szíve nem tudott nyugodni, miközben a hivatalos levelet körmölte. Végül nagyapához fordult a félénk kérdéssel:

– Nagyon veszélyes munka a vad ló befogása?

Nagyapa egy darabig csak nézett rá figyelmesen, mintha a szívébe akarna látni sűrű szemével.

– Tapasztalt és óvatos embert kíván – felelte végül lassan, megfontoltan. – De hát a mi embereink hozzászoktak az ilyesmihez, tudnak bánni az állatokkal.

– Roby is? Nem történhet esetleg baja?

Nagyapa megint csak komoly, vizsga pillantást vetett rá.

– Isten kezében vagyunk mindnyájan, kislányom. Roby ügyes és megfontolt fiú. Érti a dolgát, abban biztos lehetsz.

Hanna ezután azt akarta tudni, hogyan is zajlik a befogás művelete. Nagyapa elmagyarázta, hogy ehhez többnyire lasszót szoktak használni.

– És Roby ért a lasszóhoz?

– Ó, már kis kölyök korától fogva – nevetett nagyapa. – Majd kérd meg egyszer, mutassa meg, hogy tud vele bánni!

Ezzel a válasszal be kellett érnie Hannának. Nem is hozta többet szóba a dolgot, de egyre ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy Roby talán nagy veszélynek teszi ki magát. Kénytelen volt azonban a munkájára összpontosítani, mivel aznap fölöttébb nehéz ügyek voltak soron. Magában eltökélte, hogy kifaggya Robyt és Helena nénit, mert tudni akarta, mennyire veszélyes is tulajdonképpen a vad lovak befogása.

A vacsoránál aztán szokás szerint Roby mellé került. Aggodalmas, tágra nyílt szemmel tudakolta, muszáj-e fiúnak személyesen is részt venni ebben a munkában. Roby boldog volt, amiért így aggódik érte a lány, de azért hangosan fölnevetett.

– Hát el tudod képzelni, hogy az egészet az embereinkre hagyjam? Természetesen ott leszek, már csak azért is, hogy helyben eldönthessem, melyik állatot tartjuk meg, melyiket nem. A használhatatlan jószágokat azonnal szabadon engedjük. Meg aztán vigyázni kell, nehogy nagyon megfélemlítsük a lovakat, mert akkor legközelebb nem engednek közel magukhoz. És ne hidd, hogy hajlandó volnék egy ilyen pompás mulatságról lemondani. A vad ló nemes állat és nagyon bizalmatlan, megküzdeni vele igazi férfhoz méltó feladat.

– És édesanyád nem aggódik érte, amikor ilyen veszélyes dolgokat csinálsz?

– Anyám jól tudja, hogy veszélyről csak akkor volna szó, ha ügyetlen volnék, és én nem vagyok az. Erre mérget vehetsz! S éppen most annyira drága nekem az életem, hogy semmiképpen nem fogom veszélyeztetni.

Roby észrevette, hogy szavai hatására Hanna megremeg, s a társaságra való tekintettel segíteni akart neki, hogy leplezni tudja érzéseit. Ezért jól hallhatóan így szólt:

– Ígérd meg nekem, Hanna, hogy este nem lépsz ki egyedül a házból!

Hanna meglepetten nézett rá.

– Miért nem? Hisz itt senkitől nem kell félni!

– Az emberektől nem is. Hanem azt hallottam, hogy tegnap éjjel két puma próbált meg betörni az egyik karámba. Az örök elriasztották őket, de nem ölték meg. Bizonyos, hogy vissza fognak jönni, azért kérlek, hogy sötétedés után ne menj a szabadba férfi kísérő nélkül. Nem is annyira a pumák miatt, azok csak végszükségben támadnak rá az emberre, hanem a kutyáink miatt. Nappal az egyik karámban tartjuk őket összezárva, éjjel viszont szabadon kóborolnak a birtokon. Láthattad, milyen nagy, erős jószágok, a pumák nem szívesen merészkednek a közelükbe. Csakhogy téged nem ismernek még, és ezért nagyobb veszélyt jelenthetnek rád, mint a vadállatok. Ettől szeretnék megóvni. Ígérd hát meg, hogy nem mégy egyedül a szabadba éjjel.

Hanna föllélegzett, és rámosolygott a fiúra.

– Úgy látszik, most megismerhetem Cuyta vadregényes oldalát is. Eddig olyan ártalmatlan helynek tűnt, mint bármelyik német birtok.

– Ne tévesszen meg a látszat! Nos, megígéred?

– Természetesen.

Elbeszélgettek egy darabig még erről-arról, a vacsora után pedig Roby hazakísérte Hannát és Helenát. Miután elbúcsúztak tőle, és bementek a házba, Hanna a nénjéhez fordult:

– Helena néni, te tudod, hogyan történik a vad lovak befogása a pusztán?

Helena csak ránézett a lányra, és már sejtette, hogy miért érdeklődik.

– Persze hogy tudom, hisz elég gyakran kerül rá sor. Látni ugyan nem láttam, mert ez a férfiak dolga, de a férjem sokat beszélt róla. Mindig előre örült neki.

– Örült?

– Meghiszem azt! A férfiak meg vannak győződve róla, hogy a harc az élet sava-borsa. Állandóan szükségük van küzdelemre, főleg itt, a szabad természetben, ahol valóban nem megy semmi harc nélkül.

– És te nem aggódtál, nem remegtél érte, amikor ilyen küzdelmekre indult?

– Kezdetben talán igen, amikor még nem szoktam hozzá, de később aztán láttam, hogyan tér haza az ilyen portyák után: felfrissülve, megerősödve, szinte újjászületve! Persze többnyire halálosan ki is merült. De mindig hamar összeszedte magát, elég volt egy átaludt éjszaka, és visszatért az ereje. Ó, gyermekem... felfoghatatlan, hogy ezt a hőst, aki minden veszéllyel szembeszállt, néhány mérges tövis ölte meg!

Hanna átölelte a nénjét.

– Drága, édes Helena néni! Mennyire fájhat ez neked! – sóhajtotta.

Helena mélyen a szemébe nézett. Vajon sejtí-e már a gyermek, hogy hamarosan neki is ugyanilyen drága lesz egy ember? A kérdései arra utalnak, hogy a szíve mélyén aggódik Robyért.

Másnap reggel, a szokásos időben Fritz Bernburg a ház előtt várta Hannát. Ezúttal sikerült a lánynak elérnie, hogy kevesebbet fecsegen, és a szakismeretekre szorítkozzon, úgyhogy a tanóra valóban Hanna okulására szolgált. Utána nagyapa irodájába sietett. Tizenegykor vége volt az ottani munkának, mehetett az iskolába. Most a nagyobb fiúk voltak soron.

A fiúk eleinte félénken viselkedtek, és Hanna sem találta meg velük rögtön a hangot. Leült a zongorához, és néhányszor eljátszotta nekik a dalt, amit meg akart tanítani. Mikor aztán énekelni kezdett, a fiúk tágra nyílt szemmel figyelték. Sosem hallottak még ilyen szép éneklést. Föltámadt bennük az érdeklődés, és miután Hanna lediktálta nekik a szöveget, már készségesen engedelmeskedtek. Hanna megadta a hangot a zongorán, és elkezdte: „A menny Urának tisztelet...” kezdetű éneket. Már az első strófa kitűnően hangzott. A második még szebben sikerült. Aztán Hanna kitalálta, hogy a fiúk sorban egymás után énekeljenek el egy-egy versszakot. Az is jól ment, és Hanna szívből örült. Utána már a segítsége nélkül is elénekeltek együtt a dalt néhányszor, és láthatólag élvezték. Hanna közben lassan sétálgatott a teremben. Az ablakhoz érve arra lett figyelmes, hogy a nagylányok odakint állnak, és kíváncsian hallgatónak. Ők is észrevették a tanárnőjüket, és úgy tűnt, mintha szívesen csatlakoznának az énekléshez. Hannának ekkor jó ötlete támadt. Tudta, hogy a gyerekek nemigen szeretnek sokáig egy helyben ülni, ezért fölállította őket, és körbe-körbe masírozta a dal ütemére. A fiúknak ez a katonásdi roppantul tetszett, és egymást túlcitálva harsogtak.

Hanna megint leültette őket, új dalt játszott el nekik, és lediktálta a szövegét. Ez is azonnal megnyerte a tetszésüket, különösen a vidám refrén: trallala-trallala-trallala. Ezt különös lelkesedéssel fűjták, odakintről pedig a lányok is csatlakoztak a kórushoz. Az énekóra végén a fiúk libasorban, dalolva vonultak ki az iskolából, a lányok melléjük szegődtek, és velük fűjták, mire a blokkházakból kiszaladtak az anyák is a jókedvű lárma hallatán.

Hanna mosolyogva indult haza. Nem vette észre, hogy Roby is előkerült a karámok közül, és látta az éneklő gyerekeket. A fiatalember most Hanna után iramodott, és ő is rázendített: „A menny Urának tisztelet...” Hanna sarkon fordult, és ránevetett.

– Látom, remekül sikerült a multság! – mosolygott a fiú. – A gyerekek nem bírnak magukkal. Hanem gyere csak, mutatni akarok valamit.

És magával húzta Hannát egy bokorhoz, széthajtotta az ágakat, és a földre mutatott.

– Látod, ide hoztam a tegnapi éjjeli zsákmányomat.

Hanna kíváncsian kukkantott a bokorba, de a következő pillanatban halálsápadtan, rémülten hőkölt vissza.

– Csak nem a pumák, Roby?

És valóban, a bokorban a két gyönyörű vadállat teteme hevert. Roby örült Hanna rémületének, mert nyilvánvaló volt, hogy őmiatta ijedt meg utólag is.

– Bizony, Hanna, tegnap is meglátogatták a birtokot. Apával lesben álltunk, és sikerült leteríteni őket. Apa nem tudja, hogy dühöngjön-e, amiért ő nem is jutott lövéshez, vagy örüljön, hogy végük a fenevadaknak.

– Jézusom, de hát megtámadhattak volna!

– Igaz persze, hogy vérengző vadállatok, de éppannyira óvatosak is. Kár, hogy a szörméjük nem valami értékes, de azért csináltatok belőlük két lábmelegítőt. És akkor az egyiket majd odaadhatod Helena néninek.

Hanna összeszedte magát.

– Ha tudtam volna, mire készülsz, egy szemhunyásnyit sem aludtam volna!

– Ezért is nem árultam el előre. Jobban megijedtél volna a kelleténél. Most egy ideig békességünk lesz.

– Hisz azt mondtad, nem jönnek ide, ha szabadon vannak a kutyák.

– Így is van, éppen ezért csak akkor engedték ki a kutyákat, amikor már leterítettük ezeket.

Hanna megborzongott.

– De jó, hogy minden ilyen simán ment!

– Nem is történetelt másképp. Hisz tudtuk, hogy jönnek, azt is, hogy honnan... igazán könnyű volt lepuffantani őket.

– Én meg olyan mélyen aludtam, hogy még csak meg sem hallottam a lövéseket.

– Jól is van ez így. De beszéljünk inkább vidámabb dolgokról! Ki kell még lovagolnom, sietek is, hogy visszaérjek ebédre. Nagyanya a kedvenc ételemet ígérte mára!

Melegen megszorította a lány kezét, és elfutott, Hanna még egyszer szemügyre vette a leterített pumákat, és forró hálaimát rebegett magában, amiért Robynak nem esett baja. Este aztán, amikor vacsora után Roby hazakísérte a két hölgyet, búcsúzóul megjegyezte:

– Holnap és holnapután elmarad a lovaglőlecke, Hanna. Ma éjjel útra kelünk, hogy befogjuk a vad lovakat.

Hanna ijedten nézett rá.

– Hallottam, milyen nehéz, emberpróbáló munka az. És én semmit nem tehetek, csak imádkozhatom azért, hogy ne kerülj bajba. Mondd, neked semmit sem jelent hogy halálos veszedelemben kerülsz?

– Örülök neki! – nevetett a fiú. – Nem is tudod, milyen pompás multság egy ilyen küzdelem! Csak azt sajnálom, hogy a lovaglőleckéinket el kell halasztanunk, de hát majd pótoljuk úgyszólván.

– Csak gondod van velem – suttogta Hanna.

– Nem hinném, hogy összeroppanna Roby ez alatt az óriási teher alatt – nevetett Helena néni. – Erős az ő válla, ne félj!

A két fiatal is elnevette magát. Aztán Roby búcsúzott, mert megérkeztek a ház elé. Hanna álmodozva nézett utána. A fiú váratlanul megfordult, és még egyszer búcsút intett neki. Repesett a szíve, mert látta, milyen aggodalmasan néz utána Hanna.

VI.

Fritz Bernburg örülhetett ezekben a napokban, hisz Roby távol volt. Hanna kihasználta az időt, kora reggel és az ebéd utáni órákban is vett tőle leckét. Be akarta fejezni a tanulást, mire Roby visszatér. Gyors fölfogásának köszönhetően jól haladt, és Bernburg kénytelen belátni, hogy nemigen húzhatja tovább a tanórákat. Hanna teljes idejét betöltötték iskolai és irodai feladatai. Megismerkedett már a kisebb gyerekekkel is, övelük is jól ment az énektanítás. Cuyta minden gyereke rajongott az új német tanító kisasszonyért, aki olyan szép dalokat tud, és játszva tanít. Elhatározta, hogy körtáncokra is meg fogja tanítani a gyerekeket. Amint megérkezik a gitárja, és betanulták az alaplépéseket, el is kezdhetik, és akkor az énekórát a szabadban tarthatják. Csak még nagyapával kell megbeszélni a dolgot.

Az öregúr boldogan helyeselt, mikor kifejtette neki a terveit.

– Nagyon jó ötlet, gyermekem. Örülök, hogy kezdeményezel. Nem viszi sokra az olyan ember, akit folyton noszogatni kell, és soha nincsenek önálló gondolatai.

Mikor azonban Hanna egyedül maradt néniével a házban, nyugtalanul futkosott egyik szobából a másikba, vágyakozva bámult ki az ablakon, és minduntalan olyan kérdéseket tett föl, melyek arról árulkodtak, hol jár az esze mostanában.

– Merrefelé járhat vajon Roby a pusztában? – kérdezte például.

Helena odalépett mellé az ablakhoz, és megmutatta az irányt.

– Arra, a meredek sziklák alatt lehetnek most. A lovak a szurdokokban húzódnak meg, vagy a fennsíkon legelnek, de még magasabbra is fölkapaszkodnak olykor ízletes füveket és vadzabot keresni.

– És csak úgy hagyják magukat befogni?

– Dehogy! Ha észreveszik az embert, elmenekülnek. Nagyon óvatosan kell őket megközelíteni, nehogy idő előtt megneszeljék. Oda kell lopózkodni csendesen, egész közel a lovakhoz, és akkor röppülhetnek a lassók!

– Nagyon nehezen szokják meg a fogságot?

– Ez a bánásmódtól is függ. Némelyik vaquero igazán ért hozzá, hogy hamar kezessé tegye őket. Roby is nagy mestere a lószelídítésnek. Mintha csak beszélné a nyelvüket. Ha addig sikerül eljutnia, hogy az állat fülébe suttoghat, akkor az csak megáll, szelíden, mintha elvarázsolták volna, és engedi, hogy megnyergeljék. Később persze megpróbálnak olykor-olykor makrancoskodni, de Robynak erre is megvannak a módszerei. Már kisfiú korában is értette a módját.

– És mit gondolsz, mikor jön vissza?

Helena néni elgondolkozott.

– Tegnapelőtt éjjel mentek el, tehát tegnap egész nap dolgozhattak. Ma is ezzel töltik majd a napot. Akkor tehát számíthatunk rá, hogy ma éjjel, de legkésőbb hajnalban visszatérnek.

– Bárcsak itt volna már! – sóhajtott fel Hanna önkéntelenül. Nénje úgy tett, mintha nem hallotta volna.

Roby valóban csak másnap hajnalban ért haza. Ha Hanna látta volna szakadt ruhában, piszkosan, porosan, sérült lován hazaporoszkálni, föl is sikoltott volna rémületében. A fiú elővigyázatosan, a domb mögül közelítette meg a szülői házat, mivel édesanyja előtt sem mutatkozott volna szívesen ilyen állapotban. Teste tele volt apróbb-nagyobb horzsolásokkal, s egy csúnya seb éktelenkedett a karján. Meg sem mosdott, le sem vetkőzött, csak a csizmáját rúgta le, azonmód az ágyra vetette magát, és mély álomba zuhant. Senki nem zavarta meg. Az istállófiú, akire rábízta a lovát, jelentette az apjának, hogy öt órakor megérkezett a fiatalúr, és azt kéri, ne keltsék föl, hadd aludja ki magát. Apja csak elmosolyodott magában. Ismerte ő is jól ezt az állapotot.

Hanna nagyon megkönnyebbült, amikor meghallotta nénjétől, hogy Roby megérkezett, és olyan mélyen alszik, hogy akár ágyút sütögethetnének a füle mellett. Jó sokáig aludt a fiú, csak félórával ebédidő előtt riadt föl. Az órára nézett, és azonnal kiugrott az ágyból. Hideg fürdőt vett, lecsutakolta magát, és megborotválkozott – hisz úgy nézett ki, mint valami vadember! Nehéz küzdelem állt mögötte, de győzött. Hangtalanul nevetett magában, ha erre gondolt, és a szeme diadalittasan villogott. Mikor öt perccel ebédidő előtt kilépett a szobájából, senki sem hitte volna el róla, hogy ugyanaz a fiú, aki hajnalban piszkosan, összetörten hazatámolygott.

A többiek már vártak rá, és kedves üdvözlő szavakkal fogadták. Az ő tekintete azonban egyedül Hannát kereste. Nem is kerülte el a figyelmét, milyen boldogan ragyogott föl a lány szeme! Gyorsan odatelepedett hozzá. Ebéd közben be kellett számolnia a családnak az átélt kalandokról. Nagyapa roppant elégedett volt: nagy sikerről hozott hírt az unokája. Apja csak annyit kérdezett:

– Rendben van minden, Roby?

– Persze, apám, minden a legnagyobb rendben.

– Az istállófiú azt mondta, véreztél!

Roby gyors oldalpillantást vetett Hannára, mert mindig jólesett neki a lány aggódó pillantása. Most is rémülten nézett föl rá. Roby elnevette magát.

– Csak egy-két karcolás, apám, szóra sem érdemes.

Valóban így is gondolta. A karján lévő csúnya sebet spiritusszal kimosta és bekötötte. Meggyógyul az magától, nem kell foglalkozni vele. A többiek ennyivel beérték, nem firtatták tovább a dolgot.

Ebéd után Roby azzal a kérdéssel fordult Hannához, hogy van-e kedve kilovagolni.

– Nem vagy nagyon fáradt? – kérdezte a lány.

– Teljesen kipihentem magam.

– Ahogy akarod, de nem szeretném, ha megerőltetnéd magad.

– Akkor félóra múlva ott vagyok nálatok a lovakkal – jelentette ki határozottan a fiú, és Hanna örömmel beleegyezett.

Hazatérve a szülői házba, Maria asszony ragaszkodott ahhoz, hogy lássa a fia sérüléseit.

– Igazán semmi szükség rá, anya! – próbálta a fiú elhárítani az anyai gondoskodást.

– Mutasd meg neki, különben csak aggódik ok nélkül – javasolta neki az apja, és Roby engedelmeskedett. Anyja igazán nem volt sopánkodó természet, a horzsolásokkal nem is foglalkozott. A nyílt sebet viszont gondosan megvizsgálta, és ügyesebben újrakötözte. Végül ennyit mondott:

– Hanem azt a lovaglóléckét elhalaszthatad volna, ám.

Roby a nyakába borult, és megcsókolta.

– A legszívesebben vattába csomagolnál, ugye? Nem vagyok én olyan törékeny! Az a kis poroszkálás Hannával biztos nem árthat meg.

És már ment is az istállóba a két lóért. A hölgyek Helena háza előtt vártak rá, és az arcukról lerítt az aggalom.

– Biztos nincs semmi komolyabb sérülésed, Roby? – tudakolta Helena néni, és ugyanazt kérdezte Hanna szeme.

Roby fölkapagott.

– Elég, ha annyit mondok, hogy jó anyám tetőtől talpig megvizsgált, és még ő sem tartotta szükségesnek, hogy ágyba dugjon?

Erre már a hölgyek is elnevelték magukat. Roby nyeregbe segítette Hannát. Ezúttal azért fájtt kissé a karja, de szinte azonnal el is múlt, amikor Hanna mosolygó szemébe nézett. Elköszöntek Helena nénitől, és elporoszkáltak.

– Elmegyünk a karámig, ahol az új lovakat helyeztük el?

– Ha telik az időnkből, miért is ne? Csak nagyapától nem akarok semmiképpen elkésni.

– Dehogyan késsel el. Ha meghajtjuk egy kicsit a lovakat, bőven visszaérünk!

– Akkor rajta, Roby!

Megsarkantyúzták a lovakat, és elvágtattak a legközelebbi karámig. Ide csak néhány újonnan befogott ló került, de így is nagyon érdekes volt Hanna számára megfigyelni a vad lovak viselkedését. Némelyik már teljesen kimerült a tombolásban, látta, hogy innen nincs menekvés, és ideiglenesen föladta a küzdelmet. Más állatok azonban még vadul száguldoztak körbe, egyre-másra nekirohantak az erős kerítéseknek, kapáltak, ágaskodtak, igyekeztek kiszabadulni.

Hanna és Roby hátsát fölzaklatta a vad lovak tombolása. Roby jobbnak látta, ha mindkét lovat kantárszáron fogja, nehogy a lánynak valami baja essék. A két szelíd jószág azonban egyre nyugtalanabb lett, úgyhogy kénytelenek voltak hamarosan visszafordulni. Roby megállapította, hogy Hannát a lovaglós tudománya már nagyobb túrákra is alkalmassá teszi. Csakhogy neki nemigen lesz ideje a közeljövőben, hogy kísérgesse.

– Talán lovagolhatnál Helena nénivel – javasolta – igen ügyes lovas.

– Megkérem majd, hogy kísérjen el. A te időd drágább annál, hogy állandóan engem pátyolgass! Bernburgnak sem fogom már sokáig az idejét rabolni. A berlini közlekedésben még nem állnám meg a helyem, de itt azért már elboldogulok a kocsival.

– Azért itt is ajánlatos óvatosnak lenni. Jobb, ha egy ideig még elkísér Bernburg! Vezetni tudsz már, de jobb, ha ott van veled, sosem lehet tudni...

– Már nem sokáig lesz szükségem kísérőre.

– Ennek örülök! Mindig jó, ha az ember függetlenné tudja tenni magát másoktól. Helena néni biztos szívesen kölcsönadja a kocsiját, hogy szabadon bejárhasd a vidéket.

– Remélem, hogy el is kísér majd. Akkor legalább együtt lehetünk. Olyan gyakran kell egyedül hagynom!

– Olykor engem is meglátogathattok, akármilyen messze dolgozom is. Egyszer megnézhetnéd például, hogyan törjük be a vad lovakat. Mostanában úgyis ezzel leszünk elfoglalva.

– Akkor azt is fogom látni, hogyan vetsz lassót? Nagyapa mondta, milyen ügyesen bánssz velem.

– Persze hogy láthatod. Mindjárt meg is beszéljük Helena nénivel.

De mielőtt erre sor került volna, elérkezett a hegyi túrára kiszemelt hétvége. Roby és a két hölgy már kora reggel fölkerelkedett. Autóval mentek a hegy lábához, ahol a gyalogösvény kezdődött. Hanna a néni tanácsára a lovaglóruháját vette föl. Könnyű vászonblúzt és kötött gyapjúpulóvert viselt. Kora reggel ugyanis rendkívül hűvös volt, és még hidegebbre lehetett számítani, mikor lemegy a nap. A hölgyek vastag gyapjútakaróit Roby vetette a vállára, mikor kiszálltak a kocsiból. Ő maga szintén barna lovaglóruhát viselt, ezenkívül egy bő esőköpenyt hozott magával, amelyet a vaquerók szoktak viselni az eső és hideg ellen. A köpenyt összehajtogatva az övébe tűrte, hogy ne zavarja a mozgásban. Oldalt revolvertáska volt erősítve az övére: Roby sosem hagyta el a házat a pisztolya nélkül. Kést is hozott magával, mivel a hegyekben számítani lehetett arra, hogy pumával vagy egyéb ragadozóval találkoznak.

Hanna és Helena néni is hozott magával egy-egy kis revolvert. A lány ugyan még egyáltalán nem tudott bánni a fegyverrel, de mihamarabb meg akarta ezt is tanulni.

Nyugodt tempóban megindultak fölfelé a gyalogösvényen. Helena ment elől, Hanna középen, hátul pedig Roby, boldogan gyönyörködve a lány erőteljes, kecses mozgásában. Néhány órán át kitaposott, kényelmes úton haladhattak, ám aztán egy hosszabb görgeteges szakaszon kellett fölkapaszkodniuk. Hannának ugyancsak össze kellett szednie magát, hogy el ne essen. Roby mellette maradt, állandó készenlétben, hogy segíthessen, ha megcsúsznék. Helena néni nyugodtan hagyhatta egyedül mászni, neki meg sem kottyant az ilyesmi. De Hanna is bátran kitartott, és mikor túl voltak ezen a megerőltető

szakaszon, örömeiben hangosan fölujjongott. Most ugyanis végre megfordulhatott, és csodálatos kép tárult ámuló szeme elé. A hegy lábánál terült el az a hosszúkás tó, melyet messziről már Cuytába érkezésekor megfigyelt. A víz csodás színárnyalatokban játszott a halványzöldtől a mélykékig. Hanna egészen elmerült a táj csodálatában, alig bírt elszakadni tőle. Roby és Helena néni hagytak neki időt, hadd gyönyörködjék kedvére. Szótlanul álltak mellette, őket is mindahányszor lenyűgözte a látvány.

Hirtelen összerezzenek.

– Mi ez? – kiáltottak föl szinte egy emberként.

Nagyon különös látványban volt részük: a mozdulatlan víztükörből egy szempillantás alatt roppant szökőkút lövellt az ég felé. Pár másodpercig tartott csak a látványosság, aztán a vízkupola magába roskadt, a víz még borzongott egy darabig, mintha valami ismeretlen erő mozgatná, de végül minden elcsöndesedett, s tó megint sima volt, mint az üveg. Sápadtan nézett egymásra a három vándor.

– Mi volt ez, Roby? – kiáltott föl újra Helena néni. – Tudsz erre valami magyarázatot?

– Ha viharos szél fújna, akkor azt mondanám, víztölcsér – mondta a fiú, és megvonta a vállát. – De hát szellő se rezdül. Csak arra gondolhatok, hogy valami vulkanikus tevékenység mozgatja a talajt a mélyben, és emiatt lövellt föl a víz.

– De hát akkor nem éreztük volna mi is a talajmozgást?

– Nem okvetlenül. Egészen enyhe rengés is okozhat ilyen jelenséget.

– Lenyűgöző volt! – mondta Hanna áhítatosan.

Roby ránevetett.

– Mindenesetre elkönyvelheted, hogy parádés bemutatót rendeztünk a tiszteletedre!

Mindhárman elnevettek magukat. Bámulták még egy darabig a tavat, ahonnan az imént a természetes szökőkút fellövellt, de olyan nyugodt volt a víztükör, hogy ha nem látták volna mindhárman a csodás jelenséget, azt hitték volna, hogy merő káprázat volt.

Kényelmes helyet kerestek, hogy letelepedjenek egy időre. Roby ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy Hannának kell egy óra pihenés, no meg alaposan meg is éheztek. Roby az övére erősített táskában hozott mindnyájuknak hideg reggelit. Rendes meleg ételre csak délután számíhattak, ha elérik a menedékházat. Jó étvággyal elpusztították az elemózsiát az utolsó morzsáig, csak egy tábla csokoládét hagytak meg és egy kis gyümölcsöt frissítőnek a további útra. Jólesett mindannyiuknak a kis pihenő, szívesen elnézelődtek még egy ideig. Már ebből a magasságból is sok mindent lehetett látni, főként messzelátóval. Roby magyarázgatta Hannának a vidék látnivalóit. Helena néni a férjével tett régi túrákra gondolt, és a megboldogult képe oly elevenen merült föl lelki szemei előtt, mintha csak a kezét kellene kinyújtania, és megérinthetné... Elfojtott egy sóhajt, nem akarta megzavarni a vidáman beszélgető fiatalokat.

Frissen, kipihenten indultak tovább. Egy darabon kényelmes gyalogút vitt, de aztán sokkal nehezebb szakasz következett. Roby minduntalan kénytelen volt Hanna segítségére sietni. A lány igazán hősiezen viselte a nehézségeket, boldogan ujjongott, ha egyszer-egyszer alkalma nyílt zavartalanul élvezni a kilátást, és ragyogott az örömtől, hogy a szabad természetben vándorolhat. Délután, körülbelül teaidőben végre megpillantották a menedékházat. Roby látta, hogy Hanna kissé elpilledt már, s biztatta, hogy nincsenek már messze a céltól.

– Boldog vagyok, hogy bírtam a túrát, Roby, csak attól tartok, hogy túlságosan a terhedre voltam.

A fiú úgy nézett rá, olyan szerelmes szemekkel, hogy Hanna gyorsan elfordította a fejét.

– Hogy is képzelheted, hogy a terhemre vagy? – felelte Roby olyan gyöngéd hangon, hogy Hanna szíve beleremegett.

– Miért, nem így van? – kérdezte, de nem mert közben felnézni.

– Soha, de soha nem lehetsz a terhemre. Boldog vagyok, ha csak tehetek érted valamit.

– Annyira jó vagy hozzám – felelte halkán a lány, és a kezét nyújtotta.

Helena néni már előrement, ezért nem hallotta a párbeszédet, és nem is nézett vissza. Így aztán a két fiatal egy darabig kéz a kézben mehetett tovább. Hannában ez csak egy kis idő múltán tudatosult, és szelíden visszahúzta a kezét. Roby elengedte. Ha egyedül lennének, – gondolta, most megmondhatná neki, mennyire szereti. De ahhoz valóban teljesen egyedül kellene lenniük. A boldog ábrándozásból fölriadva, hamar megtették az út hátralevő részét. Helena néni már ott várta őket a menedékház nyitott ajtajában, és mosolygott.

– No, nézz körül még egyszer, kislányom, mielőtt belépnél! Ugye, milyen csodálatos a kilátás? – Azzal bement a házba, magukra hagyva a fiatalokat.

Hanna körültekintett, és hangosan felsóhajtott. A karjait kitárta, mintha át akarná ölelni az egész világot, miközben a meghatottság könnyei tolultak a szemébe. Roby megbabonázva nézte a karcsú leányalakot, és odalépett hozzá. Hanna boldogan megremegett a közelségétől, és ebben a pillanatban, amikor mintegy leoldódott róla minden földi teher, a tudatára ébredt, hogy szereti ezt a férfit, aki itt áll mellette, és ugyanakkor pontosan érezte, hogy Roby is szereti őt, teljes szívéből, lelkéből. A felismeréstől szédülten leengedte a karját, és lehunyt szemmel hátrahajtotta a fejét.

Roby sejtette, mi játszódik le Hanna szívében, és szeretne volna átölelni, némán a szívéhez szorítani... de Helena néni bármelyik pillanatban kiléphetett a házból, ezért csak a nevét suttogta halkán, vágytól remegve:

– Hanna!

Hanna ránézett, és a két szempár hosszan egymásba kapcsolódott, elmondva mindent, amit még nem foglalhattak szavakba. Hosszú, varázslatos pillanat volt... aztán odabent a házban csörömpölve a padlóra esett egy fazék. Mindketten összerezzenek. Hanna beszaladt, és akadozó hangon kérdezte Helena nénit, segíthet-e valamit. Kapott is munkát azonnal. Kiadós vacsorát készítettek a házikóban fölhalmozott konzervkészletből. A vacsorát jó erős kávéval zárták, kellett a fölfrissülés, mert meg akarták még nézni a naplementét. Roby gondosan bebugyolálta a hölgyeket a takarókba, s maga is vállára vetette a köpönyegét, mivel napszállat idején igencsak lehűlt a hegyen a levegő. Kisétáltak a meredély szélére. A nap tüzes korongja lassan alámerült a ködlő messzeségben. Már csak egy vékony kis szelete látszott... aztán már az sem. A vándorok megborzongtak, és visszasiettek a házba. Helena néni forralt bort készített mindenkinek.

Hamar aludni tértek; másnap korán akartak kelni, napkeltét nézni. Hanna kijelentette, hogy ez életének legcsodálatosabb napja, és nagy kár volna ilyen korán befejezni. Helena néni azonban szigorúan kijelentette, hogy ennek pedig így kell lennie, és Robyt azonnali hatállyal aludni küldte a szomszédos kamrába. Hanna és ő osztoztak a nagyobbik helyiségben heverő szalmakupacon. Igazán kényelmes fekvés esett a gyapjútakarókkal leborított szalmán. A magukkal hozott plédekkel takaróztak. Helena néni azonnal elaludt, kifárasztotta a hegymászás. Hanna és Roby azonban éberem feküdt a deszkafal két oldalán, és úgy érezték, mintha hallanák a másik szívverését. Lassan aztán elszenderedtek, erőt vett rajtuk is a kimerültség.

VII.

Roby hangosan kopogtatott a válaszfalon. Álomittas hang felelt rá:

– Mi az?

– Ébresztő, hölgyeim! Pillanatokon belül fölkel a nap!

Hanna és a nénje egy emberként pattant föl. Magukra kapkodták ruháikat, és kiszaladtak a hóba. Roby már odakint várt. A hajnali derengésben egyszer csak keskeny, ragyogó ív jelent meg a keleti hegyormok fölött. Az ívből lassan sugaras fél korong lett, aztán egészen előbújt a nap, és lobogó fénybe borított körös-körül mindent. Lenyűgöző látvány volt! Roby és Hanna keze önkéntelenül összefonódott. Úgy fogadták a csodálatos napkeltét, mint a boldog jövő ígését. Helena néni gyöngéd, bánatos pillantást vetett rájuk. Tudta, hogy a két boldog fiatal a beteljesült élet misztériuma előtt áll. Őneki is része volt valaha ebben a misztériumban, és milyen kegyetlenül hamar kellett elveszítenie! Az élet kelyhét kitépték a kezéből, pedig még félig sem üríthette ki. Soha, soha többé nem lesz része ilyen sugárzó boldogságban! Visszafordult a házikóba, és nekilátott a reggelkészítésnek. Hannának büntudata támadt, hogy nénjére hagyja a munkát, ezért utánasiett, és mentegetőzni kezdett.

– Hisz én annyiszor láttam már itt a napkeltét – mosolygott Helena néni. – Úgy van rendjén, hogy én jöjjek be, ne te.

– Csodaszép volt, Helena néni! Sohasem felejttem el ezt a fölmérhetetlen szépséget, amit ma láthattam!

– Őrizd is meg jól a szép emlékeket, és egy életen át gazdag leszel – felelte a nénje.

Ekkor lépett be a konyhába Roby. Csak nehezen tudott uralkodni magán. Hanna olyan elbűvölő volt, hogy fölszabadultan gyönyörködött a természet szépségében... a fiú alig volt képes megállni, hogy magához ne szorítsa, és el ne suttogja neki, milyen vihart keltett a szívében ez az édes, varázslatos női báj. Most csatlakozott Hannához, aki éppen a konyhában elraktározott kekszes dobozt kereste elő. Olyan ínycsiklandónak találta a kekszet, hogy el is csent belőle pár darabot.

– Ejnye, Roby, hát szabad ezt? – kiáltotta szemrehányóan Hanna. Csakhogy dorgáló szavait oly gyöngéd pillantással kísérte, hogy azzal inkább csak további csínytetekre bátorította a fiút. Hanna végül is kénytelen volt biztonságos távolba helyezni a kekszes dobozt, és így szólt a nénjéhez:

– Robynak kettővel kevesebb keksz jár, mert torkoskodott belőle!

– A férfiak mind roppant torkosak, kislányom. Sosem bírják kivárni, míg elénk teszi az ember a rendes ételt.

Roby bűnbánó arcot vágott, nevetésre ingerelve a hölgyeket.

– De az is igaz, hogy tegnap ő cipelte a takaróinkat, így aztán biztosan jobban elfáradt, mint mi. Talán mégsem kellene olyan szigorúan venni ezt a torkoskodást, nénikém!

Így beszélgettek, fölöttébb vidám hangulatban, miközben jóízűen falatoztak. Hanna kijelentette, hogy életében még nem ivott ilyen kitűnő kávé. Roby is csatlakozott a véleményéhez, csak Helena néni találta úgy, hogy a kávé ízének nem tett jót a hosszas állás. Közös erővel rendbe hozták a kunyhót, elmosogattak, elrakták az edényt, kioltották a tüzet, és gondosan bezártak minden ajtót és ablakot. Készen álltak a visszaútra. Hanna azt hitte, gyerekjáték lesz, ám kénytelen volt tudomásul venni a régi igazságot, mely szerint fölfelé mindig könnyebb, mint aztán lefelé. Bátran összeszorította a fogát, nem akarta elárulni, mennyire fáj a lába, s hogy a térd egyre-másra össze akar csuklani. Mikor aztán véget ért a fáradságos ereszkedés, kimerülten, de fölöttébb elégedetten pihent meg a kis csapat az autó mellett.

Sikerült is még vacsorára hazaérniük. A család nagy örömmel fogadta a három vándort. Persze mindent részletesen el kellett mesélniük. Roby nem felejtette el leírni azt a különös jelenséget sem, melyet a tónál figyeltek meg. Nagyapa erősen elgondolkodott a hallottakon.

– No várj csak, fiam, olvastam én már az efféle jelenségekről, azt hiszem, valami Cordilleráról szóló tudományos műben. Meg kell lennie a könyvtárban, no, majd előkeressük. Úgy gondolom, ma mindnyájan szeretnétek minél előbb ágyba kerülni. Elég megviseltek vagytok, nem is csoda ekkora túra után.

Roby ellenkezni akart, mert egyáltalán nem volt ínyére, hogy máris elváljon Hannától. De még mielőtt megszólalhatott volna, Hanna már felelt is nagyapának:

– Igen, nagyapa, tényleg nagyon elfáradtam.

Így aztán elköszöntek egymástól. Roby szokás szerint elkísérte Helena nénit és Hannát a házukig. Aztán, mint akinek meg sem kottyant a kétnapos hegyi túra, rohant haza, hogy ébren találja még a szüleit, mert megbeszélőnivalója volt velük. A nappaliban rájuk is lelt, és ragyogó szemmel lépett eléjük.

– Kedves szüleim, volna még egy félórátok számomra? Muszáj megosztanom veletek valamit, ami a szívemet nyomja.

A szülők egyetértően összenéztek, s ugyanaz a cinkos mosoly jelent meg egy pillanatra a szájuk sarkában is. De aztán az apa nyugodtan így felelt:

– Hát, ha egyszer muszáj, akkor ki vele bátran, Roby! Azon a félórán ne múljon, nem igaz, anya?

– Hát persze. Ül le, fiam, ne futkoss már itt föl-alá nekünk!

Roby leült, lángoló szemeit a szüleire szegezve, aztán ünnepélyes komolysággal kijelentette:

– Apám, édesanyám... szeretnék megházasodni.

Néma csönd támadt.

– Nyilván meglepő nektek a hír – folytatta Roby izgatottan. – De azt hiszem, elértem már abba a korba, amikor ideje fontolóra venni ezt a kérdést.

A szülőkön nem látszott, hogy feldúlta volna őket a hír.

– Nos tehát... – kezdte az apa, a tőle megszokott nyugodt, megfontolt modorban. – Ez ellen tulajdonképpen nem is lehet ellenvetésem. Csakhogy... nem lesz ám könnyű asszonyt találni neked. Vagy esetleg van már választottad Santiagóban, csak nekünk nem árultad el?

– Nem, apám. Azt nem mondhatnám, hogy Santiagóban hagytam a szívemet.

– Úgy... Akkor hát hol?

– Valparaisóban – felelte a fia, árnyalatnyi incselkedéssel a hangjában.

– A teremtésit! Csak nem akkor, mikor legutóbb ott jártál?

– De bizony úgy esett!

– Hát akkor bizony gyorsan ment a dolog, hiszen mindössze két napig voltál ott!

– Hja, apám, Amor keze gyors, mint a villám.

– És két rövidke nap alatt el is döntötted, hogy éppen azt a lányt akarod párodnak egy életen át?

– Nem, ilyen döntésre azért kevés lett volna két nap. De mostanra eljutottam ideig.

Lopva egymásra pillantott a két szülő, majd az apa sóhajtva megjegyezte:

– Hm... akkor kénytelenek leszünk búcsút mondani egy szép álmunknak. Mert tudod, közben mi is kiválasztottunk neked egy lányt titokban.

Roby döbbenten meredt rájuk.

– Miféle lányt?

A szülők cinkosan összenéztek megint, aztán az apa kívágta a tromfot:

– Bevalljuk őszintén, úgy gondoltuk, hogy ez a Hanna Westmann éppen neked való kis feleség volna, de hát, ha te már mást választottál...

Roby föl pattant, és boldogan kacagva nézett apja hamiskásan csillogó szemébe.

– Hát, ha a Hannára gondoltatok, apám, nos éppen ő az, aki elrabolta a szívemet, a legelső pillanatban, amint megláttam a hajókorlátnál. Hisz tudjátok, mennyire rajongtam kamasz koromban Helena néniért, és mindig azt hajtogattam, hogy nekem is ilyen feleség kell majd. Hanna pedig szinte hasonmása Helena néninek. Nagyon boldog vagyok, hogy éppen őt választottátok ki nekem. Másra sem vágyom, mint hogy mielőbb teljesíthessem a kívánságokat!

Ezzel hevesen az anyja nyakába borult, aztán pedig úgy megszorongatta az apja kezét, hogy az fájdalmas grimaszt vágott. Szívből nevettek mindhárman, és az anya csipkelődve kérdezte:

– No de mi van, ha nem kellesz neki, szép vőlegény?

Roby kisimította a haját forró homlokából.

– Kell, hogy ő is akarja... akarni fogja!

– Beszélte már vele?

– Erről még egy szót sem váltottunk. De ha Helena néni nincs velünk ma, akkor nem tudtam volna tovább türtöztetni magam. Látnotok kellett volna Hannát, ahogy az ég felé tárta ujjongva a karját, mintha át akarná ölelni az egész világot! El sem mondhatom, mennyire kedves a szívemnek! Önélküle elképzelhetetlen az életem.

– Akkor hát rendezd el kettőtök dolgát nyugodtan, a mi áldásunkat ezennel megkaptátok. Igaz, csak rövid ideje ismerjük Hannát, de itt Cuytán megtanulja az ember, hogyan kell másokat hamar fölmérni. Nagyapa pedig sosem fogad arra méltatlant a bizalmába. És Hanna valóban Helena néni fajtája, jóra való, nemes vér.

– Ugye rögtön tudtátok, kire gondolok?

– Nem is sejtet, kisfiam, hogy sugárzik rólad a szerelera, ha rápillantasz! No és ő? De ezt majd elmondja ő maga! – felelte az anyja szerető gyöngédséggel.

Hosszasan elüldögéltek még együtt, Hannáról folyt a szó és mindenről, ami vele kapcsolatos. Megbeszélték, hogy mindjárt holnap értesíteni kell a dologról a nagyszülőket is.

– Ők is helyeslik majd a választásomat szerintetek?

– Én biztosra veszem. Hanna Westmannhoz hasonló lányt nemigen találni, meg aztán, ha ő nem volna, honnan kerítenénk neked feleséget? Minden a legjobban alakult! – szögezte le az apja.

Szó került arról is, mikorra tervezi Roby az esküvőt.

– Csak ne reménykedjeteek hosszú jegyességben! Rövid ideje ismerem Hannát, de máris majdhogynem belebetegedtem a vágyakozásba. Megérthetitek, hogy nem akarom sokáig halogatni a dolgot. Meg mire is várnánk, ha Hanna egyszer beleegyezik? Nem volna kár minden egyes pillanatért, amit nem együtt töltünk el?

– Először csak kérd meg szépen a kezét, a többiről ráérünk azután is beszélgetni. Holnap korán reggel menj el nagyapához, legjobb, ha a reggelinél éred őket. És aztán tegyél róla, hogy kettesben lehess Hannával egy órácskára, akkor vele is megbeszélhetsz mindent.

Roby szívből hálálkodott szülei kedves megértéséért, aztán elbúcsúztak egymástól, és aludni tértek.

Másnap reggel korán kikelt az ágyból, és felöltözködött. Gyakorta reggelizett együtt a nagyszülőkkel, főként ha a gazdaság ügyes-bajos dolgait kellett az öregúrral megbeszélnie. Nem is várta meg, hogy a szüleivel találkozzon, hanem fogta magát, és átbaktatott a dombon álló nagy házba. Az öregeket még nem találta az étkezőben, így utasította a szolgálattelvő indián lányt, hogy hozzon neki is egy terítéket. Hamarosan megjelentek a nagyszülők, és örömmel üdvözölték a váratlan vendéget.

– Milyen kedves meglepetés! Jó reggelt, Roby! – mondta nagyanya és megölelte.

Az ura azonban komoly pillantást vetett rá.

– Valami történt, fiam?

– Semmi gond, nagyapa! Csak ezután fog történni, de csak akkor, ha nagyanya és te is beleegyeztek. Az indián lány megtöltötte a csészéket, és nagyanya egyetlen intésére távozott a szobából.

– Beszélj hát, fiam! Üzleti ügy?

– Nem, nagyapa, tisztán privát, családi dolog.

Előadta tervét az öregeknek, és megkérdezte, egyetértenek-e a választásával. Nagyanya arca csak úgy ragyogott a boldogságtól e hír hallatán, ám lévén engedelmes, jó asszony, férjének hagyta a válaszadás jogát.

Ez a válasz pedig tömör volt és egyértelmű:

– Nem is választhattál volna jobbat, fiam! Ennek a házasságnak tiszta szívből örülhetünk. Hanna Westmann egyenes természetű ember, megbízható, lelkiismeretes. Áldásunk rátok! Mást nem is mondhatok erről.

– Köszönöm, hálásan köszönöm, drága jó nagyszüeim! – kiáltotta a fiú, a kezüket szorongatva.

– És mikor akarod megkérni a kezét?

– Amint sikerült vele kettesben maradnom. Föltehetőleg ma, hisz úgyis ki szoktunk lovagolni ilyenkor. Ez a lehető legjobb alkalom.

– Azonnal értesíts az eredményről, fiam, mert akkor estére eljegyzési lakoma lesz! – kiáltotta nagyanya.

Hanna ezen a napon jókora utat megtett anélkül, hogy Bernburgnak egyszer is közbe kellett volna szólnia, vagy segítenie kellett volna a vezetésben. Minden olajozottan ment, és a fiatalember kénytelen-kelletlen kijelentette, hogy órá itt többé nincsen szükség, semmi újat nem tud már tanítani.

Hazaérve Hanna szokása szerint nagyapa irodájába sietett dolgozni. Az öregúr lopva alaposan szemügyre vette, de látta rajta, hogy teljesen nyugodt. Akkor tehát még sejtelve sincs arról, mi vár rá. Ma is több megrendelés érkezett a birtokra, köztük a chilei kormányzat érdeklődő levele, hogy milyen feltételek mellett vállalnák ezeröttszáz betanított hátszó szállítását egy újonnan fölállítandó hadosztály számára. Nagyapa csak mosolygott, mikor Hanna tágra nyílt szemmel kérdezte:

– Hát lehetséges ilyen rengeteg lovat egyszerre leszállítani?

– Megoldható. Az állomány föl van töltve, a belovaglás pedig olyan jól megy Roby felügyeletével, hogy csak becsületünkre válhat ez a szállítás.

Hanna egy darabig gondolatokba merülten nézett maga elé, aztán összeszedte magát, és újra munkához látott. Csak annyit jegyzett meg halkán:

– Azt hiszem, ma lesz az utolsó lovaglóleckém. Robynak ezentúl nem kell velem bajlódnia.

– Ki kéne menned a nagy karámokhoz. Látványok sem utolsó, amikor Roby lovat idomít.

Hanna mélyet sóhajtott.

– Már meg is beszéltük Helena nénivel, hogy holnap kiviszem őt kocsin. Büszke vagyok, hogy rábízta magát a vezetési tudományomra.

Magánügyekre ezután nem szánhatott több időt nagyapa. Rengeteg üzleti teendő várta őket. Hanna elintézte a postát, majd nekilátott a szombat óta felgyülemlett munkának. Tizenegykor elindult az iskolába énekórát tartani. Meglehetősen szórakozott volt ezúttal. Állandóan az elmúlt két nap járt az eszében, mindaz, amit átélt és látott, legfőképpen pedig Roby szavai és tüzes pillantásai. Mindedig ismeretlen, hatalmas érzés kavargott a szívében: ráébredt, hogy szereti Robyt, és minden vágya, hogy a fiú is viszontszeresse őt. Aztán amilyen nagy boldogság töltötte el a szívét, olyan vad rémület szorította össze a következő pillanatban. Lehetetlen, hogy Roby viszonzza az érzelmeit. És ha még úgy is volna... mit szólna hozzá a család? Egy szegény, jelentéktelen lány és Cuyta örököse? Roby egykor ura lesz ennek az egész hatalmas birtoknak! Rangjához illő lányt kell majd elvennie. A szülei és a nagyszülei biztosan ezt várják el tőle.

Hanna keserveset sóhajtott. Ma még nem is látta Robyt. Nagyapa csak annyit mondott, hogy a karámoknál van, segít a vaqueróknak a belovaglásnál. Holnap kimennek hozzá Helena nénivel, megnézik.

A lovaglőóra ma valahogy nem olyan fesztelen hangulatban folyt, mint ahogy megszokták. Hanna a fiú oldalán lovagolt, és igyekezett leplezni zavarát. Robynak sem volt könnyebb dolga, így aztán jó darabig kínos csöndben poroszkáltak.

– Hogy ízlett a hegymászás, Hanna? – kérdezte végül Roby, hogy elindítsa a társalgást.

– Pompásan! Ki is pihentem magam, friss vagyok és üde – felelte készségesen Hanna.

– Örülök. És milyenek az első benyomásaid?

– Ó, hihetetlenül csodálatos élmény volt! Ezentúl hajtani fog a vágy, hogy visszatérhessek oda, vagy még magasabbra...!

Szenvedélyesen lobogó tekintettel nézett rá a fiú, és szinte kényszerítette, hogy ő is ránézzen.

– De azt meg kell ígéred, hogy nélkülem soha nem indulsz el, hallod, Hanna?

– Boldogan megígérem, de nem akarok a terhedre lenni.

– Egyszer már megmondtam, hogy te sosem vagy a terhemre. Tudhatod magadtól is. Vagy talán nem? Hanna még jobban összezavarodott, és elkapta a tekintetét.

– De igen, te mindig nagyon jó vagy hozzám – felelte lesütött szemmel, mert nem mert a fiúra nézni.

– És ez meglep téged?

– Meglepne, ha nem tudnám, hogy mindenkire jó vagy.

Roby nem válaszolt azonnal, mélyen beszívta a levegőt, mintha erőt gyűjtene.

– Csakhogy ez... ez egészen más, mint... az, ha másokhoz vagyok jó.

– Ezt hogy értem?

– Hát úgy, hogy ez sokkal nagyobb öröm! – vágta rá nevetve.

Hanna hallgatott, és a fiú látta, hogy elpirult. Épp egy erdőn át haladtak. Roby hirtelen megállította a lovát, megragadta Hanna lovának a gyeplőjét, és az elfojtott izgalomtól remegő hangon így szólt:

– Megpihenhetnénk egy kicsit itt, az árnyékban. Ma van az utolsó alkalom, szeretnék egy kicsit elbeszélgetni veled, Hanna.

Hanna nem mert ellenkezni. A fiú már le is ugrott a lováról, egy fához kötötte a kantárt, és odalépett Hannához.

– Gyere – mondta halkán, és a karját nyújtotta felé. – Lesegítek.

Hanna lecsusszant a lóról, egyenesen a fiú karjaiba. Az átölelte, erősen magához szorította, és megszólalt, hangjában azzal a gyöngéd remegéssel, melyet Hanna már ismert, és amelytől mindig is félt egy kicsit:

– Így szeretnék ölelni egész életemen át, Hanna... Hannám... szerelmem, akard te is, hogy így legyen?

Hanna sápadtan nézett rá, egy hang sem jött ki a torkán, de a szeme éppoly világosan árulkodott az érzelmeiről, mint a fiúé. Roby akkor lehajolt hozzá, és megcsókolta piros ajkát. Még erősebben szorította magához, és a lány érezte szívének heves dobogását. Roby nem hallott mást, csak egy elhaló sóhajtást. Hanna hozzásimult, miközben képtelen volt gondolkodni vagy válaszolni, csak azt érezte, amint forró hullámmal borítja el a féktelen boldogság.

– Drága életem, szerelmem, egyetlenem... most már az enyém vagy örökre, édes kis menyasszonyom... nemsokára a feleségem leszel! Hanna, érzed ugye, mennyire szeretlek? – suttogta gyöngéden Roby.

Hanna fölneézett rá, s a szemében leírhatatlan boldogság ragyogott.

– Jaj, Roby, ha ez az egész csak álom? Hiszen erről álmodtam én már tegnap éjjel is... és most valóra válik? Lehetséges ekkora boldogság? Szeretlek, Roby, mindig is szerettelek, csak nem tudtam... egészen addig, míg tegnap meg nem fogtad a kezem, és akkor a szemedbe néztem... és akkor már tudtam, mi az az érzés, ami olyan erősen vonz hozzád, azóta, hogy először megláttalak.

– Mondd újra, Hannám, mond meg egyszer, hogy szeretsz! Kimondhatatlanul vágytam arra, hogy így ölelhesselek, mint most! Soha többé nem engedlek el. Mondd még egyszer... szeretsz?

– Igen – sűgta a lány. – Szeretlek! Szeretlek...

Olyan elragadó volt szemérmes boldogságában, hogy Roby fölkapta, magasra emelte, mint egy gyermeket, aztán megint a szívére szorította, és újra meg újra megcsókolta az ajkát. Édes bódulat ringatta el mindkettőjüket, és volt ebben valami mélységesen szent érzés, amely áthatotta egész lényüket.

Ám hiába volt annyira csodálatos Roby karjaiba simulni, Hanna hirtelen összerezzent. Eszébe jutott, mit fog szólni kapcsolatukhoz a család.

– Ó, jaj, Roby... – suttogta kétségbeesetten.

– Mi baj van, életem?

– Jaj, Roby, de mi lesz ebből?

A fiú szilaj nevetésre fakadt.

– Házasság, mi más! Méghozzá boldog házasság, és minél hamarabb! – felelte.

– De hát nem érted, mitől félek? Mit szólnak majd a szüleid, a nagyszüleid? Édes Istenem... hozzád nem ilyen lány illik!

– Lássuk csak – méregette a fiú huncut mosollyal Hannát. – Dehogynem! Te éppen a szívemig érsz.

– Roby, de hát hogy állhatsz ezzel a szüleid és nagyapáék elé?

Roby nem állhatta meg, hogy egy darabig némán gyönyörködjön a lányban, hisz annyira szerette, amikor ilyen édesen aggódva tekintett rá.

– Egyáltalán nem is kell elébük állnom – mondta nevetve.

Hanna szeme még jobban elkerekedett az ijedségtől.

– Miket beszélsz! Nem szabad tréfálkozni ilyen szent pillanatban!

Roby felkapta, megint a magasba emelte Hannát, aztán magához ölelte, és addig csókolta, míg mindketten ki nem fogytak a lélegzetből.

– Édes, bolondos, kicsi Hannám! Mit gondoltál, hisz minden rég el van rendezve! Azért nem kell elébük állnom, mert jól tudják, hogy meghalok érted, ha nem leszel az enyém! Tudják mindnyájan. Édes szerelmem, hát azt hitted, hogy vakok? Nagyanya már készíti az eljegyzési vacsorát, a többiek pedig csak arra várnak, hogy üdvözölhessék a jegyespárt. De csak várjanak, van fontosabb dolgom is... az, hogy téged megcsókolgassalak! – És csókokba fojtotta Hanna minden megszólalási kísérletét.

Végül aztán kegyesen kijelentette:

– Nos jó... most beszélhetsz, de csak egy kicsit. Csókolódnai sokkal okosabb.

Hannát még mindig kételyek gyötörték.

– Mondd, Roby, ez... ez valóban igaz? Nem fogják azt követelni tőled, hogy hagyj el engem, fordulj el tőlem?

Roby megsimogatta sápadt arcát.

– Ki venné magának a bátorságot, hogy ilyen követeléssel álljon elé? Nyugodj meg, édesem! Hogy is gondolhatod, hogy képes volnék elfordulni tőled, miután megismerhettem a csókod édességét? És te? Te talán hajlandó volnál elhagyni engem, ha valaki ezt követelné?

Hanna a két kezébe fogta Roby arcát.

– Egyetlen ember van, aki ilyet követelhetne tőlem: te... egyedül csak te!

– Márpedig én sosem akarnék ilyen örültséget! Nem, nem, drágám, most már semmi sem választhat el tőlem... add meg magad, ez a sorsod! Enyém vagy egyszer s mindenkorra.

Önfeledten nézték egymást, mintha megszűnt volna körülöttük az egész világ. Végtelen sok mondanivalójuk volt, vagyis az az egy, hogy mennyire szeretik egymást. Közben teljesen megfeledkeztek az időről. Hanna egyszer csak ijedten kapott észbe.

– Istenem, Roby, muszáj hazamenni! Nagyon nem szeretném, ha épp ma kellene a késés miatt mentegetőznünk! Siessünk hát!

Roby könnyedén az ölébe kapta, odavitte a lovához, és miután még egyszer megcsókolta, felültette rá, és eloldozta a kantárt. Aztán maga is nyeregbe pattant, és vágatva tették meg az utat hazafelé. Még épp idejében sikerült Helena néni házához érniük.

– A fehér ruhát vedd föl, azt szeretem rajtad a legjobban! – súgta oda Roby, miközben lesegítette Hannát a lóról.

A lány kedvesen biccentett. Nem sejtették, hogy Helena néni az ablakból titkon megleste őket. Hanna besietett a házba, Roby pedig elporoszkált a hátságán, a másik lovat kantárszáron vezetve.

Hanna egyenesen a nénjéhez ment, a nyakába borult, és végre kedvére kisírta magát.

– Helena néni, nincs sok időm, át kell öltöznöm, de nem akarom, hogy egy pillanatig is titkom legyen előtted ebben a házban! Édes, jó Helena néni, én... Roby... eljegyeztük egymást... kimondhatatlanul boldog vagyok... és ő is... és mindent neked köszönhetünk! Te hívtál ide engem... ahol meleg otthon és boldogság várt rám! Köszönöm, drága néném! Teljes szívemből köszönöm neked!

A nénye mosolyogva nézte lángoló arcát.

– Minden szépet és jót kívánok, kislányom! Megérdemled a boldogságot és engem is megörvendeztetsz velem. De egy menyasszony ne pityeregjen! Eredj, mosd meg az arcod hideg vízben, és csinosítsd ki magad, ahogy menyasszonyhoz illik! A többit majd később. Nagyon örülök, hogy hozzám jöttél először az örömmel.

Megcsókolták egymást, aztán Helena néni gyöngéden kitessekelte a lányt a szobából. Hanna lázas sietséggel, mindazonáltal igen gondosan öltözött. A fehér ruhát választotta, Roby kívánsága szerint. Amikor a tükör előtt még egyszer alaposan szemügyre vette magát, boldogságtól ragyogó szempár nézett vissza rá.

Helena néni oldalán lépett a szalonba, ahol már összegyülekeztek a többiek. Roby az ajtó közelében állt, s a levegőben érezni lehetett a visszafojtott feszültséget. Nagyapa és Heinz bácsi szemének meleg csillogása arról tanúskodott, hogy mindketten örülnek a küszöbönálló eljegyzésnek. Roby azonnal odalépett Hannához, és büszke örömmel tekintett végig bájos kedvesén. Kézen fogta, és a családjá elé vezette.

– Drága nagyszüleim, apám, édesanyám és Helena néni! – szólt megindultan. – Itt az a lány, aki mindennél drágább a szívemnek. Beleegyezett, hogy hozzám jön feleségül, és arra kérlek benneteket, hogy adjátok ránk az áldásokat. Szeressétek őt úgy, mint az én elválaszthatatlan részemet, mert ezentúl semmi sem választhat el minket egymástól.

E szavakkal nagyanya kitárt karjaiba tolta Hannát. Az idős hölgy könnyekig meghatva csókolta meg a lányt, és átadta Maria néninek. Aztán Helena néni következett, végül pedig a két férfi, akik szintén kikövetelték a menyasszonytól járó csókot. Hanna sápadt volt a fölindultságtól, és halkán rebegte:

– Köszönöm, szívem mélyéből köszönöm, hogy Roby felesége lehelek, köszönöm, hogy boldog lehetek! Mindnyájatokat szeretlek, de Robyt a legjobban, és nincs forróbb kívánságom, mint hogy ezt szüntelenül bizonyítsam neki. Imádkozom a jó Istenhez, hogy mindig boldoggá tudjam tenni őt. És akkor tudom, hogy ti is szívesen láttok a családban. Szép új hazát adtok nekem, szegény árvának, és ezért végtelenül hálás vagyok. És nektek köszönhetem azt a férfit is, akit szeretek... sohasem lehetek eléggé hálás érte.

Ezután megint mindenki meg akarta ölelni, csókolni a menyasszonyt. Robynak jó sokáig kellett várnia, míg sorra került, de Hanna különösen gyöngéd csókkal kárpótolta a várakozásért. Nagyapa és Heinz bácsi jókedve hamar eloszlatta a megilletődött hangulatot. Ők ketten úgy vélték, mégiscsak örömteli alkalom ez, és éppen elég meghatott könny hullott már.

A család letelepedett a rendkívül ünnepien megterített teázóasztal köré. Böven volt még mit megbeszélniük. Ki-ki boldog, elégedett pillantásokkal méregette a vadonatúj jegyespárt. Tea után, mint mindig, nagyapa bontott asztalt. Hanna is azonnal fölpattant, hogy kövesse az irodába. Az öregúr megfogta az állát, felemelte a fejét, és szeretettel nézett a szemébe.

– Nagyon helyes, kislányom. A kötelesség szava a legboldogabb perceinkben sem némul el, és nekünk hallgatnunk is kell a hívó szóra. Sajnos nem menthetlek föl a munka alól, mert ma különösen sok elintéznivalónk van, de csupa olyan dolog, ami neked is hasznodra válik majd, ha egykor Cuyta úrnője leszel. Este aztán ünnepelhetünk. Bernburgnak és Droitnak is megüzenjük, hogy vegyenek részt a családi ünnepségen. Édes fiam, gondolom, hogy most nem szívesen válsz meg a kis menyasszonyodtól, de hát neked is van dolgod. Este aztán kárpótolhatod magad! És már most a beleegyezésemet adom, hogy minél hamarabb egybekelhetek.

Roby még egyszer gyorsan átölelte és megcsókolta Hannát.

– Menj csak, édesem, igyekezzünk kiérdemelni a boldogságunkat. Nemsokára találkozunk.

Hanna mosolyogva bölintott, és indult az irodába. Ugyanolyan keményen dolgoztak, mint más napokon. A munka végére érve aztán nagyapa megfogta a kezét, és végigsimított a haján.

– Tudom, hogy méltó úrnője leszel a birtoknak, kislányom. Azt pedig nem akarjuk, hogy Roby sokáig eméssze magát utánad, úgyhogy a domb aljában építünk nektek egy csinos kis házikót. Nem valami fényűző palotára gondolok, csak egy kis fészekre, ahol boldogok lehettek kettesekén. Később pedig, mikor nagyanya és én már nem leszünk, akkor ebbe a házba fogtok költözni.

Hanna összeszedte a bátorságát, és az öregúr nyakába borult.

– Még nagyon sokáig velünk kell maradnotok, nagyapa! Cuytát elképzelni sem lehet nélkületek! Roby meg én a legkisebb konyhóban is megtaláljuk a boldogságunkat.

– Nem fogtok nélkülözni, annyi biztos. Már holnap megkezdjük az építkezést. Gondom lesz rá, hogy ne kelljen Robynak túl sokáig várnia a boldogságra.

– És kérlek, nagyapa, hadd legyek ezután is a titkárnőd! Hisz Roby is elvégzi a maga dolgát Cuyta érdekében, én sem akarok lemaradni mögötte! Olyan büszke vagyok rá, hogy segíthetek neked!

Az öregúr rábólintott, és megint megsimogatta a szőke fejecskét.

– Derék lány vagy, Hanna – mondta egyszerűen.

Átmentek az ebédlőbe, ahol már összegyűlt az egész család, és emelkedett hangulatban várt rájuk. Droit és Bernburg is ott volt, sejtették persze, miféle ünnepség készül. Mikor megkapták a meghívást, Droit dudorászva így szólt a barátjához:

– Most légy erős, Fritz komám, mert jön a harmadik... jaj, a harmadik... ó jaj, a harmadik legény.

Roby néhány csodaszép virágot nyújtott Hannának, amit a lány azonnal a ruhájára tűzött. Bernburg bánatosan nézett össze Droit doktorral.

– A szerencse kegyeltjének jut a legszebb asszony – szögezte le megadóan. De azért nem irigyelték el Roby boldogságát.

Nagyanya önmagát is fölülmúlta csodálatos eljegyzési vacsorájával, nagyapa pedig a legjobb borait hozatta föl a pincéből. Egyre-másra újabb pohárköszöntők hangzottak el, rengeteget tréfálkozott, nevetett a társaság, de bőven hullottak a meghatottság könnyei is. Helena néni arra a napra gondolt, mikor ő lett menyasszony, és éppen ilyen ragyogó jövő előtt állt, mint most az unokahúga. Szívből örült Hanna boldogságának, aki nagyon a szívéhez nőtt. Vacsora után hosszan elüldögélt Maria nénivel, s a jövőt tervezgették közösen, amikor majd megszületik Cuyta ifjú örököse. Máris nagyanyai örömeiket és kívánságokat dédelgették a szívükben. Ekkor ült oda melléjük nagyanya, és csöndesen megjegyezte:

– Én meg, ha megérem, dédmama leszek!

A három nő egymásra nevetett, és megszorították egymás kezét.

IX.

Másnap, a lovaglóórák szokásos idejében Hanna autóba ült, és nagynénjével együtt kihajtott a karámokhoz. Úzte a vágy Roby után. Ma is csodaszép csokrot küldött neki a fiú, gyöngéd szerelmes üzenet kíséretében. Csak a többiek jelenlétében találkoztak, az étkezésnél, de azt látták, hogy a domb aljában elkezdtek kiásni a leendő házuk alapját. Nagyapa állta a szavát, egyetlen napot sem késlekedett, s épült már az ifjú pár otthona.

Hanna maga vezette a kocsit, nagynénje mutatta az irányt. Egy órába sem tellett, míg kiértek a nagy karámokhoz. Roby az egyik deszkapalánkkal bekerített terület közepén állt, és éppen a lasszót készült kidobni az egyik befogandó vad lóra. Barna lovaglónadrág, nyitott nyakú ing volt rajta. Hanna fölemelkedett az ülésről, hogy jobban láthassa.

Helena néni elmosolyodott. „Micsoda délceg fiú ez a Roby, most látni csak igazán, ahogy itt áll. Nincs lányszív, amely ellenállna neki!”

A lasszó suhogva kiröppent Roby könnyed, magabiztos mozdulatára, és a következő pillanatban már ott feszült az állat nyakán. Egy vaquero azonnal ott termett és föl pattant a ló hátára. Roby leoldotta a lasszót az állat nyakáról, az vadul fölágaskodott, és Hanna szíve kis híján megállt, mert úgy tűnt, hogy Roby halálos veszélyben van. Ám a fiú rutinosan félreugrott, a vaquero pedig a karám egy elkerített részébe irányította a lovat. Hanna nem őt követte a pillantásával, egyedül Robyt látta, aki már megint a lasszót pörgette a feje fölött, és a következő lóra készült lecsapni. Lenyűgöző látvány volt, ahogy izmos teste ide-oda hajladozott, az erős, vad állattal küzdve. Már ott is termett mellette a vaquero, föl pattant a lóra, Roby pedig megint egy elegáns szökkenéssel adott utat, hogy elszáguhdhassanak.

Most nézett csak körül, és ekkor észrevette az autót és utasait. Odaintett nekik, a lasszót összecsavarta, és a vállára vetette. Átvágott a lovak között, ügyesen föllendült a karám kerítésére, s a következő pillanatban már ott állt a hölgyek mellett nevetve, mint az erő és férfiasság tökéletes, bár pillanatnyilag kissé elvadult mintaképe. Üdvözölte őket, de nem nyújtott kezet, csak fölmutatta a két tenyerét, hogy nyomot hagyott rajtuk a kemény, piszkos munka.

– Roby, úgy aggódom érted – mondta riadtan Hanna. – Olyan vadak ezek a lovak, nem félsz, hogy eltipornak?

Roby fölnevetett, kimutatva erős, egészséges fogsorát.

– Sose aggódj, Hanna, nem olyan könnyű engem eltiporni! Tudok én vigyázni magamra. Hanem most megmutatom nektek, hogy lehet engedelmességre kényszeríteni egy ilyen vad lovat.

És még mielőtt ijedten tiltakozhattak volna, Roby már át is vetette magát a deszkapalánkon, és lekapta válláról a lasszót. Egyetlen mozdulattal elhajította, és már ott feszült a vastag kötél az egyik ló nyakán. Az állat fújtatott, s vadul remegett. Roby lassan, óvatosan megközelítette. Odaállt elé, és úgy tűnt, mintha halkan beszélne hozzá. Aztán megfogta a ló fejét, és a fülébe kezdett sutogni. Az állat hegyezte a fülét,

néha még idegesen horkant egyet, de aztán egyre inkább megnyugodott. Roby szüntelenül beszélt hozzá halk, megnyugtató hangon. Szorosan a ló mellett állt, simogatta a sörényét, aztán egy szempillantás alatt a hátán termett. A lassót elhajította, helyette rövid kötelet vett elő, és odatartotta a ló orra elé. Az ráharapott, és Roby ezentúl gyeplőnek használhatta a kötelet. Előrehajolt, és csendes, unzó hangon duruzsolt a ló fülébe. Az megint fölhorkant, fel akart ágaskodni, de Roby a kötél segítségével visszatartotta. Szelíden simogatta az ideges állatot, aztán, nagyon óvatosan és gyöngéden megszorította combjával az oldalát, hogy indulásra nógassa. A ló engedelmeskedett, vonakodva előreszökdecselelt pár lépést, bár a fülét még mindig hegyezte, és csak a pillanatot leste, hogy kitörhessen. Roby azonban résen volt, és a ló egyre jobban megnyugodott.

Roby akkor leugrott a hátáról, de a kötelet erős kézzel fogta. Azt akarta, hogy a ló mozdulatlanul megálljon. Egy vaquero nyeretget, zablát hozott, és gyorsan fölszerszámozta a lovat. Aztán hátralépett, Roby pedig villámgyorsan nyeregbe pattant, és vad vágtaiba fogott, körbe-körbe a karámban. Mintha különleges kapcsolat fűzte volna össze a lovat és lovasát. Az állat hirtelen megállt, remegett, és a fejét Roby felé fordította. A fiú szorosabbra fogta a gyeplőt, odahajolt hozzá, és megint a fülébe duruzsolt. Az állat megnyugodott, bár még táncolt egy kissé, de aztán engedelmesen fölvetette a lovasa által diktált tempót. A vaquero közben a karám kapujához ment, és kinyitotta, hogy Roby kilovagolhasson. Odakint a fiú kiengedte a gyeplőt, hadd fusson a ló, ahogy csak akar. Az állat eleinte oly vadul vágatott, hogy Hanna szíve kis híján megállt a rémülettől, de hamarosan világossá vált, hogy Roby teljesen a hatalmában tartja. Jobbra-balra irányította a gyeplő segítségével, és a ló mintha már maga is örömét lelte volna a közös játékban. Lovasa időnként megveregette a nyakát, és duruzsolt neki. Végül ahhoz a karámhoz irányította, ahol a vaquerók közben a másik két ló betörésével foglalkoztak. Itt aztán leugrott a nyeregből.

Elégedetten lépett ki a karámból, és elindult a hölgyek felé. Nevetve ölelte magához a megkönnyebbült Hannát, aki elébe szaladt, és remegve suttogetta a fülébe:

– Ó, Roby, csodálatos voltál, de nagyon féltettelek!

– Meg fogod szokni, édesem, hidd el, hogy korántsem olyan veszélyes multság, mint ahogy kinéz. Ismerjük jól a lovakat, ki tudjuk számítani minden mozdulatukat.

– De akkor is leeshetsz, és... jaj, Roby, erről fogok álmodni... olyan lenyűgöző volt és olyan rettenetes!

Roby gyöngéden megsókolta a menyasszonyát.

– Boldoggá tesz, hogy ennyire aggódsz értem! De nincs rá szükség, hidd el! Legyel csak egészen nyugodt, és gondold arra, hogy hamarosan egymáséi lehetünk. Tudnod kell, hogy vigyázok magamra, már csak a te kedvedért is, szerelmem. Ne aggódj értem!

Ezzel odavezette Hannát a nagynénjéhez. Helena mosolyogva szorította meg a kezét.

– Jó munkát végeztél, Roby! Hanna rá fog jönni, hogy a veszélyben is uralod a helyzetet, és nem eshet bajod. Eleinte én is kétségbe voltam esve, ha a férjemet ilyen munka közben láttam, de aztán... aztán már csak büszke voltam rá. Ugye, Hanna te is büszke vagy Roby ügyességére?

– Rettentő büszke vagyok rá, Helena néni – felelte a lány ragyogó mosollyal –, csak éppen... közben ugyanannyira félttem is!

– Túlteszed magad rajta, ne félj, és aztán már csak örömed lesz benne.

Hanna azonban mintha ezt már nem is hallotta volna, rémülten meredt a még friss sebhelyre Roby izmos karján, amelyet most nem takart a feltűrt ingujj.

– Jaj, Roby, mi ez?

– Csak egy kis horzsolás, még a befogáson szereztem – nevetett a fiú.

Hanna gyöngéden végigsimított a forradáson.

– És én nem is tudtam róla!

– Nem is kell az asszonynak mindent tudnia – csipkelődött Roby, és megölelte aggódó kedvesét. Ekkor azonban visszahívták a munkához.

A hölgyek elköszöntek, és beszálltak a kocsiba. Roby megígérte, hogy hamarosan utánuk megy, találkozni Helena néni teáján.

Útközben hazafelé a két nő hallgatagon ült egymás mellett. Hanna, miközben az utat nézte, földézte magában Roby alakját, látta, ahogy a lassót kezeli, ahogy a befogott vad ló hátára pattan, és elvágat. „Milyen lenyűgöző jelenség! Szeretem... ó, Istenem, milyen nagyon szeretem őt! Olyan erős, bátor, férfias... mégis oly gyöngéd hozzám!” Hanna szíve vadul kalapált. Helena néni mosolyogva figyelte oldalról, nem akarta megzavarni. Átérezte, milyen erővel hathatott a fiatal lányra Roby ereje, rátermettsége.

Kis idő múltán Hanna összeresztett, és így szólt:

– Bocsáss meg, amiért így elgondolkodtam, csak azon csodálkozom éppen, hogy lehet az, hogy Robynak én kellek.

– Ó, én nagyon is meg tudom érteni.

– De ő olyan csodálatos ember! Mi vagyok én hozzá képest?

– Hát, azt hiszem, ő éppilyen csodálatosnak lát téged. Hanem azt is megértem, milyen erős hatást tesz rád az ő személyisége. Hisz annyira hasonlít arra a férfira, akit én szerettem!

Hanna megfogta a nénye kezét, és az arcához szorította.

– Szegény, drága Helena néni, milyen szörnyű, hogy el kellett őt veszítened!

– Igen, gyermekem, még ma is ugyanúgy fáj – felelte megtörtén Helena.

Néma csöndben hajtottak tovább. Hanna figyelmét lekötötte a veszélyesen kanyargó út. Mikor azonban megint sima terepre értek, kutató pillantást vetett a nényére. Milyen szép még mindig, milyen fiatalos! Csak a szája mellett húzóódó fájdalmas ránc öregíti. Igen, nehéz keresztet hordoz, sok szenvedést kell elviselnie! Hanna különösen átérezte most a nénye elszenvedett gyötrelmeit, és forró fohászt küldött az ég felé, hogy az ő szerelmét őrizze meg épségben, egészségben.

Hazaérve Helena asszony kiszállt a ház előtt, Hanna pedig a garázsba vitte az autót. Amikor később belépett a szobába, észrevette, hogy a nénye sírt, és ez szíven ütötte. Ám Helena már összeszedte magát, és elismerően megjegyezte:

– Igazán pompásan vezetsz, gyermekem.

– Örülök, hogy elégedett voltál velem. Hanem... az, amit Roby véghezvitt, az valóban csodálatra méltó volt.

Nénje szelíden megsimogatta a haját, és így felelt:

– A csodálat és a szerelem kézen fogva jár a női szívben. Így mondta ezt egy nagy költő, aki jól ismerte a nőket. Boldogító érzés csodálni azt a férfit, akit szeretünk. Vigyázz erre az érzésre, Hanna, őrizd meg akkor is, ha a mindennapos együttélés során észre kell vened, hogy ő is csak ember. Hibái, gyöngéi mindenkinek vannak. Igyekezz szeretni benne ezeket is, és akkor megőrizheted a boldogságodat.

És Hanna jól elraktározta szívében a nagynénje bölcs intelmeit.

A teavendégek pontosan érkeztek. Cuytán mindenki szerette ezeket a közös étkezéseket és teákat, így aztán a legsürgősebb munka sem akadályozhatott meg senkit abban, hogy részt vegyen a családi együttléteken. Ezek voltak a cuytai munkás élet ritka nyugvópontjai. Roby érkezett utoljára, sokáig eltartott a lóidomítás. Apját és nagyapát is ott találta már. Apja szintén a lovak betörésével foglalkozott egy másik távoli karámban. Nagyapának egy ideje tilos volt már részt vennie efféle megerőltető munkákban. Ehhez a döntéshez az egész család szigorúan ragaszkodott. Az öregúr azért nap mint nap kilovagolt, még hozzá korántsem a legszelídebb lovakon. A frissen betört lovak mindig az ő keze alá kerültek, ő fejezte be az idomításukat, és pontosan tudta minden egyes állatról, mit ér.

Tea után Hanna és Roby duettekét énekelt. Nem kellett sokat unszolni őket, örültek, hogy a zeneszobában kissé elkülönülhetnek a többiektől, és olykor alkalmuk nyílik egy-egy lopott csókra, kézszorításra, gyöngéd pillantásra. A közönség sem járt rosszul, mert a két fiatal szív minden szenvedélyét beleadta a dalokba. Még az indián szolgálók is titkon az éneket fülelték. Egész Cuyta zenerajongásba esett.

X.

Rég tudta már mindenki a birtokon, hogy küszöbön áll az ifjú örökös esküvője a körülcsozált német lánnyal. A jegyepár házikója olyan tempóban épült, mintha varázslat növesztené ki a földből. Sokféle mesterember volt Cuytán, és kéznél volt minden fontos alapanyag is. Mázsaszám hordták a fát, követ az építkezésre, amit pedig Santiagóból kellett hozatni – üveget, kárpitanyagot, ilyesmit –, azt nagyapa már rég megrendelte. Lázasan ütemben haladt a munka.

Roby minden áldott reggel megtekintette az építkezést. Ő persze csigalassúságúnak érezte. Napról napra növekedett Hanna iránti vágya, és gyakran sóhajtozott epekedve az ég felé. Persze Hannát is

megfertőzte a fiú türelmetlensége, bár mindig igyekezett megnyugtatni őt, és türelemre inteni. Roby ilyenkor égő szemmel nézett rá, és fojtott hangon kérdezte:

– Hát jobban örülnél, ha hűvös nyugalommal tölteném le a várakozási időt?

Hanna mélyen elpirult, és kissé félénk mosollyal felelte:

– A türelmetlenséged boldoggá tesz, Roby, de hát alkalmazkodnunk kell. Nem tart már sokáig!

– Legalább annyit mondj, hogy te is éppígy vágyakozol, mint én!

Hanna a fiú vállához szorította az arcát.

– Muszáj kimondanom? Nem bírom...

A fiú szenvedélyesen megcsókolta.

– Nem, nem muszáj mondanod. Tudom így is, hogy ugyanazt érzed, amit én. Édes Hannám, hogy fogunk mi ennyi boldogságot elviselni?

Hanna nem is tudott felelni erre.

Végre tető alá került a kis ház, és hamarosan a belseje is ékszerdobozhoz kezdett hasonlítani. Helena és Maria néni intézett mindent, Hannának tudnia sem volt szabad róla. Mindent meglepetésnek szántak. Roby sem léphetett a házba, mindketten csak kívülről láthatták. Nagyapa már jó ideje megüzente a vándor-lelkésznek, hogy Cuytán egy jegyespár várja, hogy összeadja és megáldja őket. Az anyakönyvi részt Cuytán nagyapának kellett intéznie. Helena néni már régen megrendelte Valparaisóban a fátylat s a menyasszonyi toalett többi darabját, s már egy ideje rejtegette a házában.

Roby és Hanna jegyességük ideje alatt is mindvégig szorgalmasan dolgoztak. Roby egy időre el is utazott Cuytáról, a Santiagóba induló nagy szállítmányt kellett felügyelnie és kísélnie. Droit doktor és Bernburg önként jelentkezett, hogy elkísérje, és a segítségére legyen. A két fiatalember örömet kapott ugyanis az alkalmon, hogy Santiagóban időzhetnek. Meg is kapták az engedélyt. Bernburgnak nagyon jó hasznát vette Roby. A doktor ugyan nem volt annyira ügyes, de jó szándék és igyekezet pótolta a hiányosságait.

Így aztán lassan – Roby szerint túlságosan is lassan – elérkezett az esküvő napja. Hanna az utolsó napig együtt dolgozott nagyapával, aki egyre jobban beavatta az üzlet fortélyaiba. Nőttön-nőtt Hanna csodálata nagyapa iránt, aki mindent olyan pompásan megszervez, és aki mindenből a legtöbbet tudja kihozni, és igazán nagy dolgokat is tud alkotni.

Egyik délután együtt mentek a földszinten berendezett könyvtárszobába. Az öregúr a régi könyvelést akarta átnézni, és Hanna segített neki előkeresni a fontos iratokat. Közben véletlenül egy tudományos mű akadt a kezébe, egy vaskos, régi, megsárgult kötet. Kíváncsian nyitotta föl: „A Cordillerák vulkánjai” – ötlött szemébe a díszes betűkkel vastagon szedett cím. A mű 1873-ban jelent meg. Hannában azonnal föltámadt az érdeklődés, és elkérte a könyvet nagyapától.

– Nézd csak, egészen megfeledkeztem róla! Vidd csak, kislányom – bólintott az öreg.

Az ifjú pár háza immár teljesen készen állt. A család fölkészült a menyegzőre. Különlegesen széppé, ünnepélyessé akarták tenni a fiatalok egybekelését. Egész Cuyta hivatalos volt az ünnepségre, még a gyerekek is lázban égtek. Régóta rajongtak már a szép énektanárnőért, akitől annyi gyönyörű dalt tanultak. Hannes Kiefer, a fiúk tanára és Helena néni még fölvonulást is terveztek, melyen a gyerekek a Hannától tanult dalokat énekelnék. A tervezgetés persze a legnagyobb titokban folyt.

A vándorlelkész már megérkezett, Bernburg és Droit fogadta be őt a rönkházukba. Az egyházi esküvő előtti napon nagyapa összeadta az ifjú párt, mint Cuyta megbízott anyakönyvvezetője. Ezen az aktuson csak a család volt jelen, valamint Bernburg és Droit mint tanúk. Csak úgy dagadt a keblük a büszkeségtől, hogy ilyen megtiszteltetésre méltatták őket.

A szertartás igen ünnepélyes volt. Nagyapa rövid, megindító beszédet tartott, s aztán Hanna első ízben írta le új nevét az anyakönyvbe, melyet nagyapa elébe tartott: Hanna Curtius. Mélyen elpirult közben, de a keze nem remegett.

Roby hallhatóan föllélegzett, mintha súlyos kő gördült volna le a szívéről. Minden simán ment ugyan, szerelmük előtt sosem álltak akadályok, mégis kimondhatatlanul megkönnyebbült most, hogy törvényes feleségének tudhatta Hannát. Igaz, ma még elrabolja őt Helena néni, az ő házában tölti Hanna ezt az utolsó éjszakát. Holnap azonban, az egyházi esküvő után Santiagóba utazik az ifjú pár. Robyra ott egy-két elintéznivaló várt, amit összekötöttek a nászúttal. Robynak persze nem volt ínyére, hogy ilyen megerőltető utazásra kell vinnie Hannát, de a lány megnyugtatta:

– Ami igazán fontos, az sosem lehet nekem megerőltető. Így lesz a legjobb minden, ahogy nagyapa elrendezte.

Nem akart sokáig távol maradni az ifjú pár, mert mindketten már előre örültek a szép kis házikónak.

Másnap csodaszép, napos idő volt, úgyhogy a szabadban tartották meg az egyházi szertartást. Két német kislány virágot szórt a pár elé, hogy minden olyan igazán német módra történjék. A vándorlelkész szívhez szóló beszédet tartott, aztán megáldotta a párt. Roby gyöngéden szorította Hanna karját, míg a latin nyelven elmondott áldást fogadták. A lelkész végül németül is megismételte: „Míg a halál el nem választ”.

Ekkor Helena néni jelt adott a jegyespár mögött álló gyerekeknek, és fölcsendült a dal: „Istennek zengjete...” Megindító volt, ahogy a kis bennszülött indiánok ezt a szép korált énekelték, ha olykor-olykor a nagy igyekezetben némelyikük kicsit el is vétette a hangot.

A szertartás után nagyapáék házába ment az ifjú pár. Kinn a réten gazdag lakoma várta Cuyta minden lakosát, amit táncos mulatság követett. A házban ünnepelt a család, ide csak a lelkészt meg a két tanút, Bernburgot és Droit doktort hívták meg.

Soha nem ültek még Cuytán ilyen vidám esküvőt. Az asztalnál jó néhány ünnepi beszéd elhangzott, de a legszebb és legrövidebb áldomást végül nagyanya mondta. Megemelte Hanna felé a poharát, és ünnepélyesen így szólt:

– Isten hozott, Cuyta új úrnője. Áldás legyen minden utadon, áldás a házasságodon, és Isten tartsa meg mindnyájunknak ezt a békés, szép menedéket mindörökre. Úgy legyen, ámen!

VÉGE